

עדותם של השליחים

שהלכו להודו לברר מציאות הדבר בבית הע"ז

מבוא..... 1

הבהרה נחוצה..... 2

אמיר דרומי לפני בי"ד בני ברק – תשס"ד (נדפס בקובץ אור ישראל לו)..... 4

רשימת תוכן עדות שליח שנשלח לטירופטי, הודו, כפי שנאמרה בבי"ד בראשות מרן הגר"צ קרליץ, ביום ה' ט"ו אייר תשס"ד..... 4

קיצור שיחות של א' מדייני בית הדין לאחר מכן, עם השליח הנ"ל..... 7

שיחת הרב אהרן דוד דונר שליט"א עם העיתון "דער בלאט" לאחר שחזר מהודו בתשס"ד (מתורגם ללשה"ק)..... 9

העתק דברי הרב אהרן דוד דונר שליט"א..... 12

עדויות של ר' גרשון וועסט נ"י – תשע"ח..... 23

ראיון עם אמיר דרומי בשנת תשע"ח: (העתק מתוך הקלטה)..... 31

תמצית העדות של מר אמיר דרומי הי"ו בבית הגר"מ שטרנבוך שליט"א ר"ח תמוז תשע"ח..... 35

מכתבי הרבנים: Error! Bookmark not defined.

מבוא

ראינו נכון להביא לפונדק אחד את כל דברי השליחים השונים שהלכו להודו, כדי להקל על המעיין.

סדר הדברים כך הם:

בשנת תשס"ד נתעוררה השאלה החמורה של חשש תקרובת ע"ז בשיער שמגיע מהודו. בית דינו של הגאון רבי ניסים קרליץ שליט"א שלחו את מר אמיר דרומי הי"ו¹, שהלך להודו למשך שבועיים וחזר והעיד (ביום ט"ו אייר תשס"ד) לפני בי"ד של הגאון רבי ניסים קרליץ שליט"א. עדותו של אמיר דרומי בשעתו נכתב ע"י הבי"ד, ואמיר דרומי עבר על הדברים ואישרם כמדויקים, ונתפרסם בשעתו גם בקובץ אור ישראל גליון לו.

על פי עדותו של אמיר דרומי, כתבו מרן בעל השבט הלוי זצוק"ל ויבדל לחיים טובים וארוכים מרן הגאון רבי ניסים קרליץ שליט"א מכתב (מובא לקמן) ובו הורו על השער שמגיע משם בזה"ל: "ואף שיש צדדים בהלכה בזה, דעתינו דעת תורה כיון שהדבר נוגע לפגם עבודה זרה החמור, על כן אין להשתמש בכאלה" עכ"ל.

אחרי זה, נסע הגרא"ד דונר שליט"א (מו"צ ואב"ד בלונדון) להודו, וחזר והעיד לפני מרן הגר"ש אלישיב זצוק"ל, ולפני בי"ד עדה"ח ירושלים. על פי דבריו, הורה מרן הגר"ש"א זצוק"ל ביום כ"ב אייר שאין להשתמש בפאות אלו משום איסור תקרובת ע"ז. כמו כן העיד גם לפני בד"ץ עדה"ח, וגם הם הורו לאור דבריו ששיער זה אסור בהנאה כדין תקרובת ע"ז.

בשנת תשע"ח שוב נתעוררה השאלה, והגרחי"ד וייס שליט"א (דומ"ץ דסאטמאר אנטווערפן) שלח שליח בשם ר' גרשון וועסט נ"י לברר הדברים. ר' גרשון העלה עדותו עלי כתב, ובו נכתבו בדקדוק גדול העובדות שביירר בהיותו באזור בית הע"ז הזה. [ראוי לציין שיש שפרסמו שקרים בשמו, דברים שר' גרשון לא אמר מעולם].

¹ ע"י ראש דוד (סי' ג') להרב חי"ד וייס שליט"א שכתב עליו - "שלחתי איש נאמן יר"ש דייקן נפלא, הוא ואשתו שהתגוררו הרבה במדינת הודו ומכירים האנשים ההם ואת שיחם... "ובסי' ט' כתב: "לפי דברי עד נאמן שנשלח במיוחד כדי לברר פרטי הדברים בדיוק, ושהה שם שבוע אחד" ועוד כתב שם: "שליח מיוחד איש נאמן ודייקן נפלא שמכיר את אנשי הודו ואת שיחם" עכ"ל.

אחרי זה, נשלח שוב מר אמיר דרומי לשם בשליחות מרן הראב"ד הגאון רבי משה שטרנבוך שליט"א, וג"כ בירר והקליט והסריט כל מה שראה שם, וחזר ואמר עדותו באסיפת הרבנים בביתו של הרב משה שטרנבוך בר"ח תמוז תשע"ח. רוב ככל דבריו מתאימים לגמרי עם דברי ר' גרשון.

לתועלת המעיינים אספנו כאן כל דברי השליחים :

הבהרה נחוצה

בעזהש"ת

סיון תשע"ט

אחרי שכתבנו את כל זה, שוב חזר ר' גרשון נ"י להודו עוד פעם, ובירר הדברים עוד יותר. ולקמן נתקנו דבריו ב'הגדת עדות' שלו ע"פ מה שנתחדש לו כעת. אולם יש להדגיש כאן דבר נחוץ :

ידוע שבשנת תשס"ד הרבה פקפקו על מה שהעידו השלוחים שנשלחו אז למדינת הודו, והעדיפו לסמוך על מקורות אחרים למיניהם שהסבירו מה הדת שלהם באמת אוחזת. למשל, בעוד שהשליחים העידו שהגילוח נחשב בעיני העם כמו קרבן, וגם שמעו מהרבה מהם שהאליל אוהב שיער, המתירים כתבו מציאות להיפך מקצה אל הקצה², ואף הוסיפו לפקפק על כל העדיות מכיון שנעשה ע"י כמה מתרגמים, וכדומה³.

אבל כהיום נתברר בבירור גמור מהרבה הרבה מקורות, שעדותם של השלוחים שנשלחו אז היה מדויק מאוד, וככל דבריהם כתוב הן בספרי ההודיים והן באתרי האינטרנט שלהם, וכן כותבים הפרופסורים הדורים שם ומכירים את דתם באמת, וכן נשמע מפי הרבה כוברים ופשוטי עם, עד שאין שום מקום לפקפק בדבר, וכמו שיובא עוד להלן, והיה נראה שנסתר לגמרי עמדת המפקקים מתשס"ד.

מכל מקום, יצא בעולם קלא דלא פסיק, כאילו השליח ר' גרשון וועסט נ"י שנסע אשתקד להודו, אישר וקיים את דברי המפקקים בתשס"ד, ואדרבה הוכיח בבירור שכל דברי השליחים שעל פיהם אסרו הפוסקים לפני י"ד שנה, הוא כעורבא פרח, ובאמת בעיניהם אין השיער נחשב כקרבן כלל.

אמנם המעיין בדברי ר' גרשון עצמו המוכאים להלן, יראה בבירור שכל זה שקר וכזב, ואדרבה, ר' גרשון נ"י בעדותו מאשר ומקיים כל עדותם של השליחים שהיו שם, לפניו ולאחריו, וכן אמר לנו להדיא כמה פעמים, שרובא דרובא מעדותו של הגרא"ד דונר שליט"א הוא אמת ויציב.

ולמען הבהירות, נחזור כאן בקיצור על המציאות שהוא מוסכם לכל, כולל ר' גרשון :

(כל זה היה לפני ר' גרשון, ועבר על כל הדברים בדקדוק גדול, עד שהסכים לפרסם דברים אלו בשמו).

- מבין פשוטי עם יש שאומרים שעושים הגילוח מפני שאלילם אוהב שיער.
- **כולם** מגדירים את מעשה הגילוח כאופעיני"ג וסאקריפייס. גם דימו כמה מהם את מעשה הגילוח להקרבת הקוקונאט"ס שנקרא גם כן אופעיני"ג או סאקריפייס, ואמרו שהוא סאקריפייס כמו שהקוקונאט"ס, שמקריבים על גבי מזבח, הוא סאקריפייס.
- גם הכוברים מאמינים ומסבירים שהשער הוא קרבן, ובעיניהם חושבים שהשער נתקבל ע"י הע"ז באיזה דרך. בכלל אין חילוקי דיעות בין הכוברים להמון עם, רק שההמון עם לא מלומדים, ואומרים דברים יותר פשוטים כמו שאלילם אוהב שער, בעוד שהכוברים יותר מלומדים בדתם.
- כולם מאמינים שמעשה הגילוח חשובה ביותר בעיני האליל, והאליל נהנה ממנו מאד, ויש שהגדירו את מעשה הגילוח כסוג של תפילה.

² עיי' בשו"ת שלחן הלוי (בירורים סי' כח) להגרי"י בעלסקי זצ"ל שהאר"ך בזה, וכתב תוך דבריו בשם אשה אחת מהם : "מי שיעלה על הדעת שמקריבין שיער באיזה צורת קרבן או הקדשה, אם הוא מהם הוא בוודאי שוטה גמור, כי השיער אצלם דבר טמא ונבזה, ולכן מגלחים אותו להשפיל הגאווה ולעקור אהבת היופי, וח"ו להביא איזה שיער לתוך הלפני ולפנים שלהם, ובית התגלחת הוא רחוק יותר מחצי מיל מהיכלם כדי להבדילו ממנו, ו[היא] סיפרה שרוב ילדיה הביאה לשם כשהיו בני שנתיים, ויודעת מאוד מה זו סיבת ההתגלחות, והטעם אך ורק כהנ"ל." עכ"ל.

³ וכתב הגרי"י בעלסקי זצ"ל (שלחן הלוי, שם) : "אחרי שכל חכמי דתיים אומרים דאינו כן אצלם, הכמרים והמומחים וספרי דתם וכל הבקאים שבדקו וחקרו וירדו לסוף דעתם, כולם העידו דלא כן הוא ואף ביניהם נמנו כמה שומרי תורה ומצוות שהעידו על מה שראו משך שנים רבות בימי משבותם, ומה בכך שידידי הרב א"ד שמע שעה שעתיים מאחדים מפשוטי העם ע"י חבל תרגומים חלשים" עכ"ל.

- היום, בטירופאטי, יש לעג'ענד שעושים הגילוח משום מעשה שהאליל קיבל מכה וחסר לו שער, ואלילה אחרת מסרה לה שערה. זה ידוע להרבה מהמבקרים שמה, ומפורסם באתרי אינטרנט של בית ע"ז, ובספרים שנדפסו על ידי מנהלי בתי ע"ז, וכן כומריהם מיודעים לסיפור הזה.
- המתגלחים אומרים, שהם אומרים או מכוונים את שם של אלילם בשעת הגילוח⁴.
- הספרים גם טוענים שהם אומרים או מכוונים את שם של אלילם בתחילת משמרים בעבודת הגילוח. בפועל לא שומעים את זה, וייתכן שהוא רק כוונת בלב.
- הספרים אינם מכת הכי שפל שבעם [כמו אלו לפנות אשפה ושאר מלאכות בזויות], אלא הם כת מיוחד הנקרא בשם נאי-בראהמין שמשמשים כספרים, וכולם אדוקים מאד בדת ההינדו. ובטירופאטי, הספרים מלובש בבגדי לבנים כמו הכומרים.
- למעשה אחרי הגילוח, לא מביאים את השער לפני האליל, אבל אעפ"כ הם מגדירים השער כקרבן.

וכל זה מוסכם לכולם, ואין על זה שום פקפוק כלל.

אלא שמלבד כל זאת, הוסיף ר' גרשון נ"י פרשנות מדיליה על כמה עובדות, ומזהה נתפרסם בשמו קלא להיתר.

למשל, הוא מדגיש שעל אף שהם קוראים השיער אופערינג"ג וסאקריפייס, בעוד שקרבנותיהם מובאים לפני הפסל הגדול (עכ"פ בטמפלים קטנים), לא עושים כן לשער⁵.

כמו כן טוען, שרואים אצליהם רגש יותר גדול בשעת הקרבת הקוקונוטס, כגון שעומדים אז לתפלל איזה רגעים, לעומת הגילוח שאין שם אותו רגש של 'טומאה' כל כך.

אולם פשוט שכל אלו הם חילוקים דקים מאוד, שכפשוטו אין בהם שום נפק"מ להלכה כלל (ועי' בהרחבה בפאת קדמה). ועל עיקרי העובדות אין שום סתירה בין השליחים, וכן אמר לנו ר' גרשון כמה וכמה פעמים, ואדרבה, כל דבריהם עולים לדבר אחד, ובשום פנים ואופן, לא החזיק ר' גרשון עמדת המפקפקים של תשס"ד כלל, אלא אדרבה הוא מסכים עם כל התנאים שעל פיהם פסקו גדולי ישראל בתשס"ד שהשיער הוי תקרובת ע"ז. וכל זה ברור מאוד לכל מי שקורא עדותו של ר' גרשון.

⁴ וכמו כן הכומר הראשי שם אישר שכן ראוי לעשות, להזכיר את שם אלילם בשעת הגילוח, רק הודה שבפועל לא כולם עושים את זה, כי יש אנשים שאין להם מסורת.
⁵ ופרט זה מוסכם לכל, אין על זה שום וויכוח כלל. אמנם אעפ"כ אומרים בפה מלא שבעיניהם השער הוי קרבן כמו הקוקונוטס. ראוי לציין שלהלכה תקרובת ע"ז לא צריך שום מעשה נתינה לאליל, ומספיק במעשה חיתוך בלבד לעשות דבר תקרובת ע"ז, עי' שו"ע יו"ד קל"ט סע' ה', ואכמ"ל.

אמיר דרומי לפני בי"ד בני ברק – תשס"ד (נדפס בקובץ אור ישראל לו).

ביום, כאשר מסתפרים בפועל 15-20 אלף איש ביום⁷. היתר באים להגיש מתנה/מנחה או להקטיר וכו' כמבואר בהמשך. שמעתי שיש עוד 8-10 מרכזים כאלו בהודו שגם בהם מסתפרים בהמונים, אך זה היחיד שביקרתי בו, הוא הראשי והגדול ביותר למרות שכפי הנשמע גם האחרים גדולים.

שאלה: איך הם מגדירים את מה שהם נותנים?

תשובה: אני ואשתי דיברנו עם רבים מהם, אך השיחות התקיימו באנגלית (בגלל ריבוי הדיאלקטים) כך שאני יכול רק לומר את הביטויים שאמרו באנגלית: Offering אופערינג - (הצעה/מנחה) sacrifice סאקרפיס (וקרבן). אף לא אחד השתמש במינוח Tribute שמשמעותו הוקרה מחויבת, וכולם מסבירים שהם באו לתת מנחה/קרבן לאליל.

כפי שאמרנו מביאים כל מיני דברים שביסודם מתחלקים לארבע קבוצות: 1. דברי מאכל 2. דברי לבוש וכיו"ב 3. זהב ויהלומים 4. שיער אדם. בעיקרון כל הדברים נלקחים - לאחר נתינתם לע"ז - ע"י עובדי המקום, ונמכרים במרכזים, ובכסף שמתקבל בתמורה משתמשים להחזקת המקום, לצרכיהם ולצרכי בתי הארחה וכו'. את המזון מחלקים בעצמו, יתר דברי החפץ נמכרים ותמורתם משמשת לצרכים האמורים.

לגבי השיער עצמו - כפי ששמעתי, בעבר לא נעשה בו שימוש מסחרי רב, וחלקו הי' משמש לצרכי המקומיים שרצו להוסיף שיער וכיו"ב. נאמר לי שגם להם וגם לעמים שמסביבם היה מנהג להוסיף שיער לשערם, כדי שייראה ארוך ויפה, ועד היום מוכרים מחוץ למקום שערות בצמות ארוכות.

לאור הגידול בכמויות השיער, ולאחר שנתגלה הפוטנציאל המסחרי של השיער (המשמש למגוון רחב מאד של דברים), ובעיקר של זה הארוך והאיכותי המיועד לפיאות ולתוספות שיער וכו', הוחל למסחר גם אותו. באופן כללי כל הבאים מודעים לכך שהמנחות שלהם נלקחות ומשמשות הן או חליפיהן לצרכי המקום והסביב לו. התשובות שקיבלנו בקשר לכך היו בנוסח: "אנחנו נותנים זאת לפסל, ומבחינתנו אנחנו נותנים זאת אליו ובוזה הסתיים חלקנו". (ראה בהמשך שאלות 3-4).

רשימת תוכן עדות שליח שנשלח לטירופטי, הודו, כפי שנאמרה בבי"ד בראשות מרן הגר"נ קרליץ, ביום ה' ט"ו אייר תשס"ד.

הרשימה הייתה גם לעיני השליח, ואושרה כמדויקת.

א. ענין העבודה זרה ודרכי עבודתה לפי שיטתם. אליל בעל כוחות וכו' (הקודם עוד לבודהה) שהי' צריך "להינשא" ולשם כך "לווה" את כל העושר וההון שיש בעולם, והתחייב להחזיר את ההלוואה בריבית וכו'. ומכיוון שזה קשה מאד להחזיר כ"כ הרבה, לכן אלו המאמינים בו ומכירים בכוחו מוסרים לו תוך כדי הכנעה דברים שונים (ראה בהמשך, שאלה 5), והוא גומל להם במילוי בקשותיהם ובהשפעת טובה וכו'.

הדברים שמביאים לו הם ממגוון רחב מאד: זהב, יהלומים, מזון מכל הסוגים כגון קוקוס, חמאה ועוד ובגדים. השיער הוא אחד מהדברים הניתנים לו, אלא שיש בו גם פן מיוחד של התבטלות - לאור הערכתם את השיער⁶.

הנהוג הוא שאדם נודר לאליל בנוסח: "אם תתמלא בקשתי... אביא מנחה/קרבן את השיער/מזון/זהב וכו'". את נדרו זה מביא הנודר לאחר מילוי בקשתו או אף קודם לכן.

האנשים מאד אדוקים בדתם זו. לכל אחד מהם פסל קטן בביתו, עשוי מחומרים שונים, ואפילו מפלסטיק, כל אחד מקצה לפסל שלו פינה משלו, בו מקטיר לו קטורת ומתפלל אליו. רוחצים את אחוריו אוזניו, משכיבים אותו לישון ומעירים אותו וכו', כל אליל והטיפול המיוחד שלו.

ב. מקום העבודה זרה

המקום עצמו אינו עיר מגורים כלל, ונמצא במקום מבודד שבעבר היו צריכים ללכת כ-15 ק"מ ברגל. כיום הדרך פתוחה, במרכז המקום יש את בית הע"ז, ובנפרד יש את הבניין שבו מתגלחים. סביבות זה התפתח כל המקום שציקרו בתי הארחה ומלונות כדי לקבל את הבאים וכו'. גודלו של כל המקום על כל האמור הוא כשל העיר בית שמש הישנה, להבדיל. המקום מתנהל בעושר מופלג לאור הכמות האדירה של המנחות המובאות. הבאים הינם גברים נשים וטף. כמות המבקרים הינה 40-60 אלף איש

⁶ א"ה - כעת נתברר (עי' בדברי השליחים לקמן) שיש עוד סיפור, שמאמינים שלאיל יש לו קרחה, ונתמלא ע"י אלילה אחרת, והאליל רוצים שימשיכו ליתן לו שיער והוא מקבלו ומוסרו לאלילה זו. מכל מקום גם בסיפור שמוכר כאן שיש לו חוב, הם מאמינים שגם השער מועיל לפרעון החוב, ולא משום שהם מוכרים השער וזה מביא להטמפל ממון, אלא הם טועים לחשוב שנתנית השער מרבה כוחו של אליל זה, ואדרבה, הרבה מהמתגלחים בכלל לא יודעים שמוכרים השיער, ע"י להלן.

⁷ המספרים המעודכנים לשנת 2017, הוא שהיו שם 27 מיליון מבקרים, עם 12.2 מיליון שגילחו. זה יוצא בערך 35,000 מתגלחים בכל יום.

מבירור ותחקורים שערכנו התברר שישנם בערך 40% מהמסתפרים שבעת הגילוח הם משננים בניהם את שם הע"ז שהם מאמינים בו, עוד בערך 40% אמרו לנו שהם חושבים על שמו בעת התגלחת, והנותרים התגלחו בסתם מבלי התייחסות כלשהי¹¹. בעת התספורת הספרים מחלקים בין השיער הארוך והאיכותי שאותו הם מגלחים ומיד קושרים אותו כל ראש בנפרד (כפי שיוסבר בהמשך, שאלה 14) לבין השיער הקצר או הפשוט יותר הנופל על הארץ. ישנם אנשים ממונים מטעם המקום האוספים את כל השיער ומניחים אותו בתוך כלי הנקרא "הונדי" והנמצאים בתוך חדרי התספורת, ישנם מעט מאד מהמתגלחים שכאשר מספרים אותם הם לוקחים לעצמם קבוצת שיער קטנה מהשיער של עצמם והם הולכים להכניס זאת לכלי ה"הונדי" הנמצא בתוך בית הע"ז, מול הע"ז עצמה.

שאלה: מדוע יש שמכניסים קצת משערם ל"הונדי" שבפנים?

תשובה: בכדי להרגיש יותר "קרובים" לע"ז. כעין מה שאמר לי מהנדס לוונינים הודי שבא להסתפר דווקא בבית התגלחת הראשי ולא הסתפר בבית ההארכה, כי הוא רוצה להרגיש יותר קרוב.

לגבי "קדושת" בית התגלחת. אשתי ואני היינו במקום יותר משבוע ימים, ולמדנו "להרגיש" את המקום ואת תחושות האנשים. יש לציין כי אמנם יש בבית התגלחת אורה של התרגשות אצל האנשים, אבל לא הרגשתי שהולכים שם "על קצות האצבעות" כמו בבית הע"ז הראשי.

ד. כלי ה"הונדי"

עפ"י אמונתם הם מייחסים כוחות לכלי זה (ראה בהמשך, שאלה 7), וברור שאי"ז סתם מקום איחסון, אלא הם מעוניינים שכל מה שהם נותנים לפסל יעבור דווקא דרך שם. עפ"י אמונתם הי' כלי "הונדי" אחד מקורי שהי' בבית הע"ז הקדמון לפני הפסל שבו היו מניחים את כל ה"עשירות" שמביאים, כיום ישנם כלי "הונדי" בעוד מקומות, בבית התגלחת ישנם 4 הונדי, בכל חדר תספורת. יש "הונדי" המיוחדים לזהב, יהלומים כו', וישנם 2 כלי "הונדי" המיוחדים לשיער, השיער נאסף ע"י האנשים הממונים לכך מהרצפה והוא מונח ב"הונדי". כאשר

ג. התהליך שנעשה בשיער

בעבר היו מספרים בחצר שהייתה מוקפת חומות כעין היכל לפנים היכל, שרואים כלפי פנים ובפנימי נמצאת הע"ז עצמה, אך אני חושב שלא ראו מהחצר את הע"ז, לפני הע"ז מונח כלי הנקרא "הונדי" שיוסבר עליו בהמשך. לפני כמאה שנה, משרבו המתגלחים, בנו בניין ענק בן כמה קומות המשמש לתגלחת. לבניין זה הכניסה נעשית מצד אחד היישר לקומה הרביעית (הבניין בנוי על צלע הר) והיציאה נעשית מצידו האחר. על הבניין עצמו יש פסל ענק, אך אין הוא נראה בבירור לבאים מכיוון שהוא ממוקם ביציאה מהמקום, ושם יש שלט גדול האומר: "המקום למסירה תוך כדי הכנעה של שיער אדם לאליל"⁸. לפני שנכנסים למקום חולצים את הנעליים, דבר המורה על מקום "קדוש". כאמור, נכנסים היישר לקומה ד', ובג' הקומות התחתונות ישנם אולמות התספורת. ישנם כ-600 ספרים בס"ה בשלוש משמרות. ספרים אלו ממונים על ידי המערכת ואין סתם אדם יכול לספר כיוון שיש נהלים בכל דבר והם מקפידים מאד על נהלים וכו'.

שאלה: אם יבוא יהודי, שיציג עצמו כיודע לספר, האם הוא יורשה לעשות זאת?

תשובה: לא שאלתי, אני מניח שיהודי יכול להסתפר אך בשום אופן לא לספר אחרים. הם לא יקחו מי שאינו שייך אליהם, וכבר מאות שנים שהם שומרים על נוהגם באופן קפדני. כאמור, הכל נמצא תחת חסותם, ואין הם נותנים מקום ליוזמות פרטיות, האנשים המוכשרים בתור ספרים הם אנשים רגילים במערכת בית הע"ז ולא אלו הנחשבים יותר⁹.

קודם לתגלחת הספרים מרטיבים את שערם של האנשים במים וכד, ומספרים את השיער כשהוא רטוב. ישנם אולמות גדולים מלבנים, וליד הקיר מסביב ישנה מדרגה ארוכה שעליה יושבים הספרים, וכל מי שתורו מגיע יושב מול הספר, והספר מגלחו. בחדרי התספורת אותם בדקתי אין ע"ז או תמונות של הפסל¹⁰. ואין רואים במבט החוצה את הפסל שבחוץ. אך בבניין זה בקומת התספורת התחתונה ישנו מקדש קטן עם כמה מן הע"ז שלהם והוא מיוחד לתפילה ולהקטרה קטורת ומנחות, חלק קטן מאד של האנשים בערך 3 מתוך 200 איש שמתפללים שם מניחים קטורת אך אף אחד לא מסתפר שם.

למתגלחים. שאלתי עשר או חמש עשרה ספרים במקומות שונים שהגעתי, וכולם אומרים שהם שליחים של האליל לעשות את העבודה הפיזית של הגילוח¹⁰ נקודה זו נסתרת לגמרי מהתמונות של המקום, ואמיר דרומי חזר בו בתשע"ח. ¹¹ ובתשע"ח שאל אמיר דרומי את הכומר הראשי שם אם כולם אומרים שהם בשעת הגילוח, וענה כן, רק חוץ מאלו שאין להם "מסורת".

⁸ באנגלית: Place of surrendering human hair to Lord... ⁹ בתשע"ח ביררו הדבר יותר, ושוב העיד אמיר דרומי בזה"ל: "הספרים הם כת מיוחדת הנקראת נהיי-ברהמינים. יש את הברהמינים שהם כמו הכהנים לע"ז, הם נחשבים הרמים ביותר שם, והכת הזו של הספרים נקראת נהיי-ברהמינים, וזהו התפקיד של הכת הזו, להיות השליחים של האליל לעשות את התגלחת

המחירים נקבעים לפי רמת השיער הנקנה, וישנם הפרשים עצומים בין הדרגות השונות. רמת החלוקה של השיער נקבעת לפי 2 פרמטרים: א. איכות השיער (מתחלק ל-4 סוגים), ב. אורכו (מתחלק ל-4 דרגות), כאשר לכל דרגת איכות ואורך ישנו מחיר אחר. לא נעשית חלוקה לגווני השיער השונים, והם הסבירו לי שזאת משום שגווני השיער השונים מושגים ע"י פעולות כימיות¹³. גם לגבי ה"רמי הייר" (ז"א שקבוצת שיער זו הינה ללא ערבוב, וכמו"כ נשמר "כיוון השיער") נאמר לי שבדבר זה יש הרבה הונאה, ע"י שגוזרים את הקצוות של השיער שלא יוכלו כ"כ להכיר, ומטפלים בשיער באמצעים כימיים כדי לשפר את רכות השיער....

שאלה: מדוע מוכרים את השיער המגיע מה"הונדי" הקטן בנפרד?

תשובה: הוא אמר לי שזו כמות קטנה שאינה לא "ראמי" ולא מובחר אלא פשוט מאד, ונמכר במחיר הזול ביותר, בנפרד, מכיוון שהרבה מהשיער ששם הוא שיער של תינוקות, וגם מעורבים בו שיער מסוגים ואורכים שונים, ולכן הוא לא נחשב איכותי. (ראה בהמשך, שאלה 15). שאלתי על היצרן "גופטה" ממדרס והוא אמר לי שהוא אחד מהקניינים הגדולים שלו.

כפי שרואים בנתונים דלעיל, אזי רוב השיער הוא מהדרגה הירודה יותר (סוג 3) שהוא תערובת של שיער מאד לא איכותי, והוא הולך בעיקר לתעשיות כימיות של מזון, בושם וכו', כך נאמר לי. הסיבה לכך היא, משום שרוב המסתפרים (כ-75%) הם גברים וילדים¹⁴.

סיפרו לי שיש בהודו עוד מקור של שיער, והוא, לפי שהעוני בהודו הוא עצום, יש מחוזות בהם כמעט כל אשה יש לה שקית בבית ובה היא שמה את כל השיער המצטבר כולל שאריות הנותרות לה במסרק, והכל נמסר לספר מקומי, הנותן לה בתמורה משהו מועט, אך אין שליטה על חלק זה של שיער לאן הוא הולך וכו'¹⁵.

1. היצרן גופטה ממדרס

כאמור לעיל, היצרן גופטה ממדרס הוא אחד מהקניינים הגדולים של מקום התספורת האמור, ובהמשך לכך ערכתי ביקור אצל היצרן גופטה. הצגתי את עצמי בפני העובדים כאזרח אמריקאי המתעניין לקנות סחורה. הם חששו משאלות הנוגעות קצת בעומק, והיה נראה שהם

מצטברת כמות וכו' הם מעבירים זאת לחצר למטה, שם מתבצע תהליך של מיון לפי אורך השיער, סוגים וכו'.

שאלה: האם ההקפדה להניח ב"הונדי" הוא חלק הכרחי מתהליך המתנה/קרבן, אולי זו רק הוכחה לפסל שהנה תרמתי ונתתי?

תשובה: יש הרבה סוגים ודרגות בהבנתם של הנותנים. שמעתי אומנם גם איזשהו נוסח שאמרו לי (זה הנוסח "החילוני" שלהם, ואיני חושב שהוא הנוסח השגור) שזה הוכחה לאליל, אך רוב האנשים כנראה לא מבינים כך, אלא מייחסים לכלי "הונדי" כוחות והשפעות, וכמו כן מביאים לשם את כל המנחות שלהם¹².

ישנם אנשים שאינם רוצים לבוא ולהתגלח עם כולם בבניין הראשי והם מתארחים בבתי המלון שבסביבה, והספרים נשלחים אליהם לגלחם תמורת תשלום. בכל המקומות האלו, התספורת נעשית דוקא כאשר יש שם תמונה של הפסל, ומסביב לתמונה זו מגישים קטורת, פרחים וכו' (ראה עוד בהמשך, שאלה 11).

שאלה: האם גם השיער המגולח מבתי ההארה עובר דרך "הונדי"?

תשובה: זה התברר לי רק ביום האחרון (שאז נשאלתי על כך), לא שמתי לב לכך בעצמי, אלא שאלתי את הנהג שמועסק שם בעסקי השיער כבר 20 שנה, ואמר לי שבכל בית הארחה ישנו כלי "הונדי" קטן והשיער אכן עובר דרך כלי זה (ראה עוד בהמשך, שאלה 10).

ה. מסלול השיער

יש להם מקום מיוחד אשר בו הם מרכזים את כל השיער, שרובו מגיע מבית התספורת הראשי, ולשם גם מביאים את השיער מבתי ההארה. לאחר יבוש ואריזה בארבע איכויות שונות (המאוכסנות בארבע חדרים שונים, שדלתותיהם נחתמות בחותמת שעוה), הם מעבירים את הכל למחסן ראשי בטירופאטי, הנמצאת כ-25 ק"מ משם, ונמכרים אחת לחודשיים - שלושה במכרז פומבי. התיידדתי עם האחראי על המקום של השיער, ואמרתי לו, יש לי חבר שמעוניין בשיער, והוא הראה לי את כל המקומות ופתח לי כל חדרי המיון וערך לי סיור מקיף על כל התהליך. שם גם ראיתי על לוח נתונים על כמות השיער ואיכותו.

¹³ ושמעתי מהשליח, שבתשס"ד הוא נכנס תוך המפעל של גופטה וראה "מחלקת אוקריינה" ששם עשו את כל השיער ההודי כגון של השער באוקריינה ע"מ למכרו שם.

¹⁴ אמנם קיבלנו כעת מהטמפל ש-35% מהמתגלחים הם נשים.

¹⁵ שיער זה הוא שיער שאינו רמי, אבל העידו הסוחרים בהודו שאין מקור אחר בהודו לשיער רמי. ופאות נכריות עשויות רק משער רמי (עכ"פ רובא דרובא מהם), כמו שאפשר להרגיש ביד.

¹² על אף שהעיד שרואים בזה ענין שהשיער יכניס תוך ההונדי, עדיין העיד שהעבודה מצד המתגלח נגמרת עם הגילוח.

יש שהעירו שרק על ההונדי הנמצא בפנים טועים לחשוב שיש לו כוחות, ואילו ההונדי בחוץ אינו אלא כלי של חולין, אמנם באתר האינטרנט של בית הע"ז כתוב במפורש (על ההונדי של הקוקוס) שבמידה שאחד שכח ולא מסר את נדבתו תוך ההונדי בפנים, אפשר לקיימו גם ע"י ההונדי בחוץ. הרי שכל ההונדיים הם כהונדי בפנים.

אשתו המאשרת זאת), אני גם מניח שכל אדם השתמש בדרגת ההבנה שלו.

3. שאלה: האם שאלת אותם אם אין הם רואים סתירה לכאורה בין הקרבן/מתנה שמביאים, לבין העובדה שאח"כ שיער זה יימכר בשוק לכל המרבה במחיר?
תשובה: ההבנה הכללית של כולם היא שכל מה שנותנים מתנה/קרבן נמכר או משמש את צרכי הפסל ומה שמסביב לו ישירות. הם חזרו ואמרו לי שמבחינתם הם נותנים זאת לפסל ובזאת הועבר לשליטת הפסל והסתיים תפקידם, ואנשי המקום, הנחשבים לשלוחי הפסל, הם המשתמשים בזאת לכל הצרכים הרבים של המקום.

צריך להבין שאין הם רואים בכך סתירה כלל, כפי שהסברתי שעצם אמונתם היא שהוא לווה את הכל וצריך הרבה ממון להחזיר, ובנתינתם הם בעצם עוזרים לו לממש את הבטחתו ולפרוע את חובו, ומכאן "יוחזר להם השפע וכו'" כך שאין כאן כל סתירה, זה בדיוק מה שאמור להיות.

4. שאלה: האם ההבנה הבסיסית הזו על דרך ההשפעה של הפסל ידועה להמון העם או רק למשכילים שבהם?
תשובה: ברמה הבסיסית כפי שתוארה היא ידועה לכולם, זו "אגדה" עתיקה השגורה בפי כל.

5. שאלה: כאשר א' מהם הולך לחנות לקנות זהב במטרה למסור מנחה/קרבן, אזי עצם הקנייה עצמה היא רק יוצרת אפשרות ליתן מנחה מאוחר יותר, אין עצם יצירת האפשרות - הקנייה, פעולה בעלת משמעות של הקרבה. ומכאן השאלה: האם התספורת בעצמה היא פעולת תספורת גרידא היוצרת אפשרות ליתן "להונדי" את השיער מאוחר יותר, או שבעצם פעולת התגלחת יש כאן משמעות, ואם כן - איזו?

תשובה: אין לי תשובה ברורה לזה. יש הרי בודאי הרואים את פעולת ההתבטלות כלפי הפסל בעצם הנכונות להתגלח ולזוותר על דבר שמאד נחשב להם - השיער, וכמו שנשים אמרו לנו שאף פעם בחיים לא היו חושבות להתגלח ורק לכבוד הפסל הן עושות זאת. אפשר לומר שכל האנשים ששאלנו אותם שאלות בנוסח "לשם מה באתם?" או "מה פשר טקס התגלחת שאתם עורכים?" תשובתם הייתה בנוסח דומה: אנחנו מוסרים את השיער שלנו לפסל. וע"כ התגלחת מבטאת "נתינה תוך כדי הכנעה" וכפי הכיתוב בשלט גדול ע"ג בנין התספורת "המקום של מסירה תוך כדי הכנעה של שיער אדם לאליל...".

נוהרים כיון שיודעים שיש מישהו האמור לבוא ליבואן ולחקור אותו על כל השיער, מה מקורו וכו'. כאשר פגשתי לאחר שעתיים את מר גופטה, ראיתי לפי התשובות המתחמקות שלו שהוא לא ינדב לי מידע, ומיוזמתו אמר שהוא לא קונה כלל סחורה מ"הטמפל", דבר שכבר ידעתי אז שזה שקר מוחלט כפי שסיפר לי האחראי במחסן השיער בטירופאטי שהוא אחד מהקניינים הגדולים וכו'. ואז אמרתי לו את האמת, שבאתי לברר ושאלתי לי שהוא אחד מהקניינים הגדולים, ואז הוא שינה טקטיקה והתחיל להתחמק, שאל אם בכלל יש לי מושג מה כמות השיער שמגיעה מ"מקדשים" בהודו, ואני אמרתי לו בערך 1000 טון, ואז הוא אמר לי אני אומר לך שיש בהודו 10 אלף טון, ההודים בעצמם לא יודעים ואף אחד לא יודע. עוד אמר לי שכמות השיער הבאה מהכפרים בצורה המתוארת לעיל היא פי ארבע מכמות השיער הבאה מהמקדשים. כמובן שלא יכולתי לבדוק נתונים אלו, וכאמור לעיל אי אפשר לסמוך על דבריו כלל.

בין שאר דבריו הזכיר האדם מהמפעל הנ"ל קונה ישראל, יצרן פאות מהעיר..., ושמו..., שהוא לוקח ממנו שיער לא מעובד ומעבדו אצלו בהמשך.

עד כאן העדות שנתקבלה בבית דין.

קיצור שיחות של א' מדייני בית הדין לאחר מכן, עם השליח הנ"ל

הדברים היו לעיני השליח, ואושרו על ידו כמדוייקים.

1. שאלה: האם הנשים מגדלות את שיערן מלכתחילה כדי שבבוא היום הם ינדבו ויגלחו אותו?

תשובה: אני לא שאלתי, אך אני מעריך לאור השיחות הרבות שניהלתי, ולאור העובדה שלא סיפרו לי זאת, כי באופן סיסטמי, (שיטתי) בודאי שאין זה כך, אני לא חושב שמה שהן רגילות לטפח את שערן בשמן קוקוס נעשה מלכתחילה במטרה כזו. זה אופן טיפול רגיל בשיער בהודו למי שמחשיבים את השיער כדבר בעל ערך נחשב מאד, אולי לפני שנשים באות להתגלח הן מטפחות אותו באופן מיוחד, אך לא באופן שיטתי. אני שוב מדגיש שזו רק הערכה שלי.

2. שאלה: אמרת שכל הבאים הגדירו את כוונתם להתגלח וליתן השיער לאליל בא' מב' האופנים: א. מנחה/הצעה ב. קרבן. האם היתה חלוקה בולטת לצד אחד, או חלוקה מאפיינת כלשהי?

תשובה: לא זכור לי בדיוק, בוודאי שלא חלוקה בולטת, שתי האפשרויות נאמרו במידה רבה (השליח שאל גם את

ברור שאין כוח זה כעין "נציג" של הע"ז אלא הם מבינים שזה הע"ז בעצמו בחלק ה"מושיע" שלו.

8. שאלה: האם הם מייחסים קדושה לשיער שנכנס ל"הונדי" ? ארחיב ואשאל - אילו כל דבר המתקדש אצלם הי' מקבל צבע ירוק, האם השיער הנכנס ל"הונדי" הי' מקבל צבע ירוק ?

תשובה: בהחלט שהם אווזים שישנה "קדושה" בכל דבר שניתן לפסל. הם מייחסים "דרגות" של "קדושה" לכל דבר, לי נראה שהתרחש שם תהליך שהוא כעין "ירידת הדורות" בכך שפעם הפולחן הזה הי' מצוי רק למעטים שהצליחו להגיע, וכיום זה השתנה למצב שכולם באים. יש לכל אחד בביתו פסל ומקטירים לו מתפללים אליו וכו'. אך לכל דבר הניתן יש קדושה, ובמילים אחרות הוא בהחלט הי' נצבע בירוק, רק שאין אני יודע את מחשבתם לגבי המשך התהליך, ויתכן שהם היו אומרים שבמכירת השיער אח"כ יורדת קדושתו, אך לא ביררתי זאת.

(אמרתי לו ש"יד לאחים" שלחו לי מסמך ובו הם מציינים כי השיער לאחר שמונח ב"הונדי" נקראה "ג'אטה" (JATA) וענה לי שאין הוא מכיר מלה זו, אך הוא מניח שיש לזה שם כלשהוא, מכיון שכל דבר וכל פעולה שהם עושים הם מייחסים לה משמעות ונותנים לה שם, הכל מדוייק, מחושב, ועם תהליך מסודר לכל דבר והם מאד מקפידים על כך).

9. שאלה: האם כל השיער הנגזז עובר דרך כלי ה"הונדי" ?

תשובה: בהחלט, הכרחי שהוא יונח ב"הונדי", שכן בלי זה אין את הפעולה של הכוח המניע של הישועה הרובץ דווקא שם. כפי שאמרתי רק מיעוט קטן נוטל בעצמו חלק מהשיער ושם בעצמו ב"הונדי", רוב המסתפרים משאירים לאנשי המקום הממונים על כך שהם יניחו את השיער הנגזז ב"הונדי" שבבית התספורת.

10. שאלה: האם כלי ה"הונדי" נמצא בחדר התגלחת עצמו או מחוץ לו, והאם יש בחדר התגלחת פסלים או תמונות של הפסל? והאם כלי ה"הונדי" נמצא למול המסתפר ?

תשובה: כלי ה"הונדי" נמצא תמיד בתוך חדרי התגלחת, בבנין התגלחת הגדול ישנו בכל חדר גילוח ארבע "הונדי" שמתוכם שניים מיועדים לשיער. אין הם נמצאים בדווקא מול המסופר אלא בצדדי החדר. "הונדי" יש בכל מקום שמסתפרים, גם בבתי המלון ובבתי הארחה (הנמצאים סביב בית ע"ז זו במקום הזה), שם ישנו חדר מיוחד המיועד לתגלחת, הנכנסים לשם חולצים נעליהם

עוד הסבר מאוחר שקיבלתי לחשיבות השיער הוא בכך שהוא ניתן מגוף האדם, ולא מרכוש וכו' שהוא מחוץ לאדם.

את השאלה בצורה החדשה שנשאלתי לא שאלתי אותם, אך ברור שעצם הורדת הנעליים, המנטרה (שם ע"ז) שאומרים בעת התספורת, וחזרה או חשיבה על שם הע"ז שלהם, מראה כי יש משמעות של פעולה חשובה מאד בעצם התגלחת¹⁶.

6. שאלה: האם שאלת את הספרים למה או למי הם מספרים את הבאים ?

תשובה: לצערי לא שאלתי אותם שאלה ספציפית זו. ביקשו ממני המון דברים לברר ולא הכל הספקתי. אני יודע רק שכל האנשים המורשים לספר הם אנשים מאמינים, ועברו הכשרה מיוחדת. כפי שאמרתי לי, יש להם הדרכות והנחיות בכל דבר, אך אני לא חושב שהם נחשבים לכהני דת אפילו לא מדרגה נמוכה.

7. שאלה: מה האנשים יודעים על ה"הונדי" והאם הם מייחסים "כוחות" ל"הונדי" עצמו או שזה סתם מקום להנחת המנחה/קרבת? והאם כוחות אלו הם כוחות הפסל עצמו, או משהו אחר כמו "נציג" או "חברת בת" וכו' ?
תשובה: בבסיס אמונתם יש להם את האליל הראשי שהוא התגלמות של ה"וישנו" ומשם נוצרו פיצולים וכו', עד כדי 7 פסילים משניים השייכים כולם ל"ראש" המדובר, וכל אחד מהמאמינים, מלבד אמונתו הראשית בפסל הראשי, יש לו פסל שלו המייצג כוח מיוחד מכוחות הפסל הראשי בו הוא חפץ וכיו"ב.

הם מייחסים לפסל הראשי מלבד כל הבעלות על העושר כאמור, גם כוח ריפוי, ישועה, פוריות, נישואין, בריאות, אריכות ימים וכו'.

לפי שטותם אין הפסל מצטמצם לצורתו המוכרת בלבד, אלא ממושט הוא, ולדוגמא "כוח הישועה" של הפסל עצור וטמון מתחת לכל ה"הונדי" האמור, שם הוא רובץ והוא הוא ה"מושיע" אותם בעת שמגישים לו מנחה או קרבן.

צריך לדעת שהתייחסותם וגישתם ל"הונדי" היא שהכלי הזה אוצר בקרבו כוחות של ע"ז. סיפור שגור אצל כולם הוא על נערה שנדרה טבעת עתיקה הנמצאת במשפחתה מדורי דורות באם תתמלא בקשתה, בעודה עומדת מול ה"הונדי" נתחרטה על מה שוויתה על טבעת מיוחדת זו ולכן שמה ב"הונדי" את תמורת הטבעת ואז יצא "כוח" מה"הונדי" ושאב את הטבעת מידה אל תוכו. לכאורה

¹⁶ כלומר שענה שיש משמעות לעצם פעולת הגילוח. כעת הדבר נתברר יותר, שרובם לא מאמינים שצריכים להכניס השיער לתוך ההונדי, והם אומרים בפירוש

לך מה הגודל שלהם ביחס לראשי?

תשובה: לא, אמרו שגם הם מקומות גדולים, אך יותר קטנים מזה שהייתי בו, אמרו לי שאותם מקומות יחד הם בהחלט יותר מאשר המקום הראשי בו שהייתי.

14. שאלה: איזה סוג שיער הם קושרים בנפרד, והאם

הסתורה היוצאת משם מסומנת באופן כלשהו?

תשובה: רק השיער האיכותי נקשר מיד עם גזיזתו, ולאחר מכן בחצר פותחים את כל הסוג המיוחד הזה יחד לייבוש, אך הוא נשמר בנפרד. ביקרתי במחסנים ועל הדלתות מבחוץ יש חותמת, אך על השקים שבהם הי' ארוז השיער לא הבחנתי בחותם כלשהו.

15. שאלה: אמרת שהשיער הנמצא ב"הונדי" הפנימי

ב"טמפל" עצמו הינו בכמות מועטת ונחשב באיכות ירודה. האם אמרו לך אם וכיצד הוא נמכר, לתעשייה, לפיאות באיכות נמוכה וכו'?

תשובה: שיער זה נמכר בתוך המכרו הכללי אך בנפרד, במחיר הזול ביותר, והם לא אמרו לי לאיזה שימושים הוא מתאים. לא אמרו לי שהוא אינו מתאים לפיאות, ובהחלט יתכן שלאחר מכן הסוחרים מערבבים אותו ביחד עם השיער באיכות הירודה, המיועד לפיאות פשוטות. אין לי מידע מדויק על כך.

כפי שהוסבר לי, שיער זה נחשב לשיער בדרגה נמוכה, מכיוון שאלו המניחים שם שיער שמים רק קוצצת שיער ממה שהתגלחו, כך שיש שם תערובת של הרבה סוגי שיער בכמה וכמה אורכים שונים ומתוכו הרבה שיער של תינוקות, וגם אין הגוון של השיער מוקפד. ומכיון שכך, מסתמא לאחר שנמכר נכנס למערכת הכללית של שיער שאינו איכותי.

שיער זה בודאי איננו נמצא בשיער האיכותי, שאותו הם קושרים מיד לאחר התגלחת בכרי שישמור על אחידות ועל רמתו הגבוהה.

שיחת הרב אהרן דוד דונר שליט"א עם העיתון "דער בלאט" לאחר שחזר מהודו בתשס"ד (מתורגם ללשה"ק)

הרב דונר – בחוה"מ פסח קיבלתי טלפון מרבה של ירושלים ר' טובי' וייס שליט"א בשם כל העדה החרדית ושאלני אם הייתי מסכים לנסוע להודו לברר עבורם את האמת בענין הפאות של ע"ז. וזו היתה ההתחלה של השליחות הקשה.

עניתי לרבה של ירושלים שאינני יכול לענות כעת, ואני אכנס ואבדוק, ואני צריך להיות זהיר כמה אני נכנס לפרטים, כי ללא סיבה אסור להיכנס ולעייין בדת אחרת. השגתי חוברות בענין ההינדואיזם וחקרתי הרבה, ובגלל שלא רציתי לנסוע לבד, נסעתי במיוחד עם עוד אחד, כדי לבקר את הכמרים בביתם, כמו"כ ביקרתי אצל אחד מגדולי

ומתגלחים יחפים, ושם יש תמונה של הע"ז ומסביבה קטורת, ופרחים, ובחדר זה ישנו גם "הונדי" (אשר סיפרו לי שלתוכו מניחים את השיער), ומשם הוא מועבר למיון. אין זה הכרחי שה"הונדי" יהי' מונח מול התמונה.

לעומת זאת בבית התגלחת המרכזי, אמנם המתגלחים נכנסים יחפים, וישנם כל מיני סימנים המראים שזה מקום "קדוש", אבל בחדרי הגילוח שבבית התגלחת המרכזי לא ראיתי תמונות של הפסל.

11. שאלה: מה ההסבר לכך שבבית התגלחת אין להם

צורך בתמונות של הע"ז בשעת התגלחת, מה שאין כן בתי ההארכה ששמים תמונות וקטורת במקומות שלהם? תשובה: כאמור לפי הסימנים שתיארתי גם מייחסים קדושה מסוימת לבית התגלחת, אומנם שאינו מוגדר אצלם כ"טמפל", ושאלתי אותם האם כאן זה "טמפל"? ואמרו לי לא, ה"טמפל" הוא שם. ושאלתי אז מדוע אתם יחפים, ומה כל הנהלים שאני רואה שזה מורה על מקום קדוש? וענו לי כאן זה המקום למסירה תוך כדי הכנעה של שיער אדם לאליל, וכמו שכתוב על השלט בחוץ.

יש בבית התגלחת בקומה התחתונה בית תיפלה קטן ובו פסלים של ממש, וכמו"כ על הבניין מבחוץ ישנו פסל ענק. משא"כ בבתי ההארכה. ולכן שם התגלחת נעשית כאשר ישנן תמונות, פסל וקטורת וכו'.

12. שאלה: אותו מיעוט אנשים המוסרים מעט משיעורם

ל"הונדי" שבפני הע"ז, האם המדובר על בית הע"ז הראשי, או על החדר המיועד לע"ז בבית התגלחת הגדול?

תשובה: למקום הע"ז הראשי, שם יש "הונדי" ראשי הנמצא לפני הפסל.

13. שאלה: סיפרת שאמרו לך שישנם בהודו עוד 8-10

מרכזים כמו זה שביקרת שהוא אכן הראשי, האם אמרו

יום שלישי בערב זמן קצר לפני שהרה"ג רבי אהרן דוד דונר שליט"א, אב"ד ורב דקהל עדת ישראל טאטנהעם לנדון הבירה נסע לאמריקה, כדי להשתתף ביום ד' באסיפת התאחדות הרבנים דארה"ב וקנדה, כתב ה"דער בלאט" באירופה מוה"ר שמואל מרדכי פרידמן נפגש במיוחד עם הרב דונר כדי לשמוע מפיו באופן חי את השתלשלות שערוריית הפאות שהסעירה את כל העולם בחודש האחרון. הרב דונר נסע במיוחד להודו בשליחות בית הדין הגדול שבירושלים כדי להכיר מקרוב את המציאות.

דער בלאט – איך נכנסתם לעובי הקורה של הענין?

אותנו בדרך להודו, כמו"כ לקחנו איתנו גוי מאנגליה שאף יודע את השפה ההודית כדי שילווה וידריך אותנו בהודו.

יצאנו לדרך פרשת בהר בחוקות, ביום ל"ג בעומר לפנות בוקר בערך בשעה 5, המטוס היה מלא בהודים, פיתחתי שיחה עם שכן גוי הודי והוא סיפר לי בדיוק את כל העניין, והסכים להדריך את הנהג שלנו בדיוק איפה מעניין לקחת אותנו.

ביום א' בלילה כחצות הלילה הגענו להודו (יש הפרש 4.5 שעות מלונדון) משם נסענו מיד לטירופטי.

ביום ב' בשעה 5 לפנות בוקר הגענו לטירופטי, בהתחלה נחנו ובשעה 9 נסענו ליעדנו. ההר טרימאלא שם נמצא הטמפל בראש ההר אשר בגובה יותר מ 2000 רגל.

הטמפל על ההר בגובה 20 ק"מ, באמצע הקיץ החום שם בערך 70 מעלות, ולפני העליה חייבים לעבור בדיקה ואח"כ מתחילים לנסוע במעלה ההר, בדרך ראינו אלפי אנשים עולים יחפים ללא נעלים וגרבים, הפשטת הנעלים והגרבים הינה חלק מהעבודה של הע"ז לכבוד האליל. בהליכה רגלית לוקחת הדרך כ-3 שעות. בדרך רואים כל כבדת דרך בית תיפלה שונה עם שם שונה של אותו ע"ז, יש לה בערך 1080 שמות, כשמגיעים למעלה משלמים דמי כניסה. אנחנו כנראה היינו התיירים היחידים שם, המקום מיועד רק למי שבא לעבוד ע"ז, עומדים שם אנשים בתור במורד הרחוב באורך קילומטר רק כדי להכנס. התור לכניסה כ"כ ארוך שצריך לחכות מעת לעת שלם ע"מ להכנס, כ"כ הרבה אנשים מגיעים ביום אחד. יש שם קופסא מחוברת לריצפה שקורים לה "הינדו" היא גדולה וגבוהה יותר מבן אדם, שם מכניסים נדבות, תכשיטים, כסף, וחפצים יקרי ערך, וכל אחר מכניס משהו.

ראינו איך שהם מביאים קרבנות וקטורת שלא בפניו, הלכנו לחדר שמספרים וצעקו עלינו לפשוט נעלים וגרבים, והבנו שזה לא סתם חדר פשוט, אח"כ נכנסנו לחדר הע"ז וראינו אנשים יושבים על הקרקע לפני הספר, אלו שמספרים מניחים ידם על הלב ונושאים תיפלה, זה לא לוקח הרבה זמן, בין 3 ל-4 דקות כל השיער מסופר, והספרים משליכים ארצה את כל השיער, ואח"כ מגיעים לאוספו ומניחים בקערה גדולה.

על השאלה מדוע מסתפרים, כולם ענו אותו דבר, "זה קרבן לאליל שגר פה, פה זה ביתו". דיברנו עם האחראי שאמר שמשלמים ל-600 ספרים כל יום והם מתחלקים ל-3 מחלקות של 200 ספרים.

שאלנו לא אחד ולא שתיים, שאלנו עשרות אנשים, וכולם ענו ובאותו מטבע "אנו מספרים שערותינו בתור קורבן לאלילינו – הוא אוהב שיער". על השאלה שהשיער הרי הולך לפח, הם ענו שכשמקטירים קטורת זה גם הולך לפח, הם כולם אמרו במפורש, השיער זה קורבן לאליל, גברים ונשים וילדים מגיעים להסתפר, ולוקחים את השיער בשקים, מטפלים בשיער ומובילים אותו לסוחר השיער, כששאלנו את המספרים על כך שסוחרים בשערותיהם, הם ענו שכל עוד והאליל מרויח כמה פרוטות עבור השיער הם מוכנים לכך.

אלו שקשה לספר את כל השיער מתיישבים וגוזרים להם רק כמה שערות, כל אחד נותן קרבן לפי מה שרוצה לתת, אבל המציאות היא ש"שוחטים" את השיער כקרבן לאליל.

דער בלאט – מה הוצאתם משם? ומה יצא לכם ברור משהייתכם שם?

הדרשנים בהינדואיזם שגר ברייסליפ, איזור ליד שדה התעופה "היטרו", שם ראינו איך הודי גר, ראינו את צלמיו, ראינו את הע"ז שלו, את הקורבנות שלו, את הקטורת שלו, את הקערה שבה הוא מקטיר את הקטורת, הוא סיפר לנו כמה פעמים ביום הוא מקטיר, יש לו שבע עבודות כל יום בבוקר לפני שהוא אוכל ארוחת בוקר, ויותר מזה כבר אסור לי להגיד.

דער בלאט – מה היה הצורך לתור אחר אורחות חייהם של העם ההודי?

הרב דונר – היינו חייבים לבדוק את צורת חייהם כדי שנוכל לקיים את השליחות, הרגשנו שאנחנו צריכים להבין מה שקורה שם לפני שאנו נוסעים להודו כאשר השפה אינו מובנת.

שוחחנו איתו באריכות בענין תגלחת השערות, מה תוכנה ואיזה עבודה זאת לע"ז ההודית.

המארח שאיתו דיברנו היה אדם נבון והוא נתן לנו תמונה ברורה באמונה הטיפשית שלהם שמאמינים בע"ז, כששאלנו איך אתה עובד לאליל שהוא סה"כ חתיכת עץ שאתמול יצרת אותו, במה הוא יכול לסייע לך? הוא ניסה להסביר לנו כל מיני הסברים שטותיים מהי הע"ז ולמה הם עובדים לה (איננו כותבים את תירוציו משום הרחק מן הכיעור ומן הדומה לו).

דער בלאט – מה עשיתם עם האינפורמציה ששמעתם מההודי הנ"ל?

הרב דונר – העברנו הכל לרבני אר"י והם ענו לי שאני אסע, כי זה נושא נצרך מאוד, כי כל זמן שהענין לא יבורר בדיוק מהו, אין אפשרות להוציא פסק דין, כמו שאנו יודעים שהאמוראים הלכו לגור בין רועי בקר לפני שפסקו דיני בהמות. ולהבדיל אלף אלפי הבדלות הרבה שמעו וכתבו בענין ההינדואיזם אבל אני הייתי שם, חייתי שם, דיברתי איתם, ואני רוצה לומר זאת בקצרה מה היה שם, כדי שיהיה לנו תמונה ברורה, כי הספיקות אם הפאות אכן אסורות באיסור החמור של תקרובת ע"ז נובע מאי ידיעת איזה חלק בעבודה נוטל השיער בעבודה הטריפה שלהם, ועם כאלה דיבורים אפשר להתיר איסורים חמורים ר"ל.

דער בלאט - מה היתה תשובתכם לביה"ד בירושלים עיה"ק בענין הפאות?

הרב דונר – היינו צריכים למסור לביה"ד את העובדות המדויקות למה הם מגלחים את השיער, האם זה ברור שזה חלק מהעבודה של הע"ז, כשהם צריכים טובה מהע"ז הם הולכים להתגלח או כשנושעו באים להתגלח כתודה, או שזה רק מנהג אך אינו קשור בקשר ישיר לע"ז.

יש ד' סוגי דברים שאסורים בהנאה בהלכות ע"ז.

- א. עבודת ע"ז, כמו אם משתחווים לע"ז.
- ב. נוי ע"ז, כגון אם מפארים אותו בתכשיטים.
- ג. משמשי ע"ז, כגון הכלי שמניחים בתוכו הקטורת.
- ד. תקרובת ע"ז, והיינו דבר שמביאים כקרבן לע"ז.

והשאלה כאן לענין הגילוח הוא בהלכות תקרובת ע"ז, והיינו האם הם מגלחים את השערות לקרבן, ואז הוי תקרובת ע"ז, או שמא עושים הגילוח להתנקות.

כדי לחקור זאת במדויק נסעתי עם הרבנית תחי', והרב מיכאל שארף שליט"א, אחד שיועד להכנס טוב בעומק הענין, ויחד נפגשנו עם יהודי פרופ' מבאמבעי אשר ליווה

פופולרי בגלל איכותו לייצור פיאות, ומהם עושים את הפאות השחורות והפאות הבלונדיניות – בכל רחבי העולם.

מהודו נסעתי מיד לאר"י, ביום ה' ישבתי עם הבי"ד של העדה החרית, ואחר כמה שעות הם יצאו עם קול קורא שזה תקרובת ע"ז וזה אסור.

להעביר גילולים מן הארץ.

הרב דונר – השאלה הא' אם זה קרבן לע"ז – התבררה לנו לנו, כי זה שמענו מכל המסתפרים שהשיער זה קרבן והם נותנים אותו כדי להושע על ידי האליל, ועכשיו היינו צריכים לעקוב להיכן הולך השיער מהטמפל והלאה, עקבנו אחרי השיער בצאתו מטירופטי בכניסתו למאדראס, ושוחחנו עם סוחרי השיער שקיבלו את השיער, וסיפרו שזה נדיר בעולם לקבל כזו כמות שיער ארוך מבני אדם, לכן הם שולחים מהודו שיער לרוב העולם כדי להשתמש בו, הם מוכרים את השיער ל"כינע" ושם מערבבים איתו שערות אחרות מרחבי העולם כי השיער ההודי מאוד

העתק דברי הרב אהרן דוד דונר שליט"א,

בפגישת הרבנים בניו-יורק

יום המישי פרשת בהר בחוקותי,

כ"ט אייר תשס"ד

*הערת המערכת: הדברים במקורם נאמרו בשפת אנגלית מעורב עם הרבה אידיש, והשתדלנו לתרגם הדברים ללשון הקודש ולדקדק כמה שאפשר. ייתכן שנפלו כמה טעויות, ואי-דיוקים בדרך, מכל מקום לדעתנו יש תועלת בהבאת הדברים איך שהיא. גם הוספנו בסוגריים כמה דברים להוסיף בירור בלבד, וכמו כן הוספנו כמה הערות בשולי הגליון להעיר ולהוסיף בירור. ניתן להשיג ההקלטה המקורית בפניה למייל yesdov@gmail.com.

דברי הרא"ד דונר:

באמת אין לי מספיק זמן לדבר, אבל נשתדל לסדר. זה דברים חמורים ביותר, ויש אומרים שגם הוא דבר שאין הציבור יכולים לעמוד בהם, ואני יודע שהרבה יצאו במסקנא בדיוק להיפך, אבל אין לדיין אלא מה שענינו רואות, השתדלתי לדקדק עד כמה שאפשר לי.

חול המועד פסח שנה זו קיבלתי טלפון מבי"ד עדה"ח בירושלים, לא הייתי בבית, אבל השאירו לי הודעה שזה נושא דחוף מאוד, ולחזור ולהתקשר למספר מסוים. התקשרתי, והיה על הטלפון הרב טוביה וייס, הגאב"ד דירושלים, ואמר "אתה יודע שיש בעיה בפאות?" חשבתי שהוא מדבר על פאות קסטא"ם ומתכוון להבעיה של צניעות, אבל אמר לא זה, אני לא מתכוון לזה, הוא אמר שהוא מתכוון לבעיה של עבודה זרה. אז ידעתי שר' משה שטרנבוך הוא המרא דשמעתא (א"ה, הכוונה שהוא כתב תשובה על זה בשנת תש"ל), אבל לא היה לי ידע יותר מזה. אמר לי שהבית דין רוצה לדעת אם אני יכול ליסוע להודו לברר דברים. לא עניתי מיד, אמרתי לו שאשיב לו תשובה בהמשך.

מאז ועד עכשיו התעמקתי בזה מאוד, עיינתי בספרי דתי ההינדו, עיינתי בדברים מהאינטרנט, דיברתי עם כמרים לברר מה בדיוק הדבר הזה.

יסוד הדברים הוא שיש "טונסור" שמשמעתו 'חלאקה'. הם מגלחים שערם ושער זה נכנס לפאות של היהודים. הלכתי לדבר עם אחד אינטלקטואל לעקטשערער של דת ההינדו (א"ה, משכיל שדורש בדת ההודו). דיברתי איתו בנושא הרבה זמן. ראיתי בבית שלו, תקרובת ממש, קטורת, צלמים, לבונה, קאמפור (א"ה, סוג בשמים בצבע צהוב שנחשב מאוד בעיניהם) על מזבח. הוא הסביר לי שכל בוקר צריך לעשות הקטרה, ואחר זה כו'... אני רק אומר מה שיש תועלת, כי יותר מזה אין אומרים. הוא הסביר לי שהוא נותן קצת מכל ארוחה לאליל, ואז האליל מברכו. "לא, לא זה הכוונה, זה צריך להזכיר לי שיש אלקים. אבל יש כל מיני אלילים, כן, יש אליל של גבורה, אליל של יופי, ומה שאתה רוצה. אבל מעל הכל, יש רק אלוקים אחד למעלה וזה (האליל) הוא רק מזכיר מה יש למעלה. ואז חשבתי שאולי זה לא ע"ז. ידעתי התורות של ר' דוב לנדו, שיש לו חידוש נפלא, אבל לא עכשיו¹⁷.

אז שאלתי על הגילוח, ענה שזה לא תקרובת, אלא הוא "אגו אגו אגו", לפני שנכנסים לפסל צריכים לסלק את העולם הזה, ואז נכנסים. טוב מאוד.

¹⁷ הכוונה שהגאון הרב דב לנדו שליט"א חידש ע"פ החזו"א (יורה דעה, סב כא) שאם עובדים אליל שאינו כח שנמצא במציאות כמו כוכבים ומזלות, אז אין זה איסור ע"ז אלא אסור משום מינות. ואמנם כבר השיבו על זה הרבה מכמה מקורות שמבואר שגם מה ציור ופסל שבדו מליבם אכן הוי ע"ז, ואין זה כוונת החזו"א. ואינו ענין לנידון דידן, ע"י בכל זה בקובץ אור ישראל (גליון לו, בתשובת הרב יחיאל טויבער זצ"ל ענף ג') וכן בקונטרס פאת קדמה, ובספר הישכם אוהבים את ה'.

ובענין אליל שהוא צורה להזכיר בורא עולם, רבינו סעדיה גאון התייחס אמונה זאת לדת ההודיים, ונעתיק דברי רבי סעדיה גאון (מתוך פירושו רבינו סעדיה גאון על התורה, שמות עמ' קצב, מוסד הרב קוק), ואמנם מחמת רוב האריכות לא נעתיק אלא החלק שאנחנו צריכים):

ובדומה להליכות אלו נתאמת לי שההודים, ועובדי אלילים זולתם, אומרים שאינם עובדים לאבן עצמה ולא לעץ גופן, אבל הם עובדים לבורא שמים וארץ, ואין צורה זו לדעתם אלא אות לכך. כשהם רואים אותה נתברר להם עוזו גדולתו וגבורתו והם עובדים אותו. ואותה צורה שמצאנו ראוייה לעניין זה לדעתם הבורא משרה עליה מאורו, ובאמצעותה הוא עושה להם אותות ומופתים. וכשלעצמה אינה צורה אלא היא צורה של אות שאחד מהם התאימה לעניין זה. כי האור שוכן עליה והאותות נעשים באמצעותה. והפסל שמעמיד אותו המלך הוא בעיניהם הנכבד שבפסילים כיון שיש עליו הסכמה כללית. ויש להם אנשים העוסקים בדברי עיון, נושאים ונותנים בעניינים דקים אלו ומעלים ראיות.

וכשנתאמת לי הליכות אלו גם כן, אמרתי לא מן המוכחש שמצקת מן הראשונים - שלשת אלפי איש [שעבדו לעגל] הן יותר הן פחות, דגלו באמונת העמים שאמרו כדברים האלה. ולדעתם היתה השראת השכינה אמת ואורו יתברך נאצל על משה ובו היה עושה את האותות. וכשנפקד מהם משה, נתכוונו לפי סברתם לעשות להם פסל במקומו ישרה עליו האור וינהיג אותם. יש מהם שאמרו "עשה לנו אלהים" ולא יהיה הפסל במקום משה אלא בדרך זו.

הלכתי הביתה, וחשבתי שאין שום סיבה ליסוע לשם. כי אין כאן שום הוה אמינא של בעיה. והכל בסדר. אבל ר' טוביה (א"ה, גאב"ד העה"ח) אמר לי שלא נותנים שום פסק הלכה אלא אם כן אני נוסע לשם, אמר לי שדבר שהוא רק מפי השמועה אי אפשר לפסוק הלכה. כאן מרן הרב אלישיב נכנס לפרשה.

האחים וייס, הדיין באנווערפן (א"ה, הגאון רבי חיים יוסף דוד ווייס שליט"א, המכונה חיד"ו וייס) ואחיו ההורדנקר (הר"ר יצחק אריה וייס שליט"א, אב"ד דקהילת הורודעמקא מנשטור) שלחו זוג של בעלי תשובה הודיים (א"ה, הכוונה לאמיר דרומי ואשתו), וחקרו ודרשו כל הפרשה, הלכו לטירופאטי היו שם 10 או 11 ימים, והיו בפנים שם, ודברו עם 200 אנשים. אין כאן סוד שהאחים וייס סברו כבר לפני זה שהכל מותר, ויש כבר תשובה של חיד"ו וייס על זה, ויש לו שם הרבה צדדים להקל, עם צירוף זה ועוד צירוף אחר, ומשום שהכל רק להכנעה והורדת האגו, ואין בעיה. ואחרי שהשליחים שלהם הלכו קיבלתי הודעה מהם (מהחיד"ו וייס ואחיו), שאין לי סיבה ליסוע. ושמתתי, כי זה עולה הרבה כח וכסף ליסוע לשם.

בנתיים הזוג חזרו והיו שני אסיפות. אסיפה אחת בבית הרב ניסים, היה שם ר' ניסים, ר' שריאל רוזנברג, הר' סילמן, והיה שם אחד מטעם הרב אלישיב - ר' אריה דביר, והיה שם ר' יעקב מאיר שטרן מבית דינו של הרב וואזנר, גם האחים וייס היו שם, הם הגיעו במיוחד מחוץ לארץ לזה, ואולי עוד אחרים. היה זה 9 עד 10:30 בבוקר. השלוחים דברו מה שראו, הם נשלחו במיוחד לברר אם זה קרבן או הכנעה, והם חזרו ואמרו דברים שביירו ע"י שדיברו עם עם 200 אנשים שם, ואמרו כל מה ששמעו¹⁸. במשך כל הדיון ר' ניסים ישב שם בשקט, ואחרי ששמע הכל, ר' ניסים היה ממש אש "גיברענט", ואני כלי ראשון שאמר בזה הלשון "זה חמור מאוד, זה תקרובת - אני יודע מילים אחרות".

האחים וייס חשבו שבאמת ר' שריאל דחק את העדים והצליח להוציא ממנו את מה שהם רצו לשמוע, והעד לא באמת התכוון למה שאמר, נו נו. והיה נידון אם כן התכוון לזה או לא... אבל ר' ניסים אמר שזה חמור מאוד ואינו יודע איך להקל בזה, ואלו היו השלוחים של האחים וייס.

אחרי זה הלכו השליחים לרב וואזנר בביתו, עם ר' יעקב מאיר שטרן, האחים וייס, ור' ניסים גם הגיע, ומי שמכיר דברים בבני ברק יודע שזה הסטוריה, לא היה כזה דבר שר' ניסים הלך לביתו של הרב וואזנר. האסיפה היה ב12. דיברתי עם הרב ההורדנקר (א"ה, אה של החיד"ו הנ"ל) מיד אחר האסיפה, ואמר לי שבאסיפה הזאת הרב וואזנר הגיע למסקנא שלא יהיה עוד השיער הזה בכלל ישראל. והרב החיד"ו וייס רצה לדבר איתו לדון ככה וככה, והרב וואזנר לא רצה לשמוע ולדבר בזה.

והיתה שאלה אז אם לכתוב מכתב או לא. כולם ידעו שבלי הרב אלישיב אין למכתב את אותה הכבודות. ר' אריה דביר חזר לרב אלישיב, והרב אלישיב לא רצה להצטרף. אמר שרק אם אני (הרב דונר) נוסע הוא מוכן, בלי זה הוא לא יגיד דבר. זה היה כבר 3 שבועות של ספיקא, שאלו אותי אם אפשר ללכת בפאה, ואמרתי אני לא יודע. אם זה היה שאלה אם לברך שהכל או בורא נפשות יש עצות. אבל לנשים אין כזה דבר ללכת בלי פאה, ולא היה לי שום דבר מה לענות. היה מצב נורא של ספק. אבל הר' אלישיב סירב לומר מילה, ואמר נמתין עוד שבוע.

היה לי סעייתא דשמיא, פגשתי את הזוג והסבירו לי בברירות מה ראו, ועם מי דברו, ודיברתי אתם באריכות גדולה, אילו הם לא היו הולכים לשם זה היה לי יותר קשה כפול עשר. למעשה היה להם כשלוש, משום שיש בהודו 108 שפות, כי בהודו וסין יש שם שליש מכל העולם, ו'הינדי' הוא רק אחד מהשפות שמקובלות במדינת הודו, אבל בכמה שפות אחרות שיש שם הם לא ידעו. יש שם עוד שפה בשם טמיל. הוא למעשה דיבר אתם באנגלית, הרבה יודעים אנגלית שם, הוא דיבר עם כמאתיים איש.

הוא העיד ששמע מהרבה מהם את המילה 'סאקריפייס'. אבל אנחנו יודעים שהמילה סאקריפייס יש לה שני משמעויות. אז אני ידעתי כשהלכתי לשם שהמילה סאקריפייס אינה מספקת. מה כן הוי קרבן? קטורת קמפור, לבונה, קוקוס, כל זה הם חושבים שהוא סאקריפייס של קרבנות תקרובת לכל הדעות.

אבל צריכים לדעת איזה סוג סאקריפייס הוא? או קרבן או הסרת האגו. זאת היתה השאלה. כי אם הכוונה להביא להאליל איזו מתנה, כלומר ליתן דבר לאליל, זהו תקרובת אם הוא כעין זביחה. ולכן זאת היתה השאלה. האם גילוח השיער הוי כמו זביחה של קרבן, או לא.

שלש דברים ביקש ממני הרב אלישיב לברר. א', מה יש למבקרים במחשבתם בשעת הגילוח. וב', מה עם הספר שלהלכה הוא השוחט, מהו חושב בשעת מעשה. וג', יש הלכה שצריך להיות לפני האליל¹⁹, האם זה לפני האליל. זה היה ה-ג' דברים שהלכתי לברר, יש עוד דברים שאפשר לברר, אבל הרב אלישיב הדגיש לברר דווקא ענינים אלו, זה בלבד ביקש ממני הרב אלישיב לברר.

היה להרב אפרתי עוד שאלה, היה לו איזה סתירה, שהוא בירר שבשעת הגילוח המתגלח חושב שם של איזה אליל, אבל לאליל של הטמפל יש שם אחר, אם כן הוי ממש שלא בפניו, שהוא ממש חושב על אליל אחר שלא שייך לטמפל הזה.

¹⁸ העדות שנתקבל בישיבת בי"ד זו נתפרסם בשעתו בקובץ אור ישראל גליון לו, ושוב נדפס כעת בהישכחם אוהבים חלק ב' עמ' קע"ג.

¹⁹ דבר זה ע"צ"ע כמו שכבר האריכו רבים, ומפורש בש"ס וראשונים שאפשר לעשות תקרובת שלא לפני האליל, ע"י ע"ז לב. ותוס' חולין מ. ד"ה לפני. וכמו כן גם הגרי"ש אלישיב צוק"ל כתב אז (קובץ תשובות ח"ג ס' קי"ח) בזה"ל: "גם אי"צ לפני מהקלקלין בגוונא דשחיטה וכעין זביחה".

הלכתי, וידענו שצריכים את הבירור הנכון, חשבנו אולי צריך איזה אשה גם כן, אז הרבנית שלי גם הגיעה, וכן אחד בשם הרב שארף מקאדאסיא, מומחה גדול בכשרות ויודע לברר פרטים לתוך עומק הענין, הוא מחקר גדול, ויודע איך למצוא מה שצריך כשצריך. ובבומביי פגשנו יהודי ספרדי, שמו אלקנה, יהודי מענין, הוא לא היה מיוחד לשאול את כל השאלות שצריך בקול. ועוד לקחנו נהג מלונדון, גוי, שיכול להיכנס למקומות שאסור לנו להיכנס, וגם הוא יודע את השפה.

אז הגענו לשם בחצות הלילה, במטוס מצאנו אחד מהודו, ושאלנו אותו מהו הגילוח ועל כל הדת שלהם, ואמר שזה סאקריפיס, ושאלנו אולי זה רק להסרת האגו, וענה לא לא לא! זה נתינת השיער לאליל! ושאלנו מה קורה עם השיער הלא הם זורקים את זה מיד אחרי הגילוח, אבל זה לא הפריע לו, ואז שאלתי אותו למה צריך לבוא לשם, תשלח את זה (השיער) בדואר, אמר שצריכים לעשות את זה בטמפל. האליל היה לו חתונה כידוע המעשה, ואמר שהשיער של האליל, והוא נותן לו את השיער. ושאלנו עוד פעם האם זה רק הורדת האגו, וענה לא! אנחנו נותנים לו את השיער!

נו, זה רק איש אחד. אז ביקשנו שיגיד לנו קצת על הדת, וביקשנו ממנו שיעשה לנו טובה, ויבוא איתנו לטירופטי, והוא הסכים, אבל שאל את אשתו, והיא לא רצתה לבוא איתנו, אבל בגלל שהוא ריחם עלינו הוא הסביר לנהג שלנו את כל הפרטים איך להגיע, וכו' וזה עזר לנו הרבה.

למעשה הגענו לשם, יצאנו לדרך במוצאי שבת, והגענו למקום ביום ראשון בלילה. יום שני בבוקר הלכנו לשם, הגענו להר גדול. טירופטי הוא השם של העיר, וטירומלא זה ההר, איפה שהאליל גר. איני יודע אם יש תועלת, אבל האליל הוא למעלה בהר בגובה 850 מטר, ועולים שמה בקיץ, בהודו הקיץ הוא באפריל ומאי, והוא 42 מעלות חום, חם מאוד! ויש אלפי רבבות אנשים נשים וטף שעולים בדרך להר, מהלך 20 ק"מ, הולכים ברגל! ולא עולים ברכב מחמת ה'רוממות' שיש להם לאליל הזה. אנחנו נסענו ברכב. כל ההר בעיניהם, וודאי קדוש, ובעצם אינו ראוי לומר משל - אבל להבדיל אלף אלפי הבדלות - כל ההר הזה הוא כהר הבית - להבדיל.

צריכים להבין, שהמקום הזה הוא המקום שבו יש מספר מבקרים הכי גדול בכל העולם, ויש מבקרים שם יותר מ'מכא' ויותר מה'ויתקין' ברומא, המקום הכי מבוקר בעולם בין כל הדתות. ראינו ממש עשרות אלפי אנשים עולים להר ברגל בחום מיוחד.

בדרך ההולכים אומרים טשאנט (מנטרה), היינו שאומרים שם של האליל, ומילה לפני זה ואחרי זה, התפילה שלהם אינה באריכות, אלא התפילה אצלם הוא להזכיר שם של האליל. האליל הזה יש לו 1000 וכמה שמות.

כמה בדיוק פרופסור?

ליי וייסמן: 1008

אני חושב שאולי עוד יותר, אבל יש 5 או 6 שמות העיקריים, כמובן שאי אפשר לומר את זה כי זה שם של אליל, ובכל מקרה הם מזכירים שם אחר, ובזה תורצה קושיית הרב אפרתי ששאל למה כאן יש שם אחד ושם אחר, כי יש להם שם מיוחד לכל זמן.

על כל פנים, יש להם הטשאנט (מנטרה), כלומר חוזרים פעם אחר פעם על שמות אלילם. ההר עצמו, מלא ומלא לעג'ענד'ס (סופור מעשיות). יש שם אליל של נחש שיש לו 7 גבים, ויש אליל כו' כל ההר יש לו הרבה תורות של שטויות שלהם עם לאקשען, שיש להם בהמצאות שלהם - ואם ישאר זמן אולי נגיד התורה של הרב לנדא.

למעלה בהר הוא משונעדיק, יש שם טמפל, ובתוך הטמפל - הנה לא הייתי בפנים הטמפל כמובן.

אתה (ליי וייסמן) היית בפנים?

ליי וייסמן: כן.

אני לא היה לי רשות, כל מה שעשיתי עשיתי בהוראת הרב אלישיב. יש שם טמפל, ובתוך הטמפל יש צלם של האליל שלהם. לא נזכיר את שמו. ה'יראת הרוממות' שלהם אי אפשר לתאר. הם ממתנינים בתור 24 שעות בכדי להיכנס לפני האליל, 24 שעות! כשנכנסים אי אפשר להיות שם יותר מחצי דקה, ורק אומרים את השם של אלילם עם מילה לפני ואחרי.

הנה בעלי הטמפל אינם טפשים, יש שם "הונדי" ענק, "קופת צדקה", החכמה הזאת גם הם יודעים... כל מי שנכנס לשם צריך לתת לשם קצת כסף, תוך הקופה. זה לא פושקה שהגבאי מביא לפניך בחזרת הש"ץ, זה ענק, גבוה יותר ממני, שאלתי שוטר שמה אם זה גבוה יותר ממני וענה הרבה יותר גדול... מה מכניסים? כסף תכשיטים, כל מה ששוה כסף. כשזה מלא יש גבאים שלוקחים את זה. הם מרוויחים מזה 120 מיליון דולר לשנה מההונדי הזה, ובזה הם מקיימים כל הטמפלים בטיירופטי, בתי חולים, בתי ספר, הכל מהכסף הזה.

תוך ההונדי, יש רק דברים שנותנים לאליל, לא מכתבים וקוויטלאך, רק מה שנותנים לו. אחד מהדברים שבאמת רציתי לברר זה האם שיער נכנס תוך ההונדי הזה?²⁰ אני עצמי לא ראיתי את זה... ואולי נחזור לזה בהמשך.

יש כמה וכמה בניינים, ויש כמה וכמה עבודות שעושים על ההר הזה. אי אפשר להכנס לכל העבודות, אמנם להבין ולהורות מותר. ובתור הוכחה שלא הכל נעשה לפני האליל, נביא דוגמא מאחד מהעבודות שלהם שהוא "גלגול", והוא שיושב גוי על השביל ומתגלגל ומתגלגל על אורך השביל. לכבודו של האליל, זה לא בפני האליל, אבל זה ודאי עבודה לכבודו של האליל. ואע"פ שאין שום צורה של אליל איפה שמתגלגלים.

להוי ידוע הם כלל לא יודעים מה זה יהודי... הרבה חשבו שאני מוסלמי, וכשאמרתי להם אני יהודי, הם לא ידעו מה זה. אבל כשאמרתי שאני ישראלי, אז ידעו כבר מה זה. אין שום מושג של אנטי סעמיט (שנאת יהודים).

בפנים יש כמה וכמה עבודות בפני האליל, למשל העבודה שעושים ביום שישי בבוקר צריכים לזה כרטיס, רציתי לברר את זה. אז ביררתי על העבודה ביום שישי, ואמרו לי אם אני רוצה, הזמן המוקדם ביותר שאפשר לבוא הוא בשנת 2015 !! (זה נאמר בשנת 2004), זה יותר מרף היומי !! (א"ה, כלומר שזה לוקח רק 7.5 שנים, וזה לוקח יותר מ-10 שנים) הכמות שיש שם זה משונעדיק.

יש כמה עבודות, אחד מהעבודות שראיתי הוא שיש פיל, שיושב שם בחוץ, ולקחו קצת לחם, או שאר אוכל, והוא לוקח את זה. שמים את זה לפניו, והוא אוכל את זה. הם חושבים שזה פדיון לפיל הזה. אין שם שום אליל, אולי הפיל עצמו איזה דמיון של האליל הזה, איני יודע²¹. רק רציתי להגיד שיש שם אין סוף עבודות שעושים בכל שטח ההר, שאינו לפני עצם הפסל. המבקרים כלל לא עושים שום עבודה שהוא כן לפני האליל ממש, רק אומרים את שמו לחצי דקה.

יש הפושקריני, זה המקוה שנכנסים לשם עם בגדיהם, גם עבודה.

כמו כן, יש מקום שהוא מקום של ה'טנסור', המקום שבו מגלחים שערם. אנחנו הלכנו לכמה מקומות שמגלחים, יש שם קטנים, ויש גדולים. נכנסתי לאחד מהם, רק שמתי את הרגל שלי בפנים, ואחד מהספרים בפנים, אמר לנו שאי אפשר לנו להיכנס עם הנעליים כי זה מקום קדוש.

הנימוס בהודו הוא ללכת בלא נעלים בכלל, אבל זה לא באותו חומר של מקום קדוש. כלומר זה שלא נכנסים לשם בנעלים אינו קשור לתרבותם, אלא זה חלק מהמורא שלהם למקום הזה, זה בתורת ודאי. רק רגל אחד בפנים וצקעו עלי²².

היה לי היתרים להיכנס בפנים, נכנסתי לדבר עם המבקרים. המציאות היא, הספרים יושבים בארץ, באמת כולם יושבים בארץ גם בחוץ, לא על ספסל. הספר יושב מצד אחד, המתגלח מצד שני, ביניהם יש חריץ. מתגלחים, והשיער נכנס לחריץ, השמש מגיע ומגביה אותו ושם את זה בתוך הקופסה.

אלו שמתגלחים, אין להם ענין דווקא עם שיער ארוך או קצר, יש את הכל בין המתגלחים שם, ומה שהם שעושים בגילוח, זה או תפילה על העתיד, כמו אחד שהיה שם כמה שנים אחרי החתונה ולא היו להם בנים, אז הגיעו לגלח כבקשה לילדים. ויש גם שמתגלחים על העבר, שעשו עסק טוב, אז מגיעים להודות, והיינו ע"י הגילוח.

הם יושבים שם על הארץ, והספר אומר להם להניח ידם על ליבם, אין להם רשות לשבת כמו שהם רוצים אלא דווקא בצורה כזו עם ידים על ליבם²³.

מה עושים בשעת מעשה? אותו תפילה שאומרים לפני האליל, היינו שם של האליל, עם מילה לפני זה ואחרי זה, כולם שדיברנו איתם אומרים את זה בשעת מעשה. אבל הבנתי שבמקום השם שאומרים בפני האליל, אומרים שם אחר שהוא השם החוץ, אבל זה אותו תפילה ואותו אליל, רק עם שם אחר. יש כאלה שאומרים את זה, ויש כאלה שרק חושבים את זה, אבל בתורת ודאי, כולם בשעת הגילוח אמרו שחשבו על זה. הם יושבים בצורה מסוימת, וחושבים על זה.

²⁰ למעשה אמיר דרומי העיד שאחוז ניכר של אנשים אכן מביאים השיער בפנים, וכמו כן נתברר לנו כהיום ע"י התכתביות עם מנהלי הטמפל שאכן הרבה מביאים קצת משיער שלהם בפנים, אבל לדבריהם אין צריך לעשות את זה, כי אם זה נגלה במקום המיוחד לכך, האליל כבר קיבל את זה.

²¹ אכן התברר שהפיל הוא עצמו גם אחד מצורות של אליליהם כמו הפרה.

²² במקום אחר הרב דונר הסביר יותר שמה שנמנעים ללכת במנעלים מחמת תרבותם, זה לא דבר שימחה לאחרים שיעשו ככה, אלא זה נימוס שנוהגים מעצמם. אבל מה שנמנעים מצורך דתי אף מעירים לאחרים שעוברים על זה.

²³ אם כוונתו שהמתגלח יושב בצורה זו בכל משך הגילוח, אז נקודה זו נסתר מתמונות ושאר המקורות הידוע לנו כעת, אם לא שהתכוון לומר שלפני הגילוח עושים תנועה זו, ואחרי זה מתגלחים (ע"י תמונה בהישכם אוהבים עמ' כד שעושים תנועה של ידים על הלב לפני הגילוח), וצ"ע.

וכבר העיר בזה הרב מנשה קליין זצ"ל וכתב: "ומה שאמר הרב דונר שליט"א שהגוזזים אומרים להגוזזים להניח ידם על לבם וזה מראה על ענין של עבודת ע"ז, הנה אין לו לדיין אלא מה שעיניו רואות, אך העיד לפני הרב צבי וויסמאן הנ"ל שבהודו אין מניחים ידם על לבם בעבודתם בשום פעם, וזה לא מראה שום ענין של עבודה ורק מניחים את ידיהם למטה שלא יפריע לגזיזת השערות, וגם שלה לי תמונות משם, שנראה בעליל שאין ידיהם על לבם בשעת תועבת ההסתפרות" עכ"ל.

אמנם מה שכתב בשם ליי וייסמן "שבהודו אין מניחים ידם על לבם בעבודתם בשום פעם" הוא שקר כמו שרואים בהתמונה הנ"ל בהישכם אוהבים עמ' כד.

ושאלנו אותם מה תכלית כל המעשה הזה? וענו סאקריפייס, היה לנו מתורגמן, אבל הרבה מהם דיברו אנגלית²⁴, ושאלנו אותו מה זה סאקריפייס? סאקריפייס זה רק כמו קטורת, או כמו ששוכרים הקוקוס? וענו כן כן, זה ממש כמו קוקוס, השיער שלנו זה כמו קוקוס.

ושאלנו אבל הרי הוא לא מקבל את השיער, כי לא נותנים את זה לו אחרי הגילוח. וענו, אבל אנו נותנים לו את זה, והסבירו שזה כמו קטורת שהוא לא לוקח מידינו רק אנחנו מוסרים את זה לו ואמרו שזה אותו דבר.

וכמו שהכומר בלונדון אמר לי, שמביאים לו גם מאכל, גם זה האליל אינו צריך, הכל סמלי. והיינו שעצם הגילוח הוא צורת הנתינה. אחד אמר לי, - תסלחו לי שאני אומר את השם - "באלג'ני" אוהב שיער. הוא רוצה שיער, וגם רוצה את זה, כמו שכולם יודעים שפעם לאליל היה חתונה, ויש לו חובות, וצריך לקחת תרומות לשלם את חובו, כי לא היה אז הכנסת כלה, והוא בעל חוב, ולדורי דורות הם משלמים את החוב. "כולם יודעים שלזה הם מגיעים ושמים דברים בתוך ההונדי, כסף, לשלם החוב. כמו כן האמינו שעל ידי קבלת השיער שהתגלחו הוא יכול לפרוע את חובו.

הרבה מהם לא ידעו כלל שמוכרים את השיער, אבל אלו שידעו זה כלל לא הפריע להם, הוא אוהב שיער ונותנים לו את זה, ואחרי הגילוח לא משנה מה נעשה עם השיער. זה שהוא אוהב שיער, זה גם שיער ארוך ונאה, וגם שיער קצר, או בלורית או כל משהו. אין נפקא מינא, זה אותו דבר. הם מתגלחים ליתן לו את השיער.

אלו שמגיעים עם שיער ארוך, וזה קשה להם מידי לגלח הכל. אז מה עשו, ישבו שם, והספר חתך כמה שערות מכאן, וכמה שערות מכאן, וזהו. הנה כולם מכירים את הלומדות של הצל"ח האם חצי שיעור אסור כאשר אי אפשר לעשות את כל השיעור, וכמו כן יש לדון, בשלמא אם זה נדבה וצריכים ליתן לו השיער, אז ממילא מי שאי אפשר לו עושה רק חצי מזה, ויש כאן חצי שיעור ומוכן מה הם עושים. אבל 'חצי שיעור הכנעה' אין כזה דבר, כי אין כאן הכנעה כלל בכמה שערות! וזה מציאות שעושים את זה! וא"כ זה ראייה גמורה שאין זה רק הכנעה.

אני עצמי לא ראיתי את אלו שלקחו את שערם בכדי להביאו לפנים להונדי, אבל הספר אמר לי שיש אנשים שעושים את זה, ומכניסים להונדי. בזה אני כלי שני ולא כלי ראשון²⁵.

נכנסנו לבנין הזה של הגילוח, ולבנין השני, לדבר עם הספרים ולברר מה חושב הספר בשעת מעשה? כי המעשה שלהם, מוגדר שחיטה, ממילא הם השוחטים, ו"זה מחשב וזה עובד לא אמרינן". והשליח של הרב ניסים קרליץ (אמיר דרומי) לא בירר מהי דעת הספרים. ושאלתי ספר האם יש לו כוונה לאליל בשעת מעשה, וענה, הם משלמים לי, אבל אני יודע למה הם באים. ולא נותנים עבודת הגילוח למי שלא מאמין בהם, ואני אומר להם איך לשבת בשעת הגילוח. הוא מאמין בכל האליל, ובכל ענין ההודאה והתפילה, ולפעמים גם הם עצמם מתגלחים. הוא אחד מהם²⁶, רק היום הוא הספר. כלומר בהלכות קדשים שהשוחט צריך לחשוב לשם ששה דברים, אז להבדיל אצלם הם חושבים גם לשם קבלת פרס לעבודתם, אבל הם גם שליח של המתגלחים שעושה להם את כל העבודה, ומאמינים בכל הענין.

אם נקטינן שהגילוח הוא מעשה שחיטת השיער, זה ודאי שהספרים עושים כן על דעת המתגלח שרוצה שבדרך זו יעשו את עבודתו. ואם נשאל כמה באמת צריך להיות מכל מחשבה, אתם יכולים לעשות שטיקל תורה שלכם. אבל הדבר ברור הוא שהספרים מאמינים בכל הענין ויודעים לשם מה המתגלחים באים, ואחד מהם גם ביקש שאני (הרב דונר) גם אגלח קצת מהשער שלי, והיה אסור לי לומר להם "בפעם הבאה", אז אמרתי להם "לא עכשיו".

זה בענין הספרים וזה בענין המתגלחים. בענין בפני האליל, המצב הוא כך - יש ג' קומות בבנין הגדול של הגילוח, דיברנו שם עם המנהל עצמו, הוא דיבר אנגלית, דיברנו איתו והוא אמר שהוא משלם ל-600 ספרים כל יום, יש ג' משמרות של 200 ספרים בכל יום. ישנן ג' קומות, בקומה תחתונה יש אליל, ובקומה השנייה אני חושב שיש תמונות של אליל, אני לא זוכר בדיוק²⁷. אבל ביסוד הדברים של בפני האליל, יש בגמ' מושג "קלקלין", היינו שבע"ז רגילה דברים שהם חוץ ממקום עבודתו לא חיישינן שזה תקרובת, אבל יש בגמ' דין של ע"ז שאין לו דין קלקלין (פער ומרקוליס שכל עבודתם בבזון כדברי הגמ' שם), וכל המקום גם בחוץ הוא המקום שעובדים אותו.

גם הרב אלישיב וגם בבד"ץ אחזו כדבר פשוט שכיון שכל ההר הזה מלא עבודות לאליל הזה, ועל הצד שהגילוח הוא כעין זביחה, הרי כל ההר נחשב מקום עבודת ע"ז זו, ונחשב לפנים מן הקלקלין²⁸. אפשר לחלוק עם הסברא הזו, כמו שאמרת כל הזמן, לך לרב

²⁴ שמעתי מהרב דונר מפורש שהוא דיבר עם הרבה שפה אנגלית, ולא סמך על תרגומים לבד, ובזה נסתר מה שכתב בשלחן הלוי (סי' כח): "ומה בכך שידידי הרב א"ד שמע שעה שעתיים מאחזים מפשוטי העם ע"י חבל תרגומים חלשים, שהרי כל המתגלחים והמגלחים לא דברו אלא שפת טמיל", וכמו כן כתב הרב מנשה קליין זצ"ל "ומה שבא הגרא"ד דונר שליט"א למסקנתו הוא משום שהמתורגמנים שלו תרגמו מהשפה המקומית להינדו ומהינדו לאנגלית וככהאי גוונא קשה להגיע לתכלית האמת".

²⁵ גם אמיר דרומי העיד כאלו דברים, וכעת יש לנו עוד הרבה מקורות לזה כנ"ל.

²⁶ כיום נתברר ע"י הרבה מקורות שהם נחשבים עוד יותר מאחד מפשוטי העם, אלא הם נחשבים ככומר במדרידה השני, ולובשים בגדי לבן כבגדי הכוהנים.

²⁷ יש תמונות של חדרי הגילוח בהישכם אוהבים עמ' כב, ורואים בבירור שיש שם פסלים ותמונות, וכן העיד גם ליי וייסמן.

²⁸ עי' לעיל שהרב אלישיב כתב שאם זה כעין זביחה אי"צ לפנים מן הקלקלין.

אלישיב ותדבר איתו, אנא תלכו, אף אחד לא עושה לי שום עוול אם הוא הולך לדבר עם הרב אלישיב, רק אני אומר מה היה הדיון שם.

והתבררו ג' הדברים. א' האם למתגלחים יש כוונה להורדת האגו או לשחיטת השיער, ב' הספרים שעושים המעשה האם הם יודעים לשם מה הם עושים המעשה, והאם זה נחשב שנעשה לצורך האליל. ג' וגם הענין של בפניה, שהאליל הגדול בבנין אחר, אבל במקום הגילוח מסירים הנעלים, ולא משום נימוס אלא משום שהוא מקום קדוש. ובדברים אלו לבד היה הדיון אצל הרב אלישיב.

על כל פנים, זה היה מקום מסודר, שאלתי כמה מגיעים כל יום, ענו לי 50,000. יש שם מחשב הכל רשום ויש להם חשבון מאוד מדויק. יש מחשב לעמוד בתור להכנס לפני האליל, ויש פרוטקציה שאפשר לחסוך הרבה זמן תמורת כסף, הכל מסודר.

אתם יכולים לשאול שאלות, אני האורח שלכם. אעצור כאן? מה שאתם רוצים.

רב א': איפה יש כאן הקרבה?

גילוח השיער הוא שחיטה, וכמו פרכילי ענבים שע"י קצירת הפרכילים בלבד נעשה תקרובת. צריך להיות דרך עבודתו, אבל שחיטה מספיקה כדי לעשות תקרובת ע"ז, וגילוח השיער הוא השחיטה, ששוחטים השיער מעל ראשו לכבוד האליל. אני יודע שהרב בלסקי יש לו הערה על זה, אבל זה מה שהבנתי.

רב א': אבל אין כאן שני דברים, צריכים שחיטה, ומעשה נתינה אחרי זה.

לא נכון, בפרכילי ענבים זה אותו דבר. לא כתוב שזה תקרובת רק אם נותנים את זה לע"ז אחרי זה, זה החידוש שלך! רק עצם הגזיזה שהוא כעין שחיטה עושהו תקרובת. הענבים עצמם נעשים תקרובת.²⁹

רב ב': אין כאן מעשה כעין זביחה.

לא נכון, מה עושים כאן, חותכים, קורעים, זה אותו דבר.³⁰

הרב בלסקי: האם אתה חושב שהספרים הם עושים מעשה עבודה לע"ז? האם הוא חייב מיתה משום ע"ז?

האם הספר חייב מיתה? אם יש לי אחד שקוצץ פרכילי ענבים לצורך ע"ז, משום שאחד ביקש ממנו לעשות את זה, ולכן הוא עושה את זה לשם ע"ז, האם הוא חייב מיתה?³¹

הרב פייוול כהן (מחב"ס בדי השלחן): הספרים צריכים להיות אלו שעושים מעשה העבודה כמו שכתב הרב אלישיב בתש"ן שמצד המתגלחים זה מסייע שאין בו ממש, והספרים מדברים דברים בטלים כל הזמן שם.

אני אחזור לזה מאוחר יותר. אני רק רוצה להגיד עוד דבר.

רב פייוול כהן: זה תלוי רק בספרים והספרים יודעים את האמת ולא יפה השער מגיע, אז למה אתה חושב שהם באמת חושבים שעושים את זה לטעמי המתגלח אם הם יודעים את האמת.

אמת? מי אמר שיש כאן אמת? הכל שקר.

הרב בלסקי: אמרת אחד משני דברים, או השפלת האגו, או הקדשת השיער.

הרב דונר: שחיטת השיער.³²

הרב בלסקי: הדבר פשוט אצל כולם שזה תגלחת להיות מגולח שהוא מעשה באיש, והוא מגיע לשם להיות מגולח משום שהוא מקום קדוש, ולהיות מגולח זה דבר קדוש, אבל עיקר התגלחת להיות מגולח.

הרב דונר: אז למה הם אומרים שבלאג' (נ)י אוהב שיער?

²⁹ כמו כן גם שחיטה שלא על דעת לזרוק ולהקריב שום דבר הוא תקרובת, ע"ז לב: וברש"י שם.

³⁰ ע"י דברי רבינו חננאל ע"ז נ: ד"ה שבר "השבירה היא מעשה עבודה כגון חתיכה", וכע"ז כתב המאירי שם וז"ל: "וכל חתיכה תולדת זביחה".

³¹ לא ברור מה השאלה, וודאי הספר חייב מיתה ככל עובד ע"ז.

³² מענין מאוד שהרב בלסקי קורא את זה הקדשת השיער במקום שחיטת השיער, ובתשובתו חוזר על אותו נוסח: "דהרי הפעולה הנקובה היא מעשה ההתגלחות בגוף האדם, לא הקדשת השיער ע"י התגלחות" עכ"ל.

הרב בלסקי: אני רוצה לומר שאני חולק בתוקף גדול למה שאמרת שהמושג לגלח רק כמה שערות זה מוכח שכל התגלחת תמיד היא ע"מ לתת לו את השיער, זה אינו, הם רק רוצים להיות מגולחים, ואותו אחד רק רוצה להיות מגולח במקצת.

הרב דונר: אז למה הם אומרים שבלאג' (נ)י אוהב שיער?

הרב בלסקי: משום שהם יודעים שהשיער הולך לבלאג' (נ)י. הם רק רוצים להיות מגולחים. וכולם אומרים את זה, רק זה בניגון הזה וזה בניגון אחרת. ואתה משמיט שיש צד שהם רק רוצים להיות מגולחים, וזה מעשה בגברא, ולא להכנעה. זה מה שכולם אומרים שזה עיקר הטעם.

הרב דונר: אני שומע, אבל אחזור לזה בהמשך.

הלכתי להרב אלישיב וכל העולם עומדים לשמוע מה הוא אומר, כל הלחץ היה שם, ועיני כל העולם נשואים עליו, והוא ידע שכל העולם גם תלוי על דבריו. הנשים הלכו באוטובוס עם מטפחת ביד, שבמידה שהרב אלישיב יפסוק שזה אסור, יהיו מוכנים לעשות את זה גם באוטובוס. כל העולם כולו המתינו למה שהרב אלישיב אמר. ידעתי שהיה לרב אלישיב כח, אבל כזה לא ידעתי, שכל הציבור החרדי עומדים ותלויים מה יאמר, ותוך כדי דיבור יעשה כהוראתו

הייתי שם הרבה זמן, וזה היה זמן קשה, חקירה יותר קשה ממה שאתם עושים. הוא לא קיבל שום דבר סתם, אמרתי לו שאני יאמר את הלשון שהם אומרים, ואני לא יכול לקרוא מה שהולך בראש שלהם. הרב בלסקי! אם היה להינדו מוח כמוך היה מקום לדבר, אבל הם פשוטי עם, ולא נכנסים לפלוסופיה, רק אומרים שהוא רוצה את השיער וזה מספיק, ופעם אחר פעם אמרתי להם שזה משום אגו, ולהפחית עצמו וכו', והם חלקו עלי ואמרו לא לא לא, אני שוחט השיער שלי. מאה פעמים שאלנו, וענו בתקיפות. אולי הם לא עובדים את העבודה זרה כמו שבאמת ראוי להיות, איני יודע.

הרב בלסקי: שחיטת השיער הוא ענין אחר מליתן לו השיער.

לא, היו אומרים אני גוזז את זה למסור את זה לו. אני נותן לו השיער שלי.

הרב בלסקי: אתה אומר שזה נתינה של השיער?

לא, אני שאלתי אולי זה רק מתנה³³, ואמרו שזה לא סתם מתנה, אני גוזז לכבודו, ולא לגלח הכבוד.

ושאל אותי הרב אלישיב מה הספרים חושבים - אני מתכוון לך הרב פייוול - ואמרתי לו שזה מה שהם חושבים, לא יותר מזה. היה שם כמה תלמידי חכמים סביב השלחן, והיה נידון מה הפשט, אולי הספר לא חושב על עבודה זרה, רק הוא חושב על הפרנסה, ודנו על כל הדברים. זה שאין שליחות לעכו"ם - כמו שאמרת הרב משה היינמן, ובסופו של דבר, הרב אלישיב שמע ודן בכל הני צדדים שדיברנו על זה פה, ואני אומר שכשנסעתי גם היו לי אותם ספיקות, כי גם האנשים שדיברנו עמהם עוד לפני שנסעתי להודו ג"כ אמרו שזה ענין של אגו אגו, ואני גם ידעתי מה כתב על זה הרב אלישיב (בתשובה מת"ן), קראתי את התשובה, וחשבתי שהדבר פשוט שאין כאן יותר מאגו.

אחרי כל השאלות הרב אלישיב שתק, אחרי שעה ורבע, וידוע כמה שווה שעה לפני הרב אלישיב אחרי זה אמרתי להרב אלישיב שאני צריך ללכת להתפלל מנחה, והוא ענה שמסתמא אני פטור ממנחה, אבל הלכתי למנחה והוא הלך להשיעור (בתפארת בחורים) באמצע השיעור הוא הכריז שזה תקרובת. תקרובת.

אני אמרתי לפני שעזבתי שצריכים תשובה, יש מספיק זמן של ספק, ואין לעולם רעיון מה לעשות. אז בשיעור הוא אמר שזה תקרובת. הרב אפרתי כתב מכתב ונתן את זה ליתד, והיתד נדפס ביום חמישי ב12 בלילה, ובכמה דקות אחרי 12 השמועה כבר היתה בכל העולם, היה מודעה תלויה בלייקואוד, ובאמצע חתונות בבני ברק בליל רביעי, אחרי ל"ג בעומר עושים חתונות, ובאמצע יצאו הנשים והסירו הפאה ושמו מטפחת. המראה נורא נוראות. הכח של הרב אלישיב.

למחרת, נכנסתי לרב אלישיב והתחילו לדון בכל הסניפים להקל בסוגיא, כן רב פייוול! סברא כזו סברא כזו, והרב אלישיב אמר שסברות כאלו ניתן לומר כל זמן שיש ספק אם יש כאן תקרובת, אבל על פי מה ששמעתי ממך זה ממש תקרובת, וכל סברא ככה וככה אי אפשר לומר כשיש כאן תקרובת ע"ז גמורה. ר' פייוול אני יודע שיש לך כמה וכמה סברות להקל, אז אנא תלך לרב אלישיב ותגיד אותם לו. הוא אמר לי שהוא לא יודע בזה שום סברא להקל, כידוע לרב אלישיב מסכת עבודה זרה הוא ברור לו בדיוק כמו הלכות תפילין, הלכות ק"ש, וככל דבר כל התורה כולה עם כל הראשונים. והוא אמר שכל זמן שזה לא ברור שיש כאן תקרובת, אפשר לומר סברא כזו או אחרת, אבל אם יש ודאי תקרובת, אני לא יכול להתיר את זה.

³³ נקודה זו לא ברורה, כי אם זה מתנה שנעשה על ידי מעשה עבודה ג"כ הוי תקרובת, ע"י פאת קדמה עמ' ד'.

ר' פייוול, אתה אומר סברות טובות, וכן הרב בלסקי טייערע סברות, מה המבקרים שם כן חושבים או לא חושבים, ומה הם ראויים לחשוב לדעתנו, אילו הם בני הבנה, ומה המייסדים שם חשבו, יכול להיות אחרת. אבל הכוונה של כל המבקרים באמת הוא שבלאגנ(נ)י אוהב שיער, ואני גוזז את זה בשבילו, וזה ממש כמו קטורת, ואמרת להם שקטורת זה שונה כי אין כאן נתינה, וענו לי לא! זה קרבן וקטורת. אי אפשר לומר פשט יותר עמוק מה הם באמת חושבים. והרב אלישיב אמר מחוייבים לראות מה הם אומרים וחושבים, לא מה ראוי להם לחשוב.

הרב פייוול כהן: אנחנו מדברים על גוים פרימיטיביים ביותר.

נכון.

הרב פייוול כהן: כל חלק מהגוף שלהם שמסירים מהגוף נחשב לדבר מאוס. הציפורניים, וגם שיער. אי אפשר להביא שיער לתוך הטמפל. ויותר מזה אסור לנגוע בספרים הם פחותי עם, משום שעוסקים כל היום בדבר מאוס. הם כת לאסור לנגוע בהם. והספרים נוהגים בחכמה שלא ליגע בשיער הטמא יותר ממה שהם ממש צריכים לעבודתם. אז להגיד שהשיער הוא תקרובת לע"ז, מאוד קשה להאמין כזה דבר. אדרבה, ההיפוך הוא נכון. השיער מאוס, הקריבהו נא לפחתיך. אז אם הם אומרים שנותנים לו את השיער, זה רק צורה של דיבור, אבל הם לא חושבים כן באמת. ואם שואלים אותם באמת למה מתגלחים הם יגידו בשביל להיות קרה. ולמה להיות קרה, להורדת האגו, כמו גלגול שלג. אבל עיקר הנקודה של ה"תקרובת" הוא עצם הראש המגולח, ולא השיער שהסירו. והם רק רוצים להראות כמה הם אדוקים. זה מה שאנחנו שומעים מכל המקורות. ואם שואלים אותם מה הם עושים, עונים שמוסרים לו את השיער. ככה הם מדברים, אבל זה לא מה שהם מתכוונים. גם גוי באמריקה יגיד שמוסרים לו את השיער. ככה הם מסבירים למי שלא מונח בענינים. ובאמת לפני זה הרב שטרנבוך כתב תשובה, אבל לא חששנו לזה כי ידענו שהם אומרים שזה מאוס. ואתה לא אומר ששום דבר השתנה.

הרב בלסקי: אני רוצה להוסיף עוד נקודה. הגמ' בנזיר בסיפור על הנער מן הדרום שהיה לו שיער יפה, אמר מה ראית להשחית את שערך הנאה, ואמר העבודה שאגלחך לשמים, הוא היה סאקריפיס, ואפ"ה זה נקרא להשחית את שערך הנאה, אפי' שזה סאקריפיס. כשאומרים שהם סאקריפיסינג השער שלהם הכוונה רק להשחית את שערך הנאה, אף שמדברים בכזה לשון.

הרב דונר: צואה בבעל פעור, הפוער עצמו לבעל פעור אה"נ הצואה לא נאסר, משום שכל כוונתו לפעור בלבד, אבל כאן זה שונה³⁴.

אני אומר משל של הדובנער מגיד שהשועל פעם הגיע לציפורים באילן, ואמר להם עופות עופות, בא ונלך יחד לטיול, והם ענו לו, אנחנו משוגעים? אתה ודאי תאכל אותנו. וענה השועל לא שמעתם? משיח כבר הגיע, ואנו יכולים ללכת יחדיו. והיו מוכנים ללכת. ופתאום שאג האריה, וברח השועל מפניו. אחרי זה שאלו העופות את השועל, אדון שועל, אם משיח הוא פה למה אתה בורח מהאריה? ענה השועל, אני יודע שמשיח הגיע, אבל האריה עדיין לא יודע.

זה טוב מאוד שהרב בלסקי יודע, והרב פייוול כהן יודע, אבל הם לא יודעים! הם עושים הכל בכבוד הכי גדול שאפשר. לא שמענו מילה מהם שהשיער הוא דבר טמא. הספר אמר לנו שיש מקצת אנשים שלוקחים את השיער ומכניסים את זה בפנים. הוא לא אמר לנו פויי! שער הטמא ואין לגעת. הוא לא דיבר על זה כצואה, הוא לא היה אומר בכזו אדישות שיש שלוקחים מי רגלים ונכנסים בפנים.

הרב בלסקי: משום שהספר לא רוצה להודות שהעבודה שלו הוא דבר של פחיתות.

אני לא יכול לעזור לכם אם אתה לא רוצה לסמוך עלי, אז בסדר, ותחלוק עלי, ובפילסופיה אתם יכולים לנצח אותי, אבל במציאות הספרים לא יודעים כלום על זה ששיער הוי דבר טמא.

הרב בלסקי: ר' אהרן דוד, ממש מילה אחת. כל איש שמגלח את השיער שלו שם לשם ניוול יאמר השיער שלו הוא סאקריפיס. זה ההבנה בכל שפה, אבל זה לא אומר שהוא מקדיש את השער.

³⁴ דבר זה אינו, וגם הצואה בבעל פעור הוי תקרובת, הדברים מפורשים בגמ' שספת לה צואה הוי מעשה כע"פ, ולתוס' מיירי בע"ז שעבודתה בצואה, האי ניהו בעל פעור, וכבר כתב המאירי והר"ן על הרי"ף שגם בציורים אלו הצואה והמי רגלים הוי תקרובת. וכמו כן נמי מבואר בסוגיא נא: ועי' ש' בתוס' ובתוס' חכמי אנגליה שכתבו על דברי הגמ' שמים ומלח ג"כ הוי תקרובת "ונראה דאירי שאין עבודתה בכך דא"כ לא גרע מצואה", ומבואר שנקט שהצואה בבעל פעור אכן הוי תקרובת.

אז אמרתי עוד לפני שהתחלתי, זה בדיוק הסיבה שהלכתי לשם, ושאלתי אותם למה אתה מתכוון כשאתם אומרים שזה סאקרפיס, והם ענו לי שהם מתכוונים למסור את זה כנ"ל. ואם הם מגזימים או כולם משוגעים, יכול להיות, ואתם יכולים לחלוק עלי, אבל ודאי יש אלפי אנשים שאוחזים כן. יכול להיות שכולם משוגעים. אבל הם משוגעים בלאו הכי בעצם זה שה עובדים לעצים ואבנים. אז כל המשוגעים אוחזים ככה.

רב אחד: צבי ווייסמן רוצה לשאול שאלה.

עוד דבר, ראיתי אלו שאוספים את השיער, ולא טפלו בזה כאילו זה צואה, אלא עסקו בזה כדבר חשוב במאוד, הנה באמצע המלחמה כשהיו צריכים צואה, לא לקחו את זה בשמחה ובגאווה, הבינו שעשו דבר של טינוף רק הוצרכו לעשות את זה מפני הדחק. אבל ראיתי אנשים מכובדים מאוד שמטפלים בשיער, אנשים עם חליפה ועניבה, זה לא היה צואה בעיניהם.

דברי ליי ווייסמן³⁵:

שמי צבי ווייסמן, אני אנטרופולגיסט שעוסק בדרום אסיה, אני גרתי בטלנתי, קרוב לטמפל, והיה לי שייכות עם אוניברסיטה הממומנת ע"י הטמפל הזה, הייתי בטמפל הזה הרבה הרבה פעמים, ועסקתי הרבה בהתנהלות הטמפלים של הינדרו, ועשיתי עבודה על זה בתוך טמפל אחד, והייתי שם שש שנים ואני מדבר טמיל, והייתי בטירפאטי כמה פעמים, **אבל אני מודה שלא הייתי הרבה בבית התגלחת כי זה לא מקום שענין אותי.**

אני רוצה לומר משל כדי להבין את הבעיה כאן. קודם כל אין לי שום דיעה להלכה, אני רק מוסר אינפורמציה, ועוד שיש לי הרבה הערכה על מה שהרב דונר עשה, שנכנס לענין ויצא עם הרבה מדע, ואני רואה השתדלות טובה. אבל אני חושב שזה לקוי בכמה צדדים. אספר לכם משל. היה כמרים בטיבט שהלכו לניו יורק לברר עסקי הדת בארה"ב, והתחילו עם היהודים והלכו לווייליאמסרג והגיעו לשם מוצאי שבת, וראו יהודים יוצאים מתוך בית עבודתם ומסתכלים ללבנה, ורועדים, ומתפללים, וקופצים, ושואלים שלום איש לרעהו, ואז משתחווים, ואז מרקדים. זה קידוש לבנה. כל עובדות אלו נכונות, אבל לא היה להם לדמות אותן זה לזה, ולכן מתוך מה שהכירו הם אמרו שהיהודים עובדים את הלבנה. ועוד הם הדגישו דברים שאינם כל כך חשובים, כמו הקפיצות והריקוד, ועוד שלא הבחינו בדברים חשובים, כי אילו היו מעיינים בנוסח קידוש לבנה היו מבינים אחרת. אבל הם לא יכלו לעשות כן כי הם לא מדברים עברית. אז מבינים איך אפשר לצאת עם כזו מסקנא. ואני חושב באמת שזה מה שקורה כאן. אני חושב שהכל חסרון הבנה. ממילא אני רוצה לברר. אתחל עם 3 השאלות שהדיין אמר שנשלח לברר אותם. מהו דעת הספרים, ומהו דעת הספרים, האם הוא בפני האליל.

אז דבר ראשון נתחיל עם הדבר הכי קל, מה הספרים חושבים. הנה הספרים הם מכת של ספרים, ויש שם קבוצה שלהם שעובדים כמו כל עובדים, וכמו שהוא (הרב דונר) אמר שהספר אומר שהוא עושה את מלאכתו. היה כמה פרטים שמסרו בדרך שראוי לשבת בשעת הגילוח, אבל אין שאלה שהספר לא מתכוון לעשות איזה עבודת אלילים, רק הוא עושה את עבודתו. הייתי בטירופטי, וראיתי שיושבים שמה, וצועקים זה לזה, אינני זוכר איך שהיה אותו יום, אבל דיברו פולטיקיה, על ההסכם ביניהם לטמפל, ולא היה שום מעשה דתי בעיני, ואני לא זוכר שום תפילה שנהגו לומר. נכון, אילו ישאלו לספר האם ראוי להתפלל בשעת הגילוח, ייתכן שיגידו כן, אבל זה משום שהם חושבים שהשואל חושב שראוי להם לענות כך. וזה בעיה גדולה לשאול שאלות בהודו. הודו זה תרבות שמאוד מקפידים איך הם נראים, ויש כתות על פי חשיבות שונה. וממילא כשהם נשאלים שאלות, הם מרגישים שהם מחויבים לענות על השאלה, וממילא מה שיוצא הוא שהם יענו את התשובה שהם חושבים שהשואל רוצה לשמוע. ואם הם אמרו את המילה סאקרפיס ועינך האירו, אז אתה תקבל שיחה ארוכה מהו סאקרפיס³⁶.

דיברתי השבוע עם כומר אחד בפייטסברג, ומיד התחיל לדבר בהרחבה על השתלת האברים, ואחרי שדיברנו בהרחבה, שאלתי אותו למה אתה מדבר על השתלת אברים, והוא ענה שהוא שמע שהיהודים מקפידים לא להשתמש בשיער של היהודים, והוא הבין שזה משום שאנחנו מתנגדים לאברים של אנשים שנלקחו בכח ולכן האריך להסביר שהם מוסרים את השיער שלהם בטמפל ברצון. מה שקרה כאן הוא שהוא רצה לענות תשובה שהוא חשב שאני רוצה לשמוע כדי להגן על כבוד הטמפל³⁷. ולכן כדי לדבר איתם צריכים להבין את השפה שלהם, וגם צריך לדעת איך לשאול אותם, ומתי אתה סתם מקבל את התשובה שחושבים שאתה רוצה לשמוע.

³⁵ ליי (צבי) ווייסמן הוא יהודי שפעם בחייו גר בהודו וחקר שיקוצי הודו, וכעת הוא נוהג כשומר תו"מ, אמנם הוא עוסק רבות לעשות "שלום" כביכול, בין הדתות השונות, ומארגן פגישות של איחוד הדתות בין מוסלמים כו', פעמים הפגישות הם בטמפלים של הריפורמים, ולפעמים למעלה בטומאה, במסגדים כו'. יש לו בלו"ג שמלא מדיעותיו, וניתן לקבל מהמערכת פנינים חשובים שנלקטו משם, כמו דרשה שבו הוא אמר, "כמו שבורא עולם עשה בעולמו אילנות ובראות שונות זה מזה, ואף אחד לא רוצה שכולם יהיו שוים, כמו כן ב"דת"...", "ר"ל מהאי דעתיה, הלא גם הנכרי מצווה על איסור ע"ז.

³⁶ כל הכלל הזה שחידש ליי ווייסמן שהיהודים עונים לשאלות כמו שהם חושבים שהשואל רוצה לשמוע, אין לו שום סמיכות משום מקור אחרת. הרב דונר העיד לעיל כמה וכמה פעמים על כמה דברים שהיהודים עונים לשאלות כמו שהם חושבים שהשואל רוצה לשמוע, וכן ר' גרשון וועסט וכן אמיר דרומי כולם היה להם שיחות עם הודיים שענו להם לא לא כמה וכמה פעמים.

³⁷ כלומר שהוא כבר ידע שיש ליהודים בעיה עם השיער (כידוע הדבר נתפרסם בשעתו בכל העיתונות בארה"ב), אם כי לא הבין למה, ולכן רצה לענות תשובה שיפתור את הבעיה. אי לכך, יש לפסול את כל חקירת ליי ווייסמן, כי כל כמה שהם ידעו שהיהודים מקפידים על שיער הודי, כבר אינם מסיחים לפי תומו גם אם הוא יודע איך לשאול שאלות.

עוד דבר, שמעת פעם אחר פעם את המילה סאקריפייס, הנה האנגליים שלטו בהודו לפני 300 שנה, והם הלכו לטמפלים שמה להבין את דעתם, ושאלו אותם מה אתם עושים, והם לא רצו לענות להם משום שזה מסובך, ולכן ההודיים דברו עם האנגליים בשפה שהבינו, אז ממילא נקטו את המילה סאקריפייס שהוא מושג שהאנגליים מבינים מתוך תנ"ך, ולכן אמרו להאנגליים אנחנו סאקריפייסינג את השיער שלנו. אבל העובדה היא שבכל השפות בהודו אין משמעות למילה סאקריפייס. בטמיל אומרים מורטו ערביטו, שהמשמעות שמקרה את עצמו. כל המושג שמוסרים השיער כסאקריפייס לא נכנס תוך השיחה שלהם. זה ענין אחר.

האליל בטירופטי מקבל קרבנות כל היום, יש קאמפור, יש קוקוס, כל אלו הם דברים שמלך בשר ודם יהנה ממנו. קמפור יש לו ריח טוב ונראה טוב, שמן שמושחים את הפסל משום שזה עושה הרגשה טובה לבשר ודם, פרחים סביב צווארו, אוכל שיש לו טעם טוב, כל אלו שייך לבשר ודם, ושיער לא נכנס תוך הגדר הזה. הוא לא לובש את השיער, הוא לא אוכל את השיער, הוא לא מריח את השיער, ואף פעם לא מסתכל על השיער. השיער אף פעם לא נכנס לטמפל.

הרב בלסקי: הוא אמר שפעמים כן מכניסים.

אוקיי, לפעמים כן, אז ביררתי את הדבר, עשיתי 3 טלפונים לברר הדבר והיה מענין³⁸...

דברי הרא"ד דונר:

סליחה שאני מפריע, אבל אני חייב ללכת, הוא יכול להמשיך אחרי שאני הולך, אז אני רוצה לענות על מה שהוא אמר, קודם כל, אני לא מתכוון להתקיף אתכם, ובכבוד גדול אמרתי שבבקשה שכולכם ילכו לרב אלישיב וישכנעו אותו לשנות את דעתו, אין לי מה להתווכח אתכם. אבל אענה בקיצור על הנקודות שהעלה הפרופסור.

אני אוהב מאוד את המשל של קידוש לבנה, אבל אני לא הגוי מהסיפור, אני למדתי את הענין ככל שאפשר לפני שהלכתי לשם, וידעתי בדיוק למה הלכתי לשם. קיבלתי שאלות מסוימות לשאל אותם, ולא אמרו לי שהוא סאקריפייס של האגו בלבד, אלא הם אמרו באופן ברור, ושאלתי פעם אחר פעם, וענו לי פעם אחר פעם, לא זה לא רק סאקריפייס של האגו, אלא אני מגלח ליתן לאליל את השער. יכול להיות שהם לא יודעים על מה הם מדברים, אבל יש לנו מזל שיש לנו חז"ל שהגדירו את בעל פעור שהוא עבודה זרה, כי עם כל הכבוד, אני בטוח שאתה (ל"י ו"ימן) מבין את בעל פעור אחרת, כי אי אפשר להיות שיש כזה ע"ז של בעל פעור כי הוא מעשה כל כך פראסט וגראב ככה או ככה, עם כל הכבוד יש תשובת הרא"ש (כלל נה, ט) שכתב שאחד ששאף ידיעותיו מהאוניברסיטה ושאר מקומות ורק אחרי זה עוסק בתורה, קשה מאוד לסמוך עליו אחרי זה, כי הוא לא משנה את ההנחות שהיו לו לפני שלמד תורה. עם כל הכבוד, אני לא חולק שיש לך הרבה ידיעות מה קורה שמה, אבל חז"ל ראו את מעשה שבירת המקל כמעשה של עבודה זרה, ואני בטוח שאתה היית אומר ששבירת המקל אינו ע"ז אלא היית אומר ששבירת המקל הוא מעשה שעושים משום שיש בעיה עם המקל, ולכן זורקים אותו כי המקל הטמא הזה אינו ראוי לע"ז. אבל חז"ל מכל מקום הבינו כמה פעולות שעשו הגוים - שנראו כמעשה משוגע וכאלו היו דברים טמאים כבעל פעור - אעפ"כ הבינו חז"ל שזה עבודה זרה.

אף אחד מעיניהם לא "האירו" כששאלתי אותם מה הם עושים, והם לא ידעו מה אני רוצה בכל השאלות האלה, הייתי איש זר, וכשהתווכחתי עמם ואמרתי להם שלא יכול להיות שאתם מוסרים לו את השיער, ועל כרחך אתם רק מסירים האגו, הם חלקו עלי ואמרו, לא! שזה לא משום האגו! אלא אני מוסר את השיער לאליל. זה שמעתי מהרבה הרבה אנשים פעם אחר פעם. ובדיוק לשם זה הלכתי לשם.

ואם אתה אומר שראית את הספרים מדברים יחד דברים בטלים, אתה אף פעם לא ראית את הכהנים בבית המקדש להבדיל, ומה עשו שמה? ומה ענין הדיבורים שלהם לכוונת ליבם, והלא גם אני ראיתי רבנים באסיפות שגם דברו דברים זה עם זה, וגם בחזרת הש"ץ יש אנשים שמדברים זה עם זה בעוה"ר, ועדיין לא פקע מיניה שם חזרת הש"ץ. ומה אתה חושב, ש-24 שעות הם ישבו שם בשקט, הלא להבדיל גם בבהמ"ד יש אנשים שמדברים ולא יושבים שם בכובד הראש כל רגע. אני ראיתי את הספרים שישבו בכובד ראש, אבל אני לא חושב לרגע שהם לא דיברו מילה כל היום.

ולכן אני לא יכול להסכים עם כל הטענות שלך, ואם הטענה שלך היא שבכל הפלוספיה בהודו מוכח שאין ראוי להם להקריב את שיער, אני מודה לך אולי שכך הוא ראוי להיות, אבל לאיש הפשוט בהמון עם ששאלתי אותו מה הוא עושה, הוא ענה לי כמו שאמרתי. ולזה הלכתי לברר מה האיש הפשוט מהם חושב, ועל זה אמר הרב אלישיב אם זה מה שהם אומרים אני לא יכול להקל בזה כלל. אם אתם רוצים לחלוק על זה, ולומר שעל פי הפילוספיה אין זה ראוי להיות תקרובת, ולחלוק על הרב אלישיב גזונטיהייט (שיהיה לכם לבריאות), מה הבעיה.

רב אחד: המקל צריך להיות עבודתו בכך?

³⁸ להשלמת הענין נביא מה שלי וייסמן אמר לנו על נקודה זו בשיחה עמו. הוא אמר שהוא דיבר עם אחד מהכמרים שמה, ושמע שזה נכון שיש שמביאים שיער מהגילוח תוך ההונדי, אבל הסביר הכומר שאי אפשר להם לעצור את זה, כי יש אנשים שרוצים להראות לאליל הנה גלחתי ולכן מביאים את שערותם בפנים. למעשה בהתכתביות עם הטמפל ג"כ כתבו שיש שמביאים את השיער בפנים, וכמו כן אמרו שאין צורך בזה משום שמה שהוא מגולח בבנין שבו מתגלחים מספיק, והאליל כבר רואה את המעשה, וכבר מקבל את השיער.

לא, זה רק אם אין העבודה בשבירה, אז גם אם המקל רק שייך לע"ז השבירה אוסרת, אבל כאן עצם הגזיזה היא היא העבודה, ואלפי אנשים אומרים שבאו לשם להקריב שערם, אז זה נחשב עבודתו בכך. מי קובע מה הוא עבודתו בכך, יש להם גמרא? ! לא, אלא הגוי הבזוי, ואם ככה הם נוהגים זה נחשב עבודתו בכך. לא אביי ורבא קובעים, אלא מנהג הגוים.

רב בלסקי: הכמרים קובעים מהו עבודתו בכך.

הכמרים או האנשים?

רב בלסקי: הכמרים.

מי אמר, רב בלסקי, אני חולק עליך, מי אמר.

רב בלסקי: כל הכמרים בכל העולם אומרים דבר אחד.

ומי אמר שהם הכמרים (א"ה, כוונתו לומר כל גוי יכול להיות כומר ובעלים על הע"ז). ולהבדיל המנהג שלא אומרים תחנון ביארצייט, מי עשה את זה האדמו"רים או החסידים? החסידים עושים את המנהגים. ואם כולם נוהגים בדבר אחד, זה נחשב מנהג, זה אצלינו נכלל בכלל "מנהג ישראל תורה", ולהבדיל כמו כן אצל הגוים אם אלפי אנשים עובדים ומאמינים ככה, זהו מנהגם. אני מבטיח שאם אלפי גוים יבואו ויעבדו במקל, אתה לא תסכים עמהם ג"כ.

רב בלסקי: אני חולק עליך. עבודתו בכך זה ענין אחד, ומנהג זה ענין אחר. המנהג הכוונה כי ככה נוהגים.

הרב אלישיב אמר שכולם יורידו הפאות, ואמרתיו לו רב'ה, תן לי את זה בכתב, ולא קיבלתי מענה, וכאן אני צריך את עזרתך ר' שמחה (קלהר), לקבל משהו ממנו בכתב, ובאמת אין לי הסבר לזה למה אין משהו כתוב מהרב אלישיב, ואני לא יכול לעזור, איני יודע. ואמרתיו לו כבוד הרב מחויב ליתן לי מכתב בזה, וענה לא, רק תגידו שיסירו את הפאות. **אמרתיו רב'ה אני לא יכול, אז מה אפשר לעשות, הרי 200,000 נשים לא ישמעו לי. אני לא מסוגל לומר שהכל אסור. והרב אלישיב ענה, 3 נשים כן ישמעו? אמרתיו כן, אז הוא אמר שאני מחויב לפרסם לאיסור. הוא היה כל כך חזק בזה.**

אני מסכים איתכם שזה גזירה שאין הציבור יכולים לעמוד בה. אי אפשר לבוא פתאום לנשים שאף פעם לא יצאו מהבית בלי פאה, ולומר להם שרק מותר ללכת במטפחת. צריך להיות מתונים. ולכן חייבים להקל בפאה סינטטי, ולא לומר להביא את זה למעבדת שעטנז שבאמת אין לו מושג לבדוק בזה כלל, ויאמר שקרים, רק יקנה 100 אחוז סינטטי שאינו ראוי לחוש שמעורב בו שיער טבעי, ואם תמצא לומר שזה כן מעורב, מסמתא זה לא שיער ההודי היקר. ובאמת יש שאלה אם יש כאן ביטול או לא, יש אומרים שאין כאן ביטול משום שנהנה מהכל בבת אחת, ויש הרבה מה לפלפל.

וצריך להיות חכם בזה כדי שישמעו הציבור לנו בכלל, צריך לעשות סדר בזה, שלא תהיה הפקרות בזה אצל כל הפאניות, פתאום כולם אומרים שהשיער שלהם בסדר, עד שאף אחד לא שמע שיש שיער כלל בהודו. כולם אומרים שאין להם שיער הודו, ולא שמעו על הודו פתאום. הרב אלישיב אמר, וזה ברור מאוד, שהפאניות אי אפשר להאמין להם, וזה דבר שכל פרנסתם תלויה בזה, לא שמענו מעולם, שאפי' שהם יפסידו מיליון דולר, אפשר להאמין להם. והוסיף הרב אלישיב, בשלמא נבילות וטריפות שקיבלנו לאיסור מדורי דורות הפחד כבר בתוך הדם שלהם, אבל כאן הם רואים שיש קנאים בירושלים שהחליטו פתאום שזה תקרובת וברו כן מליכם, והרבה אומרים להיפך, וודאי אי אפשר לסמוך עליהם על מקור שערותיהן.

עדותו של ר' גרשון וועסט נ"י – תשע"ח

*הערת המערכת. בשעתו, עוד כשהיה ר' גרשון בהודו, הוא ביקש מידידו, הרשד"פ נ"י לעזור לו לכתוב עדותו עלי כתב כשהוא חוזר מהודו. וכך עשה, שישבו יחד וכתבו הדברים, ולאחר שעבר ר' גרשון על הדברים הסכים לחתום שמו על הדברים. כאן לא הוספנו מאומה על מה שחתם עליו ר' גרשון נ"י, כי אם מה שמסומן {כזה} שהוא רק תרגום של כמה מהדברים בלשה"ק, וזה נכתב על ידינו. וגם שלחנו ידינו לתקן כמה טעויות כתיב. במקום אחד הוספנו בהערה איזה תיקון ששמענו מר' גרשון נ"י עצמו.

בס"ד יום ד' פ' אמור, י"ז אייר, ל"ב בעומר תשע"ח לפ"ק

שהיתי בעיר טירופאטי במדינת הודו, ממוצש"ק פ' אח"ק העעל"ט, עד אתמול יום ג' בערב. ביקרתי באולם הגדול המיוחד לתגלחת הנקרא 'קאליאנאקאטא' [kalyanakata], שהיא המקום היותר גדול במדינת הודו עבור תגלחת, והלכתי לכמה ממפלים הנמצאים באזור שם. גם נסעתי לממפל במקום אחר [נקרא Thiruthani Murugan Temple], שגם שם נמצא מקום גדול עבור תגלחת [אבל קטן יותר מטיירופאטי]. בכל מקום שביקרתי דיברתי עם כמה אנשים, הן מתגלחים, הן מגלחים, והן כומרים. והנני לרשום עלי גליון ולסכם את הרישומים שלי מכל הביקור, מה שנוגע לשאלת השערות הבאות מארץ הודו. וזאת למודעי, שלא כתבתי אלא מה שראיתי בעיני או שמעתי באזני במשך אותם שלשה ימים ששהיתי שם, ויתכן שיש פרטים נוספים שלא הבחנתי בהם, ולא באתי לשלול כלל שום דבר, אלא לרשום רק מה שראיתי בעצמי.

א. אזהרה כיצד לחקור אצל היהודים

ראשית עלי להקדים דבר כללי שהבחנתי במהות האנשים ממדינת הודו, והוא דבר נחוץ לדעת לכל מי שרוצה לחקור אצלם מציאות הדברים באיזה ענין מסויים, אם ע"י שיחה בטלפון או ע"י אימעיל וכדומה. והוא, כי מצד טבעם ומהותם, כמעט ואין מכחישים ושוללים בשום דבר שאומרים להם, ואם יגידו לפניהם איזה 'הנחה' או 'מציאות', בדרך כלל יסכימו בהניית ראש או באמירת הן, ולפעמים אף יחזרו לומר בעצמם את הדברים שנאמרו להם, על אף שתיכף קודם לזה אמרו בעצמם אחרת, או שיודעים שהדברים אינם נכונים. רק מספר פעמים בודדים אירע ששללו או הכחישו דברים שאמרתי להם. ממילא צריכים לדקדק הרבה בצורת השאלה ששואלים להם, דהיינו להניח כל צדדי השאלה 'פתוח' לפניהם כדי שיוכלו לומר מדעת עצמם את התשובה, ולא להציע לפניהם הנחה מסויימת ורק לשאול אם אמת היא או לא, שאז בדרך כלל יסכימו אל ההנחה, ובאמת אין שום ראייה מוכרחת לאמיתת הדברים.

ב. אדיקות היהודים בע"ז שלהם, וסיבת ביאתם לטיירופאטי

היהודים הם עובדי עבודה זרה במלוא מובן המילה, בצורה שכמעט אי אפשר לתושבי ארצות המערב לצייר לעצמם כל זמן שאין רואים זאת כמו עיניהם. כל המספרים המופלגים שנשמעו אודות מספר האנשים הבאים בכל יום לבקר את הממפל, אין בהם שום גזומא כלל, כי בכל יום ויום באים אלפי אלפים אנשים נשים וזמף, זקנים וזקנות נערים ונערות, לבקר את הממפל. עיקר מגמתם הוא לראות וליראות עם האליל הגדול שלהם (האליל הזה נקרא 'באלאדושי', וגם יש לו אצליהם כמה שמות אחרים), שהפסל שלו עומד בתוך ממפל גדול העומד בראש ההר, ופגישה זו נקראת אצלם 'דארשאן' (Darshan). אצל כמה מהם זו הפעם הראשונה שהם 'זוכים' לראות את העבודה זרה, וכולם מרוגשים מאד על הפגישה.

'טיירופאטי' היא העיר ששם דרים כל הפועלים והכומרים, ושם נמצאים האכסניות, בתי מלון וכדומה עבור המבקרים. העיר טירופאטי יושבת בתחתית הר הנקרא 'טיירומאלא' ['טיירו' פירושו 'holy', 'מאלא' פירושו 'mountain', כלומר 'הר הקדוש'], וגם על ההר נמצאים כמה בתי אכסניות וממפלים שונים. בראש ההר נמצא הממפל הגדול ששם עושים דארשאן, ושם על ההר קרוב אל הממפל נמצא בנין התגלחת. המהלך מעיר טירופאטי עד הממפל בראש ההר, הוא בערך 22 קילאמעטער. הגם שההר עצמו אולי נחשב אצלם כ'הר קדוש', מכל מקום אין חובה כלל לחלוץ המנעלים כשהולכים על ההר, רק כשנכנסים אל הממפל עצמו, חייבים לחלוץ המנעלים וללכת יחף. כמו כן חייבים להסיר הטלפונים ולהניחם מבחוץ קודם שנכנסים אל הממפל. גם יש חובה שירחצו עצמם קודם שהולכים לדארשאן.

סתם אדם אינו יכול לעלות על הר מירומאלא, רק כשהולך לעשות דארשאן, אבל 'מבקר' (tourist) אינו יכול לעלות. [גם אני הוצרכתי לומר להם שאני הולך לעשות דארשאן, ובמשך הימים שהייתי שם שאלו אותי כמה פעמים אם כבר עשיתי, והוצרכתי להשתמט תמיד באמתלאות שונות שעדיין אני עומד לעשותו אחר שאגמור החקירות שלי. גם כשעליתי לביתו של אחד מהכומרים הגדולים לשאול אודות הגילוח כמו שאספר לקמן, היתה השאלה הראשונה ששאל אותי אם כבר עשיתי דארשאן]. כדי ליכנס לדארשאן, עליהם ללבוש בגד לבן מיוחד לכבוד האליל, ואחר כך עולים דרך שביל ארוך שמתחיל באמצע ההר, עד שמגיע להטמפל בראש ההר. אורך השביל הוא 9 קילאמעטער, ואלפי אלפים אנשים, מזקנים עד ילדים קטנים, הולכים רגלי את כל אורך השביל, תחת חום שמש בוערת, במסירות נפש ממש. כמה מהם משוררים במשך הליכתם בהתלהבות 'מאנטראס' שונים, וגם מצפצפים מזמן לזמן השם 'גובינדא'. זמן ההמתנה ליכנס לדארשאן הוא ארוך ביותר, ולפעמים עומדים שם יותר ממעת לעת (!) עד שנכנסים אל האליל, ל'פגישה' של איזה רגעים. [אולם יש גם מושג של VIP (עבור תשלום מיוחד) שאינם צריכים לילך בכל השביל, ויכולים לנסוע עם קאר עד קרוב קצת למקום הטמפל, ושם מצטרפים אל השורה של המתנינים ליכנס, וכך עשיתי בעצמי, אבל סתם אדם צריך לילך דרך כל השביל].

אחר שהייתי במירופאמי כמה ימים, וראיית מסירותם עבור האליל באופן מבהיל ובהפלגה יתירה, ברור לי שאי אפשר לומר שההודים נאחזו בתנועת עולם המערב ו'נתקרו' מהרגש עבודתם ורק מנהג אבותיהם בידיהם [כדרך שכתבו הפוסקים לגבי הנוצרים], אלא ההודים עדיין אדוקים מאד בעבודתם, כבשנים קדמוניות.

ג. כניסה לבנין התגלחת

אין שום חובה מטעם אמונתם להתגלח קודם שהולכים לדארשאן, ואכן לא כולם וגם לא רובם הולכים להתגלח, כי עיקר סיבת ביאתם למירופאמי היא רק לילך לדארשאן בני"ל, אבל חלק גדול וניכר [בערך שליש מהמבקרים] הולכים להתגלח טרם הליכתם לדארשאן. כאמור לעיל, עומד בנין התגלחת על הר מירומאלא, רחוק קצת מהטמפל דרך הילוך איזה דקות [אבל למעשה מתארך הרבה יותר, כיון שיש תור ארוך ליכנס].

ברור שהרגש ה'טומאה' שרואים אצלם כלפי הטמפל עצמו, אינו דומה כלל להרגשתם כלפי בנין התגלחת. לדוגמא, אסור ליכנס אל הטמפל אלא עם לבוש בגד לבן מיוחד לכבוד האליל, וכן אסור ליכנס שם עם טלפון, משא"כ בבנין התגלחת נכנסים עם סתם בגדים, וגם מותר להכנס ולהשתמש שם עם טלפון. בכל זאת, כנראה שיש להם איזה הרגש של טומאה גם כלפי בנין התגלחת, שכן כל האנשים מסירים את מנעליהם קודם כניסתם אל הבנין, והולכים שם יחף, ובשני הפעמים שבאתי אל הבנין [עם מלווים אחרים] אמרו לי המלווים שלי שאני צריך לחלוץ מנעליי טרם כניסתי אל הבנין. [אבל עלי להעיר, שגם כשעליתי לביתו של כומר הגדול (כמו שאספר לקמן) אמרו לי קודם שנכנסתי שאני צריך לחלוץ המנעלים מפני הכבוד. ובאמת אפילו בסתם מקומות בהודו, בבית ובחוף, ראיתי כמה הודים מסתובבים יחף, וכן בבית מלון שלי היו הפועלים הולכים יחף, ורק להעיר באתי].

עוד כתבו אלי באימעיל, שמי שמגלח את עצמו ירחץ עצמו תחלה, ואחר הגילוח ירחץ עצמו שנית קודם הליכתו לדארשאן [אבל יתכן שאין רחיצה זו לשם 'טהרה' בהכנה ל'עבודה', אלא רק להקל על הגילוח, ואיני יודע בהחלט].

ד. צורת הבנין המיוחד לתגלחת

'אולם התגלחת' הוא חדר גדול וריק, וסביב סביב בכל הצדדים אצל הכותלים יש כמין שני ספסלים נמוכים כולטים מהקרקע, זה לעומת זה; על אחד [היותר סמוך לכותל] יושב המגלח [אחורו אל הכותל], ועל השני כנגדו יושב המתגלח [פניו אל הכותל].

עיקר הכניסה היא לקומה התחתונה, ואם קומה זו מתמלאת עוברים המתגלחים למעלה אל הקומה השניה, ואם גם שם מתמלא הולכים לקומה השלישית. בקומה התחתונה אין שום צורות או פסלים על הכותלים סביב סביב, אבל באמצע האולם אצל כותל המזרחי יש כמין חדר או היכל קטן בנוי בתוך האולם הגדול ופתוח אל האולם [דוגמת, להבדיל אלף אלפי הבדלות, ארון הקודש שלנו באמצע הכותל בצד מזרח], ובתוך חדר זה תלוי תמונה גדולה מהאליל, וחדר זה נחשב אצלם בית עבודה זרה (shrine). אורך ורוחב החדר הוא בערך ד' על ד' מעטער, ובצד פניו [כותל האמצעי] של החדר יש ב' דלתות רחבות [וגבוהות, מהקרקע עד הגג] שהן פתוחות לרחבה [נומים לתוך החדר], באופן שחדר הע"ז פתוח תמיד אל אולם התגלחת. כיון שתמונת האליל נמצא בתוך החדר [יותר לאחורה] והחדר בולט לתוך האולם כנ"ל, נמצא שהאליל אינו נראה אלא למי שעומד כנגד דלתות הפתוחות או קצת לצדדים כשעומד באמצע האולם, אבל המתגלחים שיושבים אצל הכותלים [בצד מזרח] לשני צדדי ההיכל, אינם רואים את האליל בשעת התגלחת.

בקומה השניה אין שום תמונה או צורה, אבל הקומה השניה היא באמת רק גאללעריע [כעין עזרת נשים שלנו] הפתוחה לגמרי לקומה הראשונה [הכותלים גבוהים בערך 10 צענטימעטער, ועליהם כמין גדר של מתכות, באופן שאפשר לראות למעלה מהכותל (דרך הגדר) אל הקומה הראשונה, ואפשר לראות היטב את חדר העבודה זרה שיש בקומה הראשונה וגם לראות התמונה שבתוכה].

הקומה השלישית היא קומה בפני עצמה שאינה פתוחה לקומות שלמטה, ושם יש תמונה גדולה של האליל תלויה על הכותל באמצע, ונראית לרוב המתגלחים [תמונה זו נראית להם יותר מהמתגלחים בקומה הראשונה, כיון שבקומה הראשונה תמונת הע"ז היא בתוך ההיכל, ולכן אותם שיושבים לצדדי ההיכל אצל כותל המזרחית אינם רואים את התמונה, משא"כ בקומה שלישית שהתמונה תלויה על הכותל, היא נראית היטב לרוב המתגלחים שפניהם אל הכותל]. גם כשהייתי בבנין תגלחת אחר במירומאלא [לא בנין הגדול] ראיתי תמונה גדולה תלויה על הכותל. [אבל עלי להעיר, שעצם תליית תמונה באיזה מקום עדיין אינה הוכחה שכל הבית נחשב כבית עבודה זרה, כי כל הודי בביתו וב'קאר' שלו יש לו תמונה של האליל. אמנם החדר הנ"ל שיש בקומה הראשונה, זה כבר היכל מיוחד לדבר, ונחשב אצלם בית עבודה זרה שריי"ן-shrine].³⁹

ה. סיבת התגלחת

כבואנו לדון בסיבת התגלחת, עלי להקדים דבר נחוץ שהבחנתי במשך הימים שהייתי שם. דהנה כשעלתה שאלת השערות על שולחן הרבנים שליט"א, ניגשו הרבנים לשאלה זו כמו לכל הלכה שבתורה, בכבוד ראש ובעיון גדול, ועיקר החקירה שלהם היתה לברר את המציאות בדיוק, הן בצורת התגלחת וכדומה, אבל עוד יותר לברר סיבת התגלחת ומהו כוונת המתגלחים, וחקרו בזה בדקה מן הדקה, כמו שעושים להבדיל בכל שאלה של הלכה, לדקדק היטב כמעט כל מצוה או הלכה, כדי לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא.

³⁹ העתק מ-wikipedia: "In Hinduism, a shrine is a place where gods or goddesses are worshipped. Shrines are typically located inside a Hindu temple of various forms. Some Hindu families have a household shrine as well. For example, according to memoirs of Stephen Huyler of his visits to some Hindu homes, a part of home was dedicated to the household shrine. Here, image of a deity was placed and offered prayers, instead of visits to a temple. Among Tamil Hindu homes, according to Pintchman, a shrine in Kitchen is more common. If the family is wealthy, it may locate the household shrine in a separate room.

{תרגום: העתק מ – ויקיפדיה: "בהינדואיזם, שריי"ן הוא מקום שבו סוגדים לאלים או לאלות. שריי"ן ממוקמים בדרך כלל בתוך טעמפל הינדי של צורות שונות. גם לכמה משפחות הינדים יש שריי"ן ביתי. לדוגמה, על פי זיכרונותיו של סטיבן היילר מביקורו בכמה בתים הינדים, חלק מהבית הוקדש לשריי"ן הבית. כאן, דמותו של אליל הוצבה, ומציעים לה תפילות, במקום לבקר במקדש. בין הבתים ההינדיים בטאמיל, על פי פינטשמן, שריי"ן במטבח נפוץ יותר. אם המשפחה עשירה, היא עשויה לבנות את השריי"ן הביתי בחדר נפרד.}

אבל כשבאתי להודו והתחלתי לדבר שם עם אנשים מכל החוגים, מתגלחים ומגלחים וכומרים, נוכחתי לדעת שכמעט רובם ככולם הם אנשים כפריים וטפשים, גרועים פשוטים וגסים מאד מאד, כרחוק מזרח ממערב ממדינות המערב המתקדמות בהשכלה והבנה, וממילא כמעט אין להם שום הבנה ועומק במעשיהם, ואם אמנם אדוקים הם בלב ובנפש לאמונתם כמו שהזכרתי לעיל, הרי זה רק בהשגה פשוטה ביותר, ובדרך כלל לא עלה על לבם מעולם להתעמק בטעמי מנהיגיהם ומקורות עבודתיהם, ואפילו אצל כמה כומרים חשובים שדיברתי עמם, ראיתי שהיתה עומק השגתם והבנתם מעומה ביותר, וכשהעליתי לפניהם סתירות בולטות באמונתם ובספריהם, לא היה בידם תירוץ הגון, והיה ניכר שמעולם לא חשבו על זה [וכן שמעתי מהבעל תשובה ליי ווייסמאן נ"י שאין דרך ההונדים להתעמק כלל בהבנת טעמי עבודתם כמו להבדיל אצלנו], וככל שהרביתי לדבר עמם, שמעתי דברים מעורבבים ודברים סותרים, כשהם בעצמם סותרים את דבריהם מתחלה לסוף, או שאחד סותר דברי חברו, וממילא קשה באמת לקבוע את 'הסיבה האמיתית' למה הם באים להתגלח.

ובאמת ניתן לומר באופן כללי על רוב המתגלחים, שאין להם הבנה יסודית ב'סיבת התגלחת', אם 'נותנים' השערות אל האליל, או רק 'מסירים' את השערות לשם הכנעה, או שאר טעמים, אלא בדרך כלל כששואלים אותם למה באו להתגלח, הם משיבים רק שהיו נצרכים איזה ישועה או מוכה, ועשו נדר לאליל שאם יושעו יבואו לעשות רצונו ולהתגלח בטירופאטי. אבל כששואלים להם 'למה' רוצה האליל שיתגלחו, ומהי סיבת הנאתו מזה, על זה כבר אינם יודעים להשיב בכירור, שזה כבר עמוק מדי בשבילם... הם יודעים רק שהאליל נהנה מאד בשעושים את מעשה התגלחת, ולכן הם באים לעשות זאת לכבודו.

זה מה שעלה אצלי באופן כללי, אבל באופן פרטי שמעתי נוסחאות שונות בסיבת התגלחת, והנני להעלות מקצת דברים ששמעתי שם בפגישות שונות, כמו שהן, מבלי להוסיף הסברים:

א. שאלתי אשה אחת למה היא מתגלחת, והשיבה "It's a kind of prayer" {זה סוג של תפילה}. שאלתי אותה אם יודעת מה עושים אחר כך עם השערות, והשיבה שאינה יודעת.

ב. בטמפל אחד בטירופאטי [לא הטמפל הגדול בראש ההר] נפגשתי עם אחד מהכומרים, ושאלתי אותו על סיבת התגלחת, והשיב לי שהשערות הן הדבר היותר יקר אצל האדם מבחינה גשמית, שזהו נוי האדם, וכיון שרוצים לילך לעשות 'דארשאן' לראות את האליל ולהגביר כח ה'נשמה' (ח"ו) שתוכל ליהנות מחשכות האליל, צריכים להקריב ולהפקיר ולבטל תחלה נוי החיצוני של האדם, ואז, כשמקריבים ומבטלים את נוי החיצוני, אפשר להאיר את הנוי ואור הפנימי. (וזה לשונו: **The reason is, see, you have to first of all denounce all the beautiful things of your body... Right, you never see the god, so first you have to denounce all the beautiful things of your body, then only you will see the inner beauty. You are looking at the external beauty. To see inner beauty, atman - means the soul, to see, first you have to denounce the external beauty.**) {תרגום ללש"ק: הסיבה היא, משום שקודם צריכים לסלק כל היופי של הגוף, משום שלא תמיד רואים האליל, אז קודם מסירים כל היופי החיצוני של הגוף, ואז נשאר רק היופי הפנימי. לראות היופי הפנימי, הוא הנשמה, וקודם צריכים לסלק היופי החיצוני.} כששאלתי לו אם הוא יודע מהסיפור עם האליל שנתקרה והאשה "נילע דעווי" שהשתילה לו משערותיה, אמר לי "exactly do not know.... do not remember" {אני לא יודע בדיוק, אני לא יודע בדיוק}, ורק כשהראיתי לו תוכן הסיפור שהיה אצלי כתוב על נייר, עיין בתוכן הדברים, וחזר וסיפר לי כל המעשה בדיוק.⁴⁰

⁴⁰ **לתוספת ביאור:** במשך השנה שעברה נתפרסם, שנמצא כתוב בכמה אתרי אינטרנט של טירופאטי אגדה חדשה כסיבה על התגלחת בטירופאטי, והנה תוכן האגדה הטיפשית (בערך), שהאליל הגדול שלהם נתלבש פעם בדמות פרה, והי' מסתובב על איזה הר, ונודמן שם אליל אחר הנקרא 'באלאדזשי' (שהוא האליל המיוחד של טירופאטי) וראה שם רועה שלא ידע שזוהי הפרה הטמאה ורצה להכותה, והאליל 'באלאדזשי' הגן על הפרה וקיבל את ההכאה תחתיה, וכתוצאה מהמכה שקיבל בראשו נתקרח בחלק מראשו, ואז נודמנה שם אלילה אחת ושמה 'נילע דעווי' (או 'נילעדרי') וראתה איך שנתגנה האליל מחמת העדר שערותיו, והשתילה לו קצת מהשיער שלה למלא קרחתו, וכהכרת הטוב הבטיח לה האליל שכל השיער שימסרו לו העובדים שלו בעיר טירופאטי או בטירומאלא, יועברו

ג. באולם התגלחת, דיברתי עם שני מגלחים אודות סיבת התגלחת, ומתחלה אמרו לי שני פעמים "It's a kind of repayment" ("זה סוג של תשלומים"). אחר כך הראיתי להם תמונה של קוקונוס [שזה מגישים כקרבן ממש לפני האליל לפי שהוא מאד אוהב 'לאכול' קוקונוס...] ושאלתי אותם אם זה נחשב sacrifice והשיבו 'הן'. שאלתי להם אם 'שערות' הן דומות לקוקונוס מצד בחינת 'קרבן' - סאקרפיס, והשיבו שני פעמים **it's the same thing** (זה אותו דבר). אז שאלתי אותם אם מביאים השערות אל האליל עצמו כמו שעושים עם הקוקונוס, והשיבו בשלילה, שאין להביא שערות ממש לפני האליל. שאלתי להם למה לא, והשיבו **kind of sacrifice, "The thing is, the way the hair is given, it's a kind of sacrifice,"** (הדבר היא, הדרך שהשער נתונה, זה סוג של סאקרפיס, סוג של שמחה, לשלם בחזרה, להגיד תודה). חזרתי לשאול אותם, שאם לפי דבריהם השערות וקוקונוס שניהם דבר אחד הם, א"כ למה אין מביאים השערות אל האליל כמו שמביאים הקוקונוס, ולא ידעו להשיב, אבל חזרו ואמרו ששניהם דבר אחד, **it's the same thing**.... (זה אותו דבר) אז אמרתי להם, כי לפי מה שראיתי בכתביהם, השערות טמאות הן, ורוצים לסלקן כדי לנקות את עצמן מפני שהאליל אינו אוהב את השער, וכשאמרתי זאת הפסיקו אותי [שלא כדרכם שבדרך כלל אינם שוללים דברים הנאמרים להם כמו שהזכרתי כבר לעיל], ואמרו שזה אינו נכון, כי האליל כן אוהב שערות.

ד. פניתי לשני מתגלחים ושאלתי למה הם מתגלחים. א' מהם השיב שהשערות הולכות "To lord Tirupati" ["ללורד טירופטי", וכוונתו להאליל באלאדוז'י שנקרא אצלם גם 'לורד טירופטי'], והשני הוכיח נגדו שזה אינו נכון, אלא השערות הולכות ל'נילע דעווי', וכך המשיכו להתווכח ביניהם איזה דקות למי הולכות השערות...

ה. עליתי לביתו של אחד מהכומרים הראשים בהטמפל הגדול בטירופטי, ודיברתי עמו למשך שעה אודות מנהג התגלחת, והוא כבר ידע היטב מהמעשה של האליל שנתקרח וכו', ומכל מקום לא הצלחתי להבין ממנו דבר ברור, על אף שחזרתי לשאול בכל מיני אופנים, ואמר לי במשך השיחה דברים שונים וגם דברים סותרים, והיה נראה שגם אצלו אין הדבר מבורר, וכפי שכתבתי כבר לעיל אינם מתעמקים בטעמי עבודתם, ומפמפמים בדברים כפי שקיבלום מבלי להבינם על אשורם.

אבל קודם שאעתיק מימרות שונות שאמר במשך השיחה, עלי להקדים איזה ידיעות שנתבררו בתוך דבריו: (א) הודה שהמעשה עם האליל שנתקרח לא נמצא בכתביהם, ששם לא נמצא אלא חלק הראשון של המעשה [שקיבל הכאה בראשו במקום הפרה], אבל החלק השני [שנתקרח והאשה השתילה לו משערותיה] לא נזכר בכתביהם, והוא רק לעג'ענד. (ב) אמר על האשה הנ"ל הנקראת 'נילע דעווי', שאין שום פסל או צורה ממנה. אבל באמצע השיחה אמר פעם "Neela devi is a god" (נילאדעווי היא איליה). (ג) אמר שהמעשה אינו יודע אלא בטמפל של טירופטי או שאר סניפים שעובדים לאליל באלאדוז'י, אבל בטמפלים אחרים כגון פאלאני שעובדים לאלילים אחרים, אין להם מעשה זה, ושם עיקר סיבת התגלחת היא לשם השפלה ("for ego only") (רק לאגו).

אליה. ואכן אחד משבעה ראשי הרים שיש שם נקרא 'נילעדרי' (בהר טירומאלא יש שבעה peaks (גבעות) וכל אחד יש לו שם אחר), וכפי המבואר באתר האינטרנט שלהם קרא לו כן האליל על שמה של איליה זו.

והנה קודם נסיעתי עשיתי חקירות רבות, ונתברר כמעט בבירור שאגדה זו לא היתה מפורסמת אצל ההודים לפני י"ד שנה, ויתכן שהיתה מסורת בעל פה אצל כמה מהם, אבל עכ"פ לא נמצא כתוב בכתביהם של אותו זמן או לפניו, ורק משנת תשס"ו בערך ואילך מצאתי האגדה כתובה הרבה בכתביהם ובעיקר באתרי האינטרנט שלהן, וממילא נתיישב עכ"פ למה לא נשמעה אגדה זו כלל לפני י"ד שנה בעת שדנו הרבנים על שאלת השערות. גם עכשיו בנסיעתי הוספתי לחקור על נקודה זו, ואכן אמר לי אחד מכומרים הראשיים בהטמפל הגדול (שנפגשתי עמו כמו שאספר להלן) כי רק חלק הראשון של האגדה (שקיבל הכאה תחת הפרה) כתוב בכתביהם, אבל החלק השני (שהאלילה השתילה לו משערותיה וכו') לא נזכר בכתביהם והוא רק לעג'ענד.

במשך נסיעתי השתדלתי הרבה לברר אם מעשה זה מפורסמת אצל המתגלחים, ולמעשה קשה לי לקבוע דבר ברור כהנחה כללית על רוב המתגלחים, שהרי מתוך כמה מתגלחים ומגלחים ששאלתי אם יודעים המעשה, היו כמה שלא ידעו ממנה כלל (ולדוגמא הכומר שהזכרתי כאן למעלה), אבל לעומתם היו כמה אנשים ונשים שכן ידעו מהסיפור (ביניהם הכומר מהטמפל הגדול הנ"ל), וכמו שאזכיר עוד לקמן. ובכך כל הדברים שכתבתי כאן למעלה הם רק להעלות עלי גליון נוסחאות שונות ששמעתי מזה אחד ומזה אחד, ולא לקבוע מכאן זה כלל על רוב העם לכאן או לכאן.

ולא כומרים, וכולם באים מכת אחרת הנקראת 'נאאי' (Nai), והיא sub-caste (חלק של כת) מהכת הרביעית הנ"ל (Shudra). [הכת החמישית הנקראת Harijans היא הכת הגרועה ביותר, והם נקראים גם untouchables].

ככל זאת, המגלחים עצמם מוענים שמקור מוצאם הוא באמת מכת הברהמין, ומחמת זה הם מחזיקים עצמם כאילו יש להם דרגה של כומר, ולכן הם קוראים לעצמם Nai-Brahmin. נמצא, כי מצד הכומרים האמיתיים אין המגלחים נחשבים לכומרים, אבל המגלחים עצמם מחזיקים את עצמם כאילו הם כומרים בדרגה נמוכה עב"פ שעוסקים בעבודת הטומאה עבור האליל, ואינם מחזיקים עצמם כמגלחים פשוטים. כששאלתי שני מגלחים אם הם 'ברהמין פריסטס', השיבו לי: "Second Brahmin - Nai-Brahmin. It's a second category of Brahmin" {ברהמין שני, נאאי ברהמין, זה מדריגה שניה של ברהמין}⁴¹.

כששאלתי אחד מהמגלחים אם המגלחים מתפללים או מזכירים שם האליל, השיב לי שלפני שמתחילים לגלח אומרים שם האליל 'נובינדא' [ובאמת 'שם' זה הם מצפצפים הרבה בכל דרך הילוכם על ההר, בדרך chant {צ'אנט, כלומר שחוזרים על מילים אלו פעם אחר פעם}]. והנה אני בעצמי לא ראיתי שאומרים כן, אבל אולי היתה כוונתו שאומרים כן בכל יום בתחלת המשמרת שלהם, ולא לפני כל גילוח, או אולי רק לא הבחנתי באמירתם.

ז. כלי ההונדי, והכנסת שערות להטמפל

תיבת 'הונדי' באמת פירושה 'קופסא' כמו להבדיל באידיש 'פושקע', וכמו אצלינו מתפרש תיבת 'פושקע' על כלי חשוב המיוחד למעוץ צדקה, וגם מתפרש על סתם כלי שמחזיק דברים [לדוגמא 'מאביק פושקע'], כן הדבר להבדיל לענין תיבת 'הונדי' בהודו, שאין הכרח שכל כלי אשר יכונה בשם 'הונדי' הכוונה לכלי שמייחסים לו כח הטומאה, אלא גם סתם כלי נקרא כן.

והנה כלי ה'הונדי' המונח בתוך הטמפל הראשי, ידוע שמייחסים לו כח מיוחד של טומאה, ושם נותנים את כל נדבותיהם לאליל, כגון קוקונוס ושאר דברים. אבל כלי ה'הונדי' המונח בבנין התגלחת [בכל קומה יש 'הונדי' אחד], מיוחד אך ורק לשערות [יש טבלא על הכלי שלא להניח בתוכו שום דבר מלבד שערות], ובמשך היום מסתובבים פועלים לאורך ורוחב האולם, ואוספים את כל השערות ומניחין אותן לתוך ההונדי, ובסוף היום מוציאים משם השערות לתוך שקים גדולים, ומשם הן נלקחות לתהליך של ניקוי וסידור לצורך מכירתה. ובכך ממה שכלי זה נקרא 'הונדי', עדיין אין הכרח שמייחסים אליו שום כח של טומאה, ויתכן שהוא כלי בעלמא עבור אסיפת השערות.

אבל כשדיברתי עם הכומר הנ"ל, העליתי בתוך הדברים נקודה זו, האם בנתינת השערות בתוך 'הונדי' זה נחשב כאילו נותנים את השערות לאליל, או לא. גם שאלתי לו למה לא מכניסים השערות אל ההונדי שיש בתוך הטמפל אצל האליל, וגם אם בכלל מותר להכניס שם השערות. והנני להעתיק מה ששאלתי ומה שהשיב:

שאלתי אותו אם מותר להכניס שערות לתוך הטמפל עצמו, ואמר 'לא', שאלתי, למה? והשיב: "It's bad habit" {זו מידה רעה}. שאלתי, אם כומר (Brahmin priest) צריך לרחוץ עצמו אחר שנוגע בשערות, והשיב: "You have to clean, you have to take bath" {חייבים לנקות, חייבים לרחוץ}. שאלתי, אם גם המגלחים צריכים לרחוץ עצמם? והשיב: "No, barbers, it's their duty. Once you remove your hair you must clean and bath and after then go to darshan" {לא, הספרים (לא צריכים), זה העבודה שלהם. כשמסירים השער חייבים לרחוץ ואחר כך ללכת לדארשאן}. שאלתי, אם המגלחים מגישים את השערות לבאלאדושי? והשיב: "No, all the money go to Balaji, the hair and all the"

41 ** הערת המערכת **. שמענו כעת שר' גרשון חזר וביירר הפרטים שוב, ושמענו שאין הספרים נחשבים ככומרים, רק הם חלק מכת הברהמין, ולמען האמת ראינו מקום לעורר הדברים כאן. כמו כן אמיר דרומי לא העיד שהספרים הם סוג של כומר, אלא זה לשונו: "אז אלה, הספרים, הם נקראים נאי ברהמין, זאת אומרת זה ברמילי, שאלתי, מה הם, כוהנים? אומרים, לא לא לא, הם לא כוהנים אבל יש להם מעמד מקודש, בעצם יש להם כת של ספרים, בגלל שהם עושים את התספורת הזו ב"קדושה" שלהם, וטומאה שלנו, של הקרבה של פולחן האלילי, אז יש להם את הייחוס שלהם, ורק הם יכולים לספר או לגלח, ומאמינים בקורבן הזה".

things they put on sale, auction. After hundi, they put the hair on auction. {לא, כל הכסף הולך לבאלאדשי, השיער ושאר הדברים מוכרים, אחר ההונדי, מוכרים את השערות}.

חזרתי לשאול למה אי אפשר להכניס השערות אל הטמפל עצמו? והפעם השיב: **Can't bring to temple, "because all the hair is stored, and they make money, and they'll offers to god only** לטמפל, משום שכל השיער מאוסן, ומרוויחים כסף, ואז מקריבים (אופער) לאליל בלבד}.

שאלתי, אם בכל זאת יש אדם שרוצה להביא משערותיו אל האליל עצמו, האם יכול לעשות כן? והשיב: **They put one hair, and put some money, and put in hundi** {הם שמים שיער, וגם קצת כסף, ושמים בהונדי}. שאלתי לו, האם כוונתו אל ההונדי שבתוך הטמפל, או ההונדי בבנין התגלחת [הנקרא קאליאנאקאטא]? והשיב: **Kalyanakatta "is also hundi, is there offering** {קאליאנאקאטא הוא גם הונדי, וזה אופערינג}.

שוב שאלתי, אם אחד רוצה דוקא להביא אל הטמפל, האם יכול להביא, והשיב: **Somebody brings, because has faith in front of Balaji only, where to put the offering, and since, some people bring into the temple** {אחד מכניס, משום שמאמין שרק לפני באלאדשי, במקום שמים אופערינג, ומשום שיש אנשים שמכניסים בטמפל} שאלתי האם רשאים לעשות כן, והשיב **"No, nobody can check all these things"** {לא, אי אפשר לבדוק את כל הדברים} אמרתי לו, כי נמצא מדבריו שיש אנשים שעושים כן אבל אין זה נכון, והסכים, **"It's not good"** {זה לא טוב}.

הנה העליתי בקצרה המציאות כפי שהיה נראה בעיני, ואני מקוה שיהיו הדברים לתועלת הרבנים שליט"א היושבים על מדין לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא. גרשון וועסמט.

ראיון עם אמיר דרומי בשנת תשע"ח: (העתק מתוך הקלטה).

שלום, שמי חזקיה אמיר דרומי, נתבקשתי ע"י הרבנים לצאת למסע לבירור מקורות השיער שמגיע מהודו, שמגיע בסופו של דבר, לתעשיית הפאות, השייטלים. זה שאלה שהיתה ידוע כבר כמה שנים, נשלחתי פעם ראשונה בתשס"ד, לפני 14 שנים, אני ואשתי, ע"י גדולי הרבנים, כדי לחקור את המוצא של השיער הזה בהודו, ומה באמת המקורות שלו, מאין הוא מגיע, ואיך הוא מגיע בסופו של דבר, לשוק הכללי והעולמי וכדו'. בתי ע"ז נמצאים בכל רחבי הודו, אבל יש את הראשיים ואת המרכזיים ואת המרכזי שבכל המרכזיים, קודם כל נשלחנו אליו, כדי לברר מה נעשה שם.

לחרדתנו, הגענו למקום וראינו קודם כל שהודו מלאה בבתי ע"ז בכל צעד ושעל, לאן שאדם לא פונה, צלמים ומקדשים שכאלה, אבל המקום הזה, הייחוד שלו, זה שהשתרש שם מנהג עתיק יומין להקריב כקרבן את השיער ראש של האנשים המאמינים בע"ז. ולמקום הזה מגיעים יותר אנשים מאשר בכל מקום אחר בארץ הודו.

עכשיו רק נאמר, שבהודו יש מיליארד הודים שמאמינים בדת ההינדית של ע"ז, ובבירור שלנו התברר שכל אחד ואחד באחת מתקופות החיים שלו, אם זה בזמן של מצוקה, או בהתעלות, לפני חתונה, אחרי חתונה, באבילות הסיבות שבעולם, הם משקיעים את מירב מאמציהם להגיע למקום הזה, אם לא הצליח להם, ולא הגיעו למקום הזה, ישנם מקומות אחרים. אבל בגלל הקדושה (או הטומאה), שהם מייחסים לזה. הם עושים את מירב המאמצים להגיע למקום הזה ולתת כקרבן את השיער שלהם, זה מה שנאמר לי,

הגעתי למקום, ולנגד עיני אני רואה נהר שוצף וקוצף של אנשים, אנשים נשים וטף, משפחות, זקנים, ילדים, עשירים, עניים, פשוטי עם, ועד לבעלי חוכמה, כולם מגיעים למקום, חלקם ברגל, פשוט שיירות עצומות של הולכי רגל שמטפסים איזה 12 ק"מ להגיע אל ההר הגבוה ששם נמצא המרכז של הע"ז.

וחלקם, בשיירות אינסוף של אוטובוסים ומשאיות, ומה לא, העיקר להגיע למקום. ואז כשהגענו למקום הזה, התחלנו לברר, ונאמר לנו שיש אולם ראשי, ששם מספרים את המאמינים, הגענו למקום הזה, וראינו תור ענק שצריך לחכות שעות על שעות, כדי שתזכה להיכנס, וזה סה"כ אולם גזיזה מבחינתנו, מספרה גדולה, אבל ח"ו אל תגיד להם את זה.

אצלם זה חלק מהקדושה של המקום. זאת אומרת, כשאתה מגיע לשם, אתה צריך קודם כל להוריד את הנעליים, וזה מסמל שאתה נכנס למקום של קדושה. ואז צריך גם להיות לבוש בלבוש המסורתי, שהיה אז נהוג, היום זה קצת אחרת, אבל אז לפני 14 שנים כך היה נהוג.

ואז, בסופו של דבר כשאתה זוכה שהתור שלך מגיע, נכנסים פנימה, אני קבלתי היתר מיוחד, למרות שבכלל לא נעים להיכנס למקום הזה כי על אף שלא נחשב לבית התפילה שלהם, אבל יש שם "קדושה", אבל נאמר לי ע"י רבנים שמותר לי להיכנס, כדי לעשות את הבירור הזה.

ומה מתגלה לנגד עיני? אני רואה קודם כל בכניסה צלם גדול שנמצא במקום, ומסביב לכל האולם הזה ישנם ספרים שיושבים בתנוחה מסויימת, ומחכים למסתפרים שיגיע כל אחד לפי תורו.

רואים שכל אחד ואחד שמגיע לשם, לפני כן שוטף את השיער, וכך התברר אח"כ בבירור, הם גם טובלים, יש איזה מקום של טבילה שהם טובלים את עצמם, מזדככים, לקראת המאורע, ואז אנחנו רואים שבאמת כל אחד מגיע לספר ומתיישב בשפיפות ומשפיל את ראשו והספר מגלח בתער את כל השיער ומניח את זה בצורה מסודרת לפניו.

שם בתוך הבית גזיזה וגם בתוך בתי התפילה שלהם, בגלל שיש בהם "קדושה", אסור לצלם, ויש שומרים מכל עבר, למרות שהפעם בנסיעה האחרונה הצלחנו גם לצלם, שהיא נסיעה השניה, כפי שאמרת.

נכנסתי פנימה, היה איתי מתורגמן שלקחתי, איש נאמן שבדקתי ובחנתי לפני כן וראיתי שהוא מאוד מאוד בקי, קודם כל, בשפה ובמנהגים, הוא נולד במקום הוא מכיר את זה מאז קטנותו, הוא בן 30 ומשהו, והוא גם מלומד עם תואר אקדמי, ופתח חברה, ובקיצור הוא אדם מאוד מאוד חכם, ומאוד רוצה את הקשר איתי, כלומר נאמן, כמובן שגם שילמתי תמורת העבודה שלו, ונוצר בינינו קשר אמיץ כזה, שאנחנו יוצאים למשימה וחייבים לעשות את זה, ובאמת הוא עזר לי להתגבר על כל מיני מכשולים של המקום, ולולא העזרה שלו, היה לי קשה להתגבר ובאמת לתעד את הדברים.

הצלחנו הפעם לתעד בצילום, למרות שיש איסור מוחלט לזה, קצת הצלחנו להעלים את זה, כלומר, לא שמו לב, ואח"כ כששמו לב יצאנו, בכל אופן בצורה זו או אחרת, הצלחנו לתעד את המקום וגם את האנשים וגם את המעשה, ובסופו של דבר גם הצלחנו להתגבר על המניעה הזו שלא לדבר, והצלחנו גם לראיין את המסתפרים עצמם. המסתפרים עצמם.

לכל אורך הדרך, אני חייב לומר כי ראייתי, והכוונה וגם הדרישה של הרבנים הייתה שאני אשאל כמה שיותר אנשים מבאי המקום, למה הם באו? מה הם עושים? מה המטרה של כל הדבר הזה? מה המקורות של המנהג הזה? וכדומה, פשוט שאלתי עשרות על עשרות אנשים, יש שם אנשים שבאים, ישנים שם לילות וימים, עד שהגיעו, אז הם נשארים, אז פשוט הייתי רואה קבוצה או משפחה שבדיוק רואים שכולם הסתפרו, או לפני התספורת, מכובדים או פשוטי העם, פשוט רציתי את כל המבחר, והיינו נגשים אחד לאחד ופונים אליהם, היה לי איזה כיסוי כזה, אמרנו, שנשלחנו להודו כדי לברר את המנהג שלהם בצורה אקדמית, זאת אומרת, בקשו ממני להביא את כל הפרטים המדויקים למה ואיך כל זה נעשה, ולא ספרתי מעבר לזה. הם כבדו את זה מאד ושתפו פעולה, וכל אחד שיתף את מקומו ומעמדו ורצונו ומחשבותיו לסיבת מעשהו והשתדלותו והגעתו למקום.

אני חייב להגיד שאחד הדברים שהפליא אותי יותר מכל, האחידות של התשובות שלהם כאילו שהם נדברו ביניהם, זאת אומרת שזה משהו מורש בשורש הקיום שלהם שהוא משותף לכולם.

וכך היה, שכל אחד ששאלתי אותו, למה הגעתם למקום הזה? כולם אמרו, כי זה מקום מאוד מאוד מאוד מקודש. ומה הקדושה המיוחדת של המקום הזה? אז אומרים לי: "כי אנחנו באנו עכשיו לתת קורבן את השיער שלנו" ואז אני שואל "ולמה אתם באים לתת לקורבן את השיער הזה מכל הדברים?" אמרו: "כי האל, האליל שנמצא פה הוא מאוד מאוד אוהב את השיער" ואז אני שואל: "אז למה הוא אוהב את השיער?" אז כל אחד עונה בוואריאציות שונות, כלומר, כל אחד קצת משנה, אבל העיקרון הוא, שיש סיפור עתיק יומין שמספר שהיה איזה אליל, שישב בהתבודדות ביער, ועד שהנמלים והטרמיטים בנו סביבו איזה הר של אדמה וגרו בפנים, והוא לא זז משם לרגע, והיה בהתבודדות, בהתכנסות האישית שלו, ומה קרה? היתה איזו פרה שהייתה עוברת בדרך וראתה את האליל הזה יושב שם ולא זז ולא שותה ולא מדבר ולא כלום, אז היא בחמלתה באה ונעמדה מעל הראש שלו והייתה משילה את כל החלב לתוך הפה שלו, וכך הייתה מזינה אותו, וזה היה המצווה שלה.

הגיע יום אחד, בעל הפרה רואה אין חלב, אין חלב, אין חלב, ומחליט ללכת לראות מה הסיבה, הולך, עוקב אחריה, רואה פתאום מגיע למקום הזה ביער, פתאום, יש איזה קן נמלים ענק שמכסה אותו ורואים דמות, והיא נעמדת מעל זה ומתחילה להוציא את כל החלב שלה על הקן נמלים הזה, הוא ראה את זה, נרגש נזעם, בא לתת לה מכה על הגב כדי שלא תעשה את זה לעולם יותר, היא הצליחה לזוז, והוא נתן את המכה על ערימת נמלים, שזה פגע ישר בראש של האליל והוריד לו חתיכה של המצח עם השיער, פינה של הראש שלו נקרע, וזב דם וכואב ומסכן.. הגיעה איזו אלילה יפיפיה מהסביבה, ראתה מסכן האליל הזה פצוע ודואב וכואב, מיד גילחה את כל שערות ראשה ונתנה לו את זה כמנחה, כתשורה כפולחן...כן..

ומאז ועד היום הזה, מנהג המקום אומר שהאליל הזה רוצה את השיער של כל אחד שמביא לו שיער, אז הוא מקבל את הברכה של האל בצורה זו או אחרת של תשורה ומנעמים וישועות מחולי וכל דבר משאלות לב. אחד לפני שמחתן את הילד, נאבד לו כל הכסף, חולה משהו, רוצה משהו, הולך אל האליל הזה, מגיע לשם, וברגע שהוא נכנס לבית הגזיזה ברור שהוא ביחוד עם האליל שלו, וברגע שהוא יורד לפני הספר, אז הוא מיד מתחיל להגיד את התפילה, יש איזה תפילה שמשננים שוב ושוב את אחד השמות של האלילים, רק תדעו שיש שם איזה 400 אלילים שונים ומשונים עם צורות שאני לא אתאר בכלל, כי אף אחד לא יוכל לעמוד בתיאור, איך זה נראה, וממה זה מורכב, ה' ישמור אותנו. וכשהם נכנסים לרגע הזה הם מתחילים בכזה מסירות נפש להתפלל את התפילה הזאת.

אלה שמגלחים מתברר שהם מכת מסוימת, אצל ההודים זה מנהג עתיק יומין, יש כתות, יש כל מיני רמות, יש את הפרמינים, שהם הכוהנים של הע"ז, העליונים, ועד למה שנקרא באנגלית untouchable שזה הכי נמוך שאסור לגעת, זו כת כזו נמוכה שאסור בכלל לראות אותם, שהם מתחבאים, עכשיו זה נהיה קצת מודרני יותר, זה קצת השתנה אבל עדיין...

אז אלה, הספרים, הם נקראים נאי ברהמין, זאת אומרת ברהמין זה כומר. שאלתי, הספרים הם כומרים? אמרו לא לא לא, הם לא כומרים, אבל יש להם מעמד מקודש, בעצם יש להם כת של ספרים, בגלל שהם עושים את התספורת הזו ב"קדושה" שלהם, של הקרבה של פולחן האלילי, אז יש להם את הייחוס שלהם, ורק הם יכולים לספר או לגלח, ומאמינים בקורבן הזה.

גם הספרים, כשדבירונו אתם אמרו שכל הסוגדים שמגיעים לפני התספורת שלהם, וכמו כן אמרו לנו שגם הם, היינו הספרים, כל אחד בתחילת המשמרת שלו, (כי זה אינסופי- זה 24 שעות ביממה, זה לא נגמר 8 שעות או משהו, זה סביב השעון), אז כל פעם, אומרים איזה תפילה, אומרים ג"כ את שם האליל שחוזרים עליו, ואז הם עושים את עבודת הטומאה שלהם, מספרים, מגלחים, קושרים השער לשמור על האיכות.

יש שם כל מיני גילים, כמו שאמרנו מזקן הזקנים, זקנת הזקנות ועד הצעיר שבצעירים, נגיד אם יש משפחה שמגיעה 20 אנשים, מהסבתא הכי... רב-סבתא ועד התינוק שבקושי נולד, מספרים את כולם, אתה רואה יוצאים החוצה כולם מגולחים, כולם נותנים את זה, כל אחד ואחד שדברנו אתו אמר אנחנו מוסרים את זה ברגע הגילוח.

שאלתי, רגע, מה אתם נותנים? איך אתם נותנים? מתי אתם נותנים? כולם, אין אחד שלא אמר וענה שברגע הגילוח אז זה ניתן קורבן לאליל שלהם מהם והלאה, ואז שאלתי, ואז מה? אז אומרים "אותנו לא מעניין", מה עושים אח"כ, חלקם אמרו כן, אנחנו יודעים, אח"כ סוחרים בזה, מוכרים את זה ואז מטפחים את כל המתחם של בית ע"ז הזו, ומפתחים עוד, ונותנים לנו אוכל חינם וכדומה. אבל מבחינת האמונה שלהם, ואין אחד שסתר את זה, כולם חזרו על זה שוב ושוב, רגע הגילוח, זה הזמן של הנתנה של הקורבן שלהם לאל.

גם שאלנו את הספרים עצמם, אותם דברים נאמרו, וגם בסופו של דבר כשהצלחנו להגיע לכוהנים הגדולים של המקום, שגם זה היה בסייעתא דשמיא, כי הם לא מתראיינים, והם לא מוכנים, הם עסוקים או בעבודה שלהם, או במנוחה שלהם, הצלחנו לקבל את האפשרות לראיין אותם, ולדבר עם.. אני דברתי אישית עם אחד מהכוהנים הגדולים הראשיים של המקום, לאחר מכן, העוזר שלי הצליח לראיין קבוצה נוספת, יש קבוצה מאוד מצומצמת שהם ממש בגובה בגובה של כל המקום הזה, הכי ראשיים מבחינתם, וגם שם נאמר לנו אותו דבר, כאילו שאני מדבר עם הפשוטים מאלה, רק קצת יותר בפירוט, שכן, זו האגדה, לא רק אגדה, זו האמונה שלהם, התורה שעל פיה נוהגים שככה היה האליל וכך נהג, וקיבל פצע, ומאז זה "קדושה" וזה "קדוש", ובאנגלית זה **sacrifice, offering**, זה תלוי איזה מילים המרואיין מכיר, אם לא בשפה הזו, אז זה שתרגם לי, שהוא רהוט באנגלית, ובשפה המקומית ששם הוא נולד, יש עוד הרבה שפות, אבל בגלל שהוא מלומד, בשפה מקומית הוא בקי היטב, אבל הוא מכיר 5-6 שפות על בוריין, אז הוא יודע לתרגם במדויק, וגם חלק מהאנשים גם מבינים אנגלית, אבל לא מדברים אותו, ולכן על אף שענו לי בשפה שלהם, כששמעו דברי המתורגמן באנגלית אתה רואה אותם ככה עם הראש "כן כן כן, זה מה שאמרנו".

עכשיו, זה הנקודות של המעשה, אבל דברים נוספים נוצרו, במשך העלייה הזו ראינו את כל הילדים הקטנים, מה הם עכשיו מבקשים? ילד קטן עוד לא מבקש, מה הוא יכול לבקש? אבל יש להם איזשהו מנהג, מתברר שילד שמגיע לגיל 11 חודשים, והיה לי כהן ע"ז גדול שהסביר לי את זה ואמר שבגיל 11 חודשים כל ילד מגלחים אותו ונותנים את השיער שלו לאליל, וזה למה? אומרים שילד בגיל 11 חודש הוא בדיוק לפני ההתפתחות הסופית של המוח שלו, והשיער בעצם מכסה על האפשרות שלו להתפתח לשלימות, וכשאתה מוריד את השיער אז האלילים יכולים לעזור לו להשלים את המוח שלו. זה הבסיס של המנהג הזה, יש כאלה שלא עושים בגיל 11 חודש, ואז הם עושים בגיל יותר מבוגר, וכשמגיעים, נגיד לבית תפילה, חלקם מחכים עד עד שמגיעים לטמפל יותר גדול, כל אחד בדעה שלו, יש שם כ"כ הרבה דעות, כ"כ הרבה, כמו שאמרתי יש 400 אלילים, כך הדעות, אבל השורש הוא אחד, רק תלוי מאיזה כפר באת או מאיזה מדינה באת או מאיזה כת באת. הבאתי איזה ספר מהמקום הזה שמתאר קצת, אך הפסקתי לקרוא מיד, כי מיד בהתחלה ראיתי שזה רק בלבול, אינסוף שמות של דברים, פשוט, כן זה בדיוק הע"ז, על זה היא מתבססת.

אבל כשהתחלתי לשאול, ככה נוצרו יחסים קצת עם האנשים לפעמים, קצת נחמד מצידם, שאלתי אותם, תגידו בכפר שלכם, כל הנשים שבכפר מגיעות למצב הזה שהן מקריבות את השיער שלהן?

חד וחלק- כולם, עוד פעם, כולם, אין אחד שסתר את העובדה הזו, כולם אמרו, כל הנשים בכפר שלנו עשו את זה ויעשו את זה, מה זאת אומרת, עשו את זה ויעשו את זה? שאלתי, אמרו, יש נשים שלא עושות את זה רק פעם אחת, היתה לה צרה, קבלה איזה ישועה או בקשה איזה ישועה, הלכה, נתנה קרבן את השיער שלה, גדל השיער עוד פעם, חמש שנים עברו, עשר שנים... פתאום הילדה רוצה להתחתן, אין חתן, משהו כזה, עוד פעם מספרת.

זאת אומרת, עכשיו נחזור למספרים, אמרנו, מיליארד הינדים בהודו. חצי מיליארד נשים עם שיער ארוך, זאת אומרת שחצי מיליארד פאות יוצאות מהודו, ועכשיו הנשים שמסתפרות לא פעם אחת, עוד כמה פעמים בחייהם, אתם מבינים את המצבור הזה, והילדים עם השיער הארוך שלהם שמסתפרים בגיל חמש שהשיער הוא עדין, ויפה ורך ועדין.

ופתאום נאמר לי ממקורות אחרים, אנשים שקצת יותר הבינו בדברים אחרים "אמיר רק תדע, שהשיער ההודי הוא הכי משובח בעולם, אין אחד שהיה מעדיף שיער ממקום אחר, כי השיער הזה הוא הכי עמיד והכי ניתן לעיבוד, ועכשיו עם האמצעים הטכנולוגיים והפיתוח העולמי, אז השיער ההודי שהוא רובו ככולו שחור או חום כהה, אז רק לוקחים אותו למעבדה, ושם הוא נהיה פתאום צהוב, אדום, לבן, בלונדיני, רך, מסולסל, מה שרק נדרש בשוק העולמי, השיער ההודי הזה נהפך להיות, למה, בהודו המחיר הוא הכי נמוך, שליש ורבע וחמישית מכל מקום אחר. גם השיער הכי-איכותי. גם האפשרות של כמות. גם האמצעים הטכנולוגיים. הנה, כל הסיבות המצטברות שהכמות והאיכות והעיבוד גורמים לכך שהשיער הזה מגיע לכל השווקים בעולם, ואז כשאתה מגיע לכל ארץ, אני הייתי אח"כ אצל חלק מהמשווקים והקניינים של שיער בהודו, וברשימה של הארצות של הייצוא, אז אתה רואה, הם מייצאים לארצות שהם בעצמם מייצאים לאוקראינה ולברזיל, לכל מיני ארצות שאומרים, אה, משם המקור של השיער, גם ישראל מצוי' ברשימה, אני רואה ברשימה שמות שמות, שומו שמיים-ישראל!

כל זה, וכל הפרטים שמסרתי עד עכשיו אמרו לי, אמיר, זה מידע שחייב להגיע לרבנים, שידעו כי ... אי אפשר לנסות לפחות על האמת, האמת חייבת להיאמר, ועכשיו אני אומר גם, עם האוכל בא התיאבון, מה שנקרא, כשיצאתי מהמקום הזה של ע"ז, נאמר לי שיש עוד מקומות ובקשו ממני להגיע בטיסה ארוכה לעוד איזה פינה, ששם נשמע ונודע שיש את המנהג, אותו מנהג. הייתי כבר שבע, אבל לא היה לי ברירה, עליתי על מטוס, טסנו שנינו, העוזר ואני, הגענו למקום, לבית העבודה זרה הזו גם כן, ואותו הדבר שהתקיים במקום הזה, התקיים שם, בסדר גודל פחות אנשים, ואמרו לי, פה זה יותר עניין של עונות, אם היית בא לפני שבועיים או עוד שבועיים, אז בדיוק היו כל ההמונים ולא היית יכול להכנס, ועכשיו יש פחות, אבל גם היה כל הזמן.

וגם שם אותו דבר, נכנסנו לבית גזיזה ושם הצלחנו יותר בקלות לראיין את הגוזזים ואת האנשים כי פחות משוכלל ופחות שומרים, ואותו דבר נאמר לנו, אותם תשובות ממש, ואז היתה עוד התפתחות, כי פתאום הבנו, רגע, אבל יש אנשים שלא יכולים להגיע גם לא לפה וגם לא לשם, למרות שלפני 14 שנים כשהייתי עם אשתי, אז באמת הודו הייתה הרבה פחות מפותחת והיה הרבה יותר קשה להגיע, אנשים שאין להם רכב ואין להם אמצעים ואין להם כסף לשום דבר, אז איך הם יגיעו עד לפה. למרות שהייתי רואה אנשים, אני אתן דוגמא אחת, ראיתי בנאדם הולך עם מקל כמו שהיו פעם הולכים עם 2 דליים של מים והולכים ככה, רק במקום 2 דליי מים ראיתי את אבא שלו ואמא שלו, והוא הולך חודשים כדי להגיע למקום ההוא, ששם עושים את הע"ז שלהם...

תמצית העדות של מר אמיר דרומי הי"ו בבית הגר"מ שטרנבוך שליט"א ר"ח תמוז תשע"ח

[קודם שפתח העד בעדותו, נתבקש ע"י הרבנים (הגרש"א שטרן) בזה"ל: "אנחנו מבקשים שכל מילה תהיה מאה אחוז אמת, לא מה שאתה חושב בראש, נטו אמת"].

נשלחתי על ידי הרבנים כדי לברר את הנושא של השיער שמגיע מהודו, באיזו צורה הוא יורד מהבן אדם בהודו ומאלו סיבות, ואיך הוא מגיע לשוק הכללי העולמי בסופו של דבר. לשם כך נסעתי להודו, ושהיתי שם במשך שבועיים, באזור בו נמצא הטמפל - בית העבודה זרה הגדול שלהם. השקעתי את כל המאמצים כדי לברר את התמונה האמיתית.

יש לי הרבה ניסיון בארצות האלה. אני מכיר קצת את השפה שלהם, ובעיקר את אורח החיים שלהם, הרגישויות שלהם ונטיות הלב שלהם.

שכרתי מתורגמן מקומי שרכש את אמוני, לאחר שבדקתי אותו מכל הכיוונים וראיתי שהוא איש נאמן יש לי ניסיון וחוש לזה. היות ובהודו ישנן כחמישים שפות, בכל אזור שפה אחרת, לכן לקחתי מתורגמן שגר במקום ונולד שם ומדבר בשפה המקומית, ומאידך אינו מקורב כ"כ לצד הדתי של המקום [כדי שלא יהיה לו ענין לשנות מהדברים שנאמרו]. הוא תרגם לי לאנגלית, הוא דובר אנגלית מצוינת, הוא מלומד מאד ויש לו חברת הייטק. הוא היה צמוד אלי בכל המהלכים שלי במקום, כדי שלכל דבר יהיה לי תרגום מדויק, וגם אוכל לשאול שאלות מדויקות, לדעת שכל מילה שנאמרה הובנה כשורה, ולקבל תשובות מדויקות.

הגעתי לבית העבודה זרה הגדול - זה מהלך של כחצי שעה בהרים הגבוהים - מגיעים לשם המונים, כחמישים מליון אנשים בשנה. אתאר לכם איך זה נראה, מה שקורה - להבדיל - במירון בל"ג בעומר, זה קטן ביותר לעומת מה שקורה שם בכל יום ויום, מבחינת ההמונים. הבאים הם אנשים נשים וטף, מהתינוקות ועד הזקנה שבזקנות שנושאים אותה על הידיים כי אין לה כח ללכת ברגל. כל הסוגים וכל המינים. כשליש עד חצי מההמון הנראים שם הם מגולחי שיער, כלומר שבביקורם זה הקריבו את שערם.

התחלתי לשאול שאלות את באי המקום, חלקם דוברי אנגלית - איתם דיברתי ישירות, ואלו שאינם דוברים אנגלית - איתם נעזרתי במתורגמן. שאלתי: מדוע את באה לכאן? נענית: כי זה מקום קדוש. שאלתי: מדוע את מגלחת את השיער? נענית: כי האליל רוצה את השיער. שאלתי: מדוע הוא רוצה את השיער? הם השיבו שיש להם אמונה שפעם היה סיפור - ישנן כמה גירסאות לסיפור אבל זו הגרסה היותר שגורה - שהיה אליל שישב בהתבודדות ולא אז שנים, והוא קיבל מכה בראש וירד לו גוש של בשר ושיער, הגיעה איזו אלילה עם שיער מכובד, ראתה את אותו אליל מסכן שחסר לו שיער, ומיד היא גילחה את השיער שלה ונתנה אותו לאליל. ומקובל אצלם שמאותו היום האליל הזה הוא אוהב את השיער יותר מהכל, ומי שנותן לו את השיער יקבל את כל הישועות.

[האגדה הזו מתייחסת לאליל בימים העתיקים, בזמן שכביכול היה חי. היום יש שם פסלים ותמונות של האליל בלי סוף. הם אומרים שהיתה התפתחות, אליל פלוני התחבר עם אליל אלמוני ויצא אליל כזה וכו' וכו'. אליל אחד ראיתי צורתו, ראש של קוף מחובר לגוף של פיל, כחמישה נחשים יוצאים מהראש, ומסביב כל מיני צורות מגעילות. הפסלים האלה קיימים כמעט בכל בית, בכל חדר, בכל פינה של רחוב, וניתן לראות אנשים הולכים ברחוב וכשעוברים ליד הפסל מדליקים נר וכד' ועושים תנועות וממלמלים וממשיכים לדרכם].

עוד שאלתי: כמה פעמים בחייה האשה מורידה את השיער שלה בפני האליל? נענית: תלוי, אם היא רוצה עוד משאלה, אם היא רוצה עוד ישועה, אם הילד לא התחתן, וכד', אז היא עושה עוד הקרבה, עוד פולחן.

כמה פעמים ניסיתי להתל בהם עם שאלות שונות, כדי לבדוק אולי אקבל תשובה אחרת, אבל כולם ענו לי את אותה תשובה: אני נותן את השיער שלי מתנה לאליל. המילים השגורות ביותר אצל אלו שדיברו אנגלית היו: sacrifice (סאקרפיסיס) או offering (אופערינג). הם תמיד השתמשו בשתי המילים האלה. offering פירושו: נתינה, ו-sacrifice פירושו: קרבן.

את אותה תשובה קיבלתי גם מהכומר הראשי במקום. ישבנו אצלו בחדר ושאלנו את השאלות, מדוע אנשים מספרים את השיער, והוא גם סיפר את אותה אגדה שהם מאמינים בה, עם האליל שקיבל מכה וכו', שזו התורה שלהם ועל פיה הם נוהגים. יש בידי הקלטה של הדברים.

כדי להבין עד כמה השיער חשוב בעיניהם, אספר עוד, כי לקראת סוף המסע נתבקשתי להביא שיער הודי שאינו מבית הע"ז אלא סתם שיער, אמרו לי, שלם כסף טוב, וההודים שברובם הגדול הם עניים מרודים יתנו לך מיד שיער. שלחתי ארבעה שליחים לנסות לקנות שיער מנשים, אפילו קצת שיער שלא יראו בכלל שהורידו לה שיער מהראש, כל השליחים חזרו אלי בידיים ריקות, הם אמרו: אף אחת לא מסכימה לתת שיער, לא משנה כמה כסף תתן. היא אומרת שאת השיער היא שומרת להקריב לאליל, וח"ו שהוא יראה שהיא מכרה חלק מהשיער שלה. ויש להם גם אמונה שאם היא נותנת חלק מהשיער שלה למישהו אחר - מי שמקבל לידו את השיער יכול לכשף אותה.

חדר התגלחת מקודש בעיניהם, לפני כניסתם אליו הם מורידים את הנעליים, ובכניסתם הם קדים כמובן. בתוך החדר בו יושבים הספרים יש פסל, יש צלמים על הקירות, וחלק מהספרים גם דאגו לשים מעל מקום התספורת שלהם תמונה קטנה של האליל. [אין אצלם הבדל בין פסל לתמונה. יש שם גם כאלו שמציירים את האליל ועובדים אותו].

הגר"מ שטרנבוך: מי מספר? הם מתכוונים לעבודה זרה? מי מספר? ולמה מספר?

הספרים הם כת מיוחדת הנקראת נהיי-ברהמינים. יש את הברהמינים שהם כמו הכוהנים לע"ז, הם נחשבים הרמים ביותר שם, והכת הזו של הספרים נקראת נהיי-ברהמינים שגם הם מקודשים, וזה התפקיד של הכת הזו, להיות השליחים של האליל לעשות את התגלחת למתגלחים. שאלתי עשר או חמש עשרה ספרים במקומות שונים שהגעתי, וכולם אומרים שהם שליחים מקודשים של האליל לעשות את העבודה הפיזית של הגילוח.

הגר"מ שטרנבוך: משלמים להם?

משלמים להם, כן, אבל התפקיד שלהם זה להיות השליח של האליל במעשה התגלחת.

הגר"מ שטרנבוך: הם מדברים משהו בשעה שמספרים?

המתגלחים המוסרים את השיער, במשך כל זמן התספורת הם חוזרים ואומרים את שמו של אחד האלילים. הם לא צורחים, אלא כל אחד אומר בשקט את התפילה שלו. הספרים - בתחילת המשמרת שלהם הם אומרים תפילה הכוללת את שמו של האליל, ובזה הם נכנסים לעשייה לשם האליל.

הגר"מ שטרנבוך: באמצע הם גם כן מדברים משהו?

באמצע שהם מספרים הם לא מדברים, הם צריכים לשים לב לתספורת, שהיא אומנות גדולה, לספר ללא פצעים ושהשיער ייצא מסודר יפה וכו'.

הגר"מ שטרנבוך: זה המקום היחידי?

מלבד בית העבודה זרה הגדול, ישנם עוד מקדשים רבים ברחבי הודו, בכל מקום. יש שם מיליונים של כפרים קטנים. אני הייתי בערך בחמש עשרה מקדשים, גדולים בינוניים וקטנים, גם קטנים מאד. לדוגמא, הגענו לכפר קטן, לבית הע"ז שם, דיברנו עם הכומר המקומי ועם אשתו, גם אותם שאלנו את השאלות וקיבלנו את אותם תשובות. הם גם הסבירו שכל אחד מתאמץ להגיע למקום יותר מקודש ויותר גבוה, מי שיש לו יכולת הולך לבית הע"ז הגדול הראשי שסיפרתי עליו קודם, ומי שיש לו פחות יכולת ילך למקום מכובד אבל פחות מהמקום המרכזי הנ"ל, ומי שגם את זה לא יכול, יבוא לעשות את התגלחת בבית הע"ז המקומי הקטן, מקבלים אישור ומביאים לשם ספר מיוחד שעושה את העבודה.

תמצית השאלות ששאלו הרבנים והמו"מ ביניהם

א. כוונת המתגלחים

הרב רובין: ישנם כאלו שהיו שם ודיברו עם ראשי הדתות שלהם, והסתכלו בספרים שלהם, והם אומרים שאף שחלק מהעבודה זרה שלהם זה להוריד את השיער, אבל אין הכוונה לתת את השיער עצמו לעבודה זרה, האליל לא צריך את השיער, אלא הכוונה היא להכניע את עצמם ואת גאוותם על ידי שהם מורידים את השיער, ובזה הם נותנים את עצמם לאליל. כמו למשל מי שמתריז לבעל פעור, הוא עובד עבודה זרה, אבל בודאי שאף אחד לא מתכוון לתת את הרעי לעבודה זרה, היא לא צריכה את זה, מי צריך רעי⁴².

העד: עמדתי על הנקודה הזאת עשרות פעמים, התשובה היתה, זה כאילו שהם שאלו אחד את השני כדי לתת תשובה אחת, וככה זה היה, כל אחד ואחד אמר לי, אני נותן את השיער שלי לאליל, עכשיו אחרי זה לא מעניין אותי מה עושים עם השיער, כי אני ברגע התגלחת כבר מסרתי את השיער לאליל.

הרב בלינוב: השיער הוא לא עבור האליל, ההורדה היא עבור האליל.

העד: אני רוצה לדייק, כי אני שמעתי את השאלה הזו שמופנית אלי שוב ושוב מהארץ כשהייתי שם, אז דייקתי בשאלה, השאלה שלי היתה: למה אתם מספרים את השיער שלכם? אז כולם אמרו לי: אנחנו נותנים את זה מתנה לאליל.

הרב רובין: האליל צריך שערות?⁴³

העד: האליל לא קיים בכלל, זו אשליה, כל העבודה זרה הזאת מאז ומתמיד היתה אשליה, אבל אם אנחנו מתייחסים ברצינות לעבודה זרה, אז ככה הם נוהגים, כשמספרים אותם הם יודעים כך, כי אחרת הם לא היו מוכנים להוריד את השיער, הם יודעים שברגע שזה מתנתק מהראש הם כבר נתנו את זה לאליל, ובזה הם עשו את שלהם, אחר כך לא מעניין אותם, חלקם יודעים שמוכרים את השיער ואז הם אומרים שהמכירה הזאת נותנת לאגודה שמנהלת את הבית עבודה זרה הזאת לבנות עוד, ולתת להם אוכל חיים, ולפתח את המקום, ולתת אוכל לעניים, אבל זה לא מעניין אותם כי זה כבר לא שלהם, הם נתנו את זה לאליל. זו התשובה שקיבלתי מכולם.

הרב רובין: יש פרשנות של קרבן, שהכוונה אני מקריב את עצמי על ידי שאני לוקח את הדבר המקודש לי והיפה שלי שיער ואני מוריד אותו, וזה אני עושה לכבוד האליל.

העד: אבל לא זה מה שאמרו לי, אף אחד לא אמר לי את זה. מה שכל אחד ואחד אמר לי זה שהם מוסרים את השיער לאליל, הם משתמשים באנגלית ואומרים offering-ו sacrifice, אם הם חשבו משהו אחר הם היו יכולים לדייק ולומר דברים אחרים כמו שהרב אומר שעצם הגילוח הוא המעשה וכו', אבל הם הדגישו שוב ושוב - I am sacrificing/ giving my hair to the lord (אני מקריב / נותן את השערות שלי ללורד) אלו היו המילים שלהם. כולם ענו ככה, מהקטן ועד הגדול, אין אחד שאמר משהו אחר.

הרב ביינר: מישהו אמר לך את זה שהסיבה שמורידים את השערות היא משום שנותנים את זה לעבודה זרה, או שאתה חושב ככה?

העד: זו התשובה של הפה של כל אחד ואחד ששאלתי, ויש לי גם הקלטות של זה.

הרב ובר: השאלה היא, זה המסתפרים, אבל הספרים מה הם חושבים?

העד: אותו דבר. כל הספרים אומרים שהם שליחים של האליל כדי לעשות את העבודה הפיזית של הגילוח.

הרב רובין: אם אני למשל אכנס לבנק ברחוב ר"ע בב"ב ואני אשאל שמה מישהו שנמצא עם חליפה וכובע, מה זה הדף הזה שנמצא פה על הקיר - והוא יגיד לי שזה היתר עיסקא, ואני אשאל אותו איך ההיתר עיסקא עובד, מתוך שמונה מליון אנשים בארץ כמה אנשים ידעו לענות לי - אף אחד, ואני אמשיך איתך לישיבת מיר ואני אראה שם אנשים שמוכרים חמץ, ואני אשאל שם מה זה מכירת חמץ, איך עובד מכירת חמץ - אני מודיע לך שתשעים אחוז ממי שלומד מסכת פסחים גם לא יודעים, כי זה דבר של דקות... כלומר משהו שיש

⁴² טעה בזה, וגם הצואה של בעל פעור נאסרת משום תקרובת, כמו שמפורש בראב"ן סי' ד"ש, וכן הוא משמעות הסוגיא בע"ז נ: "ספת לה צואה", ופירש"י "האכילה צואה". ועי' בר"ן על הרי"ף ובמאירי שם. וע"ע שם דף נא: אין קלעים לפעור ועי' בראשונים שם.

⁴³ דבריו תמוהים, כי א"כ ביטלת כל דין תקרובת ע"ז, וכי מה הוא כן צריך האליל? וכי מקל הוא צריך? וכי ענבים ושיבלים ויינות שמנים וסלתות הוא צריך? (עי' ע"ז נא).

דקות צריך להיות מישוהו שמבין, יש שם מיליארד אנשים בערים טפשים ושוטים, עכשיו אנחנו שואלים שאלה דקה, כי יכול להיות, למשל בעל פעור זה עבודה זרה אבל ודאי שאף אחד לא מתכוון לתת את הרעי לעבודה זרה, עבודה זרה לא צריכה רעי, רק מה, מי שעושה את הצרכים שלו לפני העבודה זרה הוא עבר על עבודה זרה אבל זה לא תקרובת, פה יש שאלה עדינה שהעדינות של השאלה חשובה, לא כל אחד שבא ומספר אני נותן, זה לא סתם שאלתי אותך, אתה תשאל פה חמש מאות אלף אנשים שהולכים לרשב"י תשאל אותם מה הם עושים בחלאקה, אז הם לא יודעים.

הרב קארפ: ע"ז עובדים בלי הערמה, ע"ז עובדים כפשוטו.

הגר"מ שטרנבוך: הוא נותן את זה לאליל ותמורת זה יהיה לו ישועה. היתר עיסקא אנשים לא יודעים - אבל ע"ז יודעים! הם מוכנים למסור נפשם - הם נותנים את השיער הכי יפה - אז הם מבינים מה שהם עושים. ע"ז עושים בלי כוונות - כוונות האר"י כוונות הבעש"ט?! - זה העבודה שלהם...

העד: הבנתי את השאלה היטב, אני רוצה לומר, שעבודה זרה לא לימוד תורה, ע"ז היא ברמה אחרת לגמרי. אתה בתורת ישראל יש לך רמ"ח עשין ושס"ה לאוין וכ"כ הרבה מצוות, אבל הם לא נכנסים לקטנות האלה, יש להם איזו כלליות כזו בערך, וזה מה שמספק אותם, ואין להם עומק יותר מזה, כי אין שם עומק, הרי זה הכל שטחי, זה הכל שטות, זה הכל הבל, אבל אם היית רואה בן אדם אחד שמסכים להשתחוות ולבכות לפני אליל שהוא בצורה של הדבר הכי מגעיל שאדם יכול להמציא, והם סוגדים לזה והם יתנו את הכסף ואת הזהב ואת הילדים שלהם, זה הכוונה שלהם לתת את העבודה זרה שלהם לאליל הזה. ומה שאתה אומר שהם טפשים, הם לא טפשים, הרבה פעמים כשאתה יושב מולם אתה תתבייש על הידע שיש להם על הדברים של העולם הזה, לדוגמא כשאני הולך לכפר קטן ואני הולך לבית העבודה זרה ואני שואל את הכומר המקומי את אותם שאלות, והם עונים לי את אותם תשובות, הם אומרים כל אחד יתאמץ להגיע למקום יותר מקודש, יותר גבוה, נגיד אם יש להם טיפה כסף וטיפה זמן הם ילכו לבית עבודה זרה ההוא שאני הלכתי אליו, ואם יש להם פחות זמן ופחות כסף הם ילכו לאחד מכובד אבל פחות מכובד, אבל אם אין להם את האפשרות, גם בבית ע"ז הקטנה הזו, אמרה לי האשה של הכומר - צריך לבקש רשות ואז יארגנו את האישור ואז יעשו גם שם במקום הזה את העבודה הזו.

הרב רובין: בספרים של הדת שלהם כתוב אחרת. יש שם מיליארד אנשים בערים טפשים ושוטים, הם לא מבינים את זה, כמו שגם אצלנו אנשים לא יודעים איך עובד היתר עיסקא ואיך עובד מכירת חמץ. למשל כשעושים חלאקה במירון, האם כל אחד יודע ומבין מדוע מורידים את השיער במירון? אם אני אבוא למירון ואני אשאל מאתים אלף אנשים שבאו מבאר שבע ומדימונה יתגידו לי מה אתם עושים, הם יגידו שהם נותנים את השיער לרבי שמעון בר יוחאי

העד: לא! אם תשאל אותם למה הם באים לר"ש בר יוחאי הם יגידו לך שזה מקום קדוש זמן קדוש! ובקשר לשיער - אם אני אשאל את האדמו"ר מתולדות אהרון כשאני נמצא שם - למה מורידים את השיער - אני אקבל תשובה מדוייקת!

הרב קארפ: כל יהודי פשוט שבא לעשות חלאקה לבן שלו הוא לא יגיד לך שזה לרבי שמעון בר יוחאי! את הנרות הוא יגיד לרבי שמעון בר יוחאי, ואת השיער בשביל לעשות תגלחת לבן שלו שיעשה פאות, אף אחד לא יגיד שהשיער לרבי שמעון בר יוחאי, יהודי הכי פשוט לא יגיד דבר כזה!

העד: אני אומר שוב, אם הייתי מגיע למירון ושואל אחד מהרבנים המכובדים למה עושים כך או אחרת הייתי מקבל תשובה מדוייקת, ומהטעם הזה הלכתי לגדול והמבין והמקודש בעיניהם ביותר, והוא הסכים לקבל את פני, שאלתי אותו מה המקור של המנהג הזה, הוא סיפר לי את הסיפור של האגדה הזאת שהם מאמינים בה, שזה התורה שלהם, על פיה הם נוהגים, אין להם תורה אחרת.

הרב רובין: בספרים שלהם כתוב אחרת, לכן אני שואל אותך את הדקות הזאת.

הרב ובר: מה אכפת לי מה הדת אומרת, הגוי חושב שהוא נותן את זה לעבודה זרה.

הרב רובין: הגוי מתכוון על דעת הדת.

הרב ובר: הוא מתכוון להביא את זה לאליל, וזה ברור.

הרב רובין: מאיפה אתה יודע מה הוא מתכוון?

הרב ובר: זה מה שהוא אומר, הוא מביא את זה לעבודה זרה.

הרב רובין: הגוי לא יודע מה שהוא עושה.

העד: יש בהודו הרבה מאוד אנשים שמדברים אנגלית יותר טוב ממני, אם כשהם אומרים שאנחנו מוסרים את השיער לאליל, ומשתמשים באנגלית ואומרים: sacrifice (קרבן) או offering (מנחה), כשהם אומרים את זה היו יכולים לדייק אם הם חשבו משהו אחר, והיו אומרים דברים אחרים כמו שהרב אומר, לא, עצם זה שאני מגלח אז זה המעשה, לא, הם שוב ושוב הדגישו sacrifice (קרבן) או offering (מנחה) זה המילים, אלו המילים!

הרב קארפ: בשעתו כשהיה הנדון, הרב אלישיב היה מאד חזק אצלו מש"כ הרמב"ם בשה"מ "מעביר שערן לכמוש", רואים שזו עבודה זרה ידועה.

ב. האם שולחים שיער גזור?

הרב אייזנשטיין: אם יש אנשים זקנים שקשה להם להגיע, הם שולחים את השיער שלהם בשקית?

העד: אף אחד לא. אין דבר כזה.

הרב אייזנשטיין: וכשעושים תספורת בכפרים הקטנים מה עושים עם השיער?

העד: ראיתי ששמים את כל השיער בתוך שק, וכשיעבור שם סוחר הוא יקנה את זה. והכסף ילך לאחזקה של אותו מקום או לכיס של הכומר.⁴⁴

הרב בלינוב: אם המטרה היא להביא את השערות לעבודה זרה, אז למה צריך שמישהו מיוחד יהיה הספר או במקום מיוחד? כל אחד בבית יכול לקחת מספריים לגזור קצת שערות וזה יהיה מתנה עבור העבודה זרה.

הרב קארפ: דומיא דעבודה אצלנו, באים לבית המקדש, למזבח המיוחד, לכהנים.

ג. אם זה קרבן למה הם מוכרים את זה?

הרב אייזנשטיין: אם הם נותנים את השערות לאליל, איך הם מסכימים שאח"כ יעשו בזה מסחר?⁴⁵

העד: הם אמרו לי שמבחינתם ברגע שזה מתנתק מהראש הם נתנו את זה לאליל, ואח"כ זה לא מעניין אותם, הם עשו את שלהם. חלקם יודעים שמוכרים את השיער, והם אומרים שהמכירה הזו נותנת לאגודה שמנהלת את בית הע"ז אפשרות לבנות עוד, לתת להם אוכל בחינם, לפתח את המקום, לתת אוכל לעניים וכו', אבל זה לא מעניין אותם כי זה כבר לא שלהם, הם כבר נתנו את זה לאליל.

בענין אחוזי השיער ההודי בשוק השיער העולמי

הרב קארפ: מהו היחס של השיער ההודי בעולם, כמה אחוזים?

העד: התברר לי, שכל הנשים בהודו מורידות את השיער הארוך שלהם בין פעם לארבע פעמים בחיים שלהן, זאת אומרת שמתוך כמיליארד מאמיני ההינדו בהודו, חצי מהם נשים, נמצא שחצי מיליארד מורידות את השיער מספר פעמים בחייהן, תחשבו לבד באיזו כמות מדובר. אפשר להבין לבד שהשיער ההודי צריך להיות תשעים וחמש אחוז מכל השיער העולמי שנסחר.

⁴⁴ א.ה. אכן בהתכתבות עם הנהלת הטמפל בטרופתי נאמר לנו שישנה תופעה שאנשים עושים את הטקס בבית מול הצלם שבבית וכן עם כומר וכדו', ואח"כ הם שולחים את השיער להודי בטרופתי. אולם מעולם לא נעשית גזירה שלא מול צלם, ושלא בדרך עבודה, ע"מ לשלוח את השיער בלבד.

⁴⁵ גם אצלנו - להבדיל - יש מושג של "נעשית מצוותו", וכן "משולחן גבוה קא זכו". ועוד שהדם לאחר זריקתו נמכר לגננים לזבל.

כמו"כ, שאלתי כמה וכמה מומחים לשיער, ואמרו לי שהשיער ההודי נחשב איכותי מעל ומעבר לכל שיער אחר בעולם, משום שהוא עבה ומחזיק מעמד לאורך זמן, ואפשר לעבד אותו כך שהוא יהיה צהוב או אדום או לבן, כל צבע שתרצה. שערות אחרות מתבלות הרבה יותר מהר, אין להם את העמידות של השיער ההודי.

הרב רובין: האם זה יותר טוב גם משיער אוקראיני?

העד: שיער אוקראיני אמיתי נחשב לזוועה, הוא דק.

הרב רובין: אז איך יתכן שעל השיער ההודי משלמים שלוש מאות דולר ועל האוקראיני משלמים פי שלש?

העד: אני אסביר למה זה ככה, השיער האוקראיני שעולה פי שלש הוא בעצם שיער הודי מעובד. השיער ההודי צריך לעבור עיבוד, הוא קודם כל מיוצא לקוריאה או לסין, ושם יעבדו עליו ויצבעו אותו בצבע האוקראיני הטבעי, ואז לאחר כל השלבים של העיבוד מייצאים אותו לאוקראינה ומוכרים אותו כאוקראיני, ואז המחיר שלו כבר עלה לאחר כל העבודה והעיבוד.

הרב אייזנשטיין: כשמוכרים שיער באוקראינה ואומרים שזה שיער אוקראיני טבעי, הם מרמים?

העד: יש אולי נשים באוקראינה שמוכרות את השיער שלהם, אבל זה פחות איכותי. אם רוצים למכור שיער איכותי שיחזיק מעמד לאורך זמן, כדי שיוכלו לדרוש עליו את המחיר הכי גבוה, מוכרים שיער הודי מעובד.

הרב אייזנשטיין: כמה אחוז מהשיער באוקראינה הוא מהודו, וכמה אחוז מקומי?

העד: זו חקירה, אין לי מושג.

הרב קארפ: מהו השיער הברזילאי שיש היום?

העד: אני קיבלתי מאחד הסוחרים בהודו דוגמא של שיער שקוראים לו "שיער ברזילאי", הוא הסביר לי שזה בעצם אחד הסוגים של השיער ההודי, כי גם בהודו יש סוגים שונים ורמות שונות של שיער, יש כאלה שגרים בדרום, יש כאלה בצפון, ויש את המוסלמים שכבשו אותם וכו', ואחד מהסוגים קוראים לו "שיער ברזילאי", כי השיער הברזילאי יש לו איזה טקסטורה מסוימת, שיש כאלו שרוצות דוקא את זה, זה יותר עדין ויותר דק. מה שהבנתי מהמומחים שם, שלפי שיטות העיבוד של היום, אפשר לקחת את השיער ההודי הרגיל ולהפוך אותו לכל איכות, שייראה כמו שיער מכל מדינה אחרת. כל אחת שרוצה שיער מסוים של מדינה מסוימת יכולה להגיע להודו ולקבל את אותו שיער.